

SEDMÝ SMYSL

Otrocká krása

6. díl

ukázka z knihy

(po podepsání smlouvy s vydavatelem staženo z webu)

© Ilka Pacovská

Praha 2009

www.ctenizdarma.cz

Záhada Prokletých hor

Zuřivý plamen použil jemnou nenápadnou magii, aby vyslechl matčin rozhovor se Sistinem. Matka jako Uznaná starší měla možnost si pozvat domů kteréhokoliv draka ze svého hnízda a žádný se neodvážil odmítnout.

Sistin patřil mezi mudrce a jindy by Karmaneuduna zdvořile přišla za ním. Plama zajímalo, proč se tentokrát zachovala tak neobvykle. Draci byli zvyklí na drsné magické způsoby, proto doufal, že jeho jemné naslouchací metody nebudou odhaleny.

„Proč jsem si vás vlastně pozvala,“ pokračovala dračice po úvodních zdvořilostních frázích „zajímalo by mě, zda víte něco podrobnějšího o podzemí Prokletých hor. Pátrala jsem ve vlastní knihovně, ale nic užitečného jsem neobjevila.“

„Prokleté hory jsou pro draky tabu.“

„Ano. To vím. Ale svrbí mě šupiny na ocase. Někdo z našeho hnízda má trable. A pronásleduje mě neblahé tušení, že vycházejí právě z téhle oblasti.“

„Šupiny vás měly svědit před třemi týdny, kdy lidé v podhůří zabili naši dračici. Buď vaše předtuchy mají zpoždění, nebo za svědčením vězí nějakí příživníci z vaší jeskyně,“ odpověděl Sistin sarkasticky.

„No dovolte! Já mám domov čistý! Ale ráda bych slyšela odpověď na otázku,“ naježila se Karmaneuduna.

„Žádné záznamy o podzemí zmíněné oblasti nevlastním. Proč taky? Stejně se tomu kraji vyhýbáme.“

„Jste jeden z uznávaných mudrců, předpokládala jsem, že se zajímáte o všechno. A tohle je důležitá součást naší historie.“

„Staráte se o jiné věci, než byste měla. Kdybyste pozvedla morálku a hrdost našich mladých, neutíkal by nikdo z nich hledat dobrodružství do lidského světa a neskončil s potrhanými křídly a proseknutým hrdlem.“

„Co mi vlastně vyčítáte? Dobře víte, že jsem chtěla, aby ochránci prošetřili její smrt. Ale přehlasovali jste mě. Dokonce i vy osobně jste vystoupil proti mému návrhu. Proč jste nepřipustil vyšetřování?!“

„Nebudeme se doprošovat lidí! Nejsem sám, komu se nelíbí vaše úzké vazby k té havěti. Jediné, co bychom uvítali, je přímé potrestání viníků. Ty vaše diplomatické tanečky už lezou celému hnízdu krkem. Máte víc přátel mezi lidmi než mezi draky. Doufám, že oceníte mou nepřikrášlenou upřímnost.“

„Přímá odvěta by dřív nebo později vedla k ozbrojenému střetu draků a lidí. A vůbec si nejsem jistá tím, že by se vítězství přiklonilo na naši stranu.“

„Rozumím. Jistíte se kvůli svému nejmladšímu, který je drakem jenom napůl. On by byl v boji první, koho by nepřítel zabil. Já vás chápu, ale jako Uznaná starší byste měla být tvrdší. I na vlastní rodinu!“

„Jste úplně vedle, Sistine. A navíc nejsem ani slepá ani hluchá. Spolu s mrtvou dračicí zmizel z našeho hnízda i její stejně starý přítel. Čím to, že dopustil smrt své vrstevnice? Kde byl, když lidé zabíjeli jeho družku? Co přesně se u osady Pustinka přihodilo?“

„Já...“

„Počkejte, až domluvíme! Jestli se domníváte, že nevím o Nosatci, tak jste na omylu! Nic jsem nenamítala, protože jsem doufala, že přinese informace o příčinách konfliktu. Jenže ani on se nevrátil! Zmizel, jako by se do země propadl. Je-li mé podezření správné, vynese na světlo dračí zradu. To byste chtěl? Co když našli a odpečetili vstup do podzemí Prokletých hor? No...? Teď mluvte!“

„Pošleme další zvědy.“

„Ne!!! Podívám se tam sama!“

„Uznaná starší, to není dobrý nápad.“

„Chcete snad jít se mnou?“

„Jako učitel mám nekonečnou řadu povinností, které za mě nikdo nepřevzme. Nemohu na tak dlouho... Doufám, že mě chápete.“

„Jistě! Už vás nebudu zdržovat,“ odměřeně sykla dračice a Plam se stáhl z doslechu.

Prokleté hory? Název mu byl povědomý. Už ho někdy slyšel, ale nemohl si vybavit, při jaké příležitosti. Znepokojujivá byla i informace o mrtvé dračici. Oficiálně se mluvilo o smrtelné nehodě. Ale Sistin se zmínil o proříznutém hrdle. Co se doopravdy stalo? A proč ty tajnosti? Něco se děje a matka má problém, se kterým jí ostatní draci nechtějí pomoci. Přemýšlel, s kým by se mohl poradit. Mezi draky důvěrného kamaráda neměl a Hanka toho zatím o jejich světě moc neví. Napadl ho pouze Vron, který byl v době, kdy působil jako kouzelný džin, jeho vychovatelem. Moc si přál pomoci matce, ale jak? Vzdychl a pokusil se oslovit Hanku. Ani on ani dívka nikdy nelitovali, že si vyměnili část osobnosti. Díky tomu dokázali vycítit náladu i své pocity a vzájemný kontakt naskočil ihned, jak na sebe pomysleli.

„Plame! Jak se máš? Už ti taky začala škola?“

„Ne, ještě ne. Až zítra.“

„Děje se něco?“ zeptala se zaraženě, když místo škádlivého kontaktu vycítila napětí.

„Máš někde poblíž Vrona? Potřeboval bych se ho na něco zeptat.“

„Copak jsi zapomněl? Ochránci ho požádali, aby pro ně pracoval jako hledač talentů. Zdržel se akorát na svatbu Nika a Pauly. Hned potom odešel.“

„Aha, o svatbě jsi mi vyprávěla, na zbytek se nějak nepamatují.“

„Jasně! Moje povídání o oslavách tě nudilo a poslouchal jsi sotva na půl ucha,“ zasmála se Hanka, hned však zvažněla, „sice nevím, kde Vron je, ale pokusím se ho oslovit.“

Uvolnila se a představila si černý krystal se stříbřitě zářivou ploškou uprostřed. Chvíli trvalo, než ožil kontaktem.

„Kdopak mě ruší? Hanka? Snad už se ti po mně nestýská,“ ozval se vlídně. „A Plam je s tebou? To je milé překvapení.“

„Jak se máš?“ zeptala se dívka.

„Výborně. Toulám se světem a přináším naději nadaným mrňousům. Jsem ti vděčný, žes mě povzbuzovala, abych tuhle práci vzal. A co vy, jak se daří vám?“

„Znáš to, začala škola a hned nás zapřáhli,“ vzdychla, „šprtáme cílenou vizualizaci a pokoušíme se ji promítnout do obrazů. Je to příšerně těžké.“

„Hlavně, jestli tě probírané kouzlo baví.“

„Ani moc ne... Ale volám tě vlastně kvůli Plamovi. Potřebuje se na něco zeptat,“ propojila v mysli oba krystaly, aby mohli hovořit přímo.

„Ahoj, Plame, doma všechno v pořádku?“ oslovil draka Vron.

„Zatím ano. Akorát matka má starosti. Vyptávala se mudrců na Prokleté hory. Mám pocit, že jsi mi o nich kdysi něco vyprávěl, ale nemohu si vybavit co.“

„Prokleté hory? Hrome, už si nevzpomínám...“

„Jsou pod nimi chodby nebo jeskyně...“

„Aberilské podzemí! Už vím! Vypráví o něm pradávna sága o dračí lásce. Jednou jsem ti ji četl ze svitků ve vaší knihovně. Ale Karmaneuduna nám svitek zabavila, že není vhodný pro dračí děti.“

„Na ságu si nepamatuji. O čem byla?“ zeptal se Plam.

„Pokud si dobře vzpomínám, začínala asi takhle: v dobách prapředků

narušili tabu Prokletých hor dva mladí zamilovaní draci. Schovávali se tu před příbuznými, kteří měli proti jejich vztahu námitky. Jednou, už si nepamatují, co je k tomu dohnalo, se museli ukrýt ve skalách. Vstoupili do Aberilského podzemí a usnuli tam. Když se probudili, beztvary je vyzval, aby šli spolu s ním hlouběji do skal. On poslechl, ale dračice se polekala a bezhlavě podzemní prostory opustila. Teprve když stála venku na slunci, zastyděla se za svou zbabělost. Nedokázala se však přinutit k návratu do Aberilského podzemí, protože si vzpomněla na varování rodičů. Už na mou duši nevím, jakými slovy svitek popisoval hrůzy zdejšího podzemí, jen z toho vyplynulo, že je nutné každého draka, co tam vleze, co nejdříve zabít, jinak přinese mezi ostatní zhoubnou nákazu. Vyprávění se týkalo hlavně dračice. Dospěla k rozhodnutí, že svého milovaného musí zabít, aby zachránila svět. On potom vyšel ze skal a beztvary ho nutil, aby na svou družku zaútočil. Jenže on ji miloval tolik, že jí sám nabídl hrdlo, které mu rozerval, a pak s ním setrvala do hořkého konce. Jestli se nemýlím, pokračovalo vyprávění tím, že nad ním truchlila, dokud se neproměnila v plačící skálu.“

„A co byl zač ten beztvary?“ zeptala se zvědavě Hanka.

„To netuším,“ odpověděl Vron, „s tímhle výrazem jsem se při čtení setkal poprvé a naposledy. Svitek tvrdil, že nikdy nevychází ven ze skal. Víc si nepamatují.“

„Zvláštní pověst,“ zadumaně se ozval Plam, „nevzpomínám si na žádný jiný příběh, kdy by se mluvilo o velké dračí lásce. Je povzbuzující vědět, že existuje i mezi námi draky. Obvykle se naši samci vytahují tím, jak si je dračice volí kvůli jejich síle, barvě nebo schopnostem. Za nejsilnější citový projev jsem zatím považoval slůvko sympatická. Ale láska? Na ni se mezi černými draky nehraje.“

„Můžeš být výjimkou i v tomhle směru, Plame,“ snažila se ho povzbudit Hanka.

„Tobě se to mluví,“ vzdychl drak, „lidem se na sebe stačí jen kouknout a hned jsou zamilovaní. Nám se nic podobného nestává.“

„Ale mohlo by,“ usmál se Vron, „třeba jednou odhalíš výhody své namíchané osobnosti.“

„Díky za útěchu,“ vzdychl Plam a ukončil spojení.

„Je z něčeho nervózní,“ starostlivě podotkl Vron, „kdyby se semlelo něco nepatřičného, dej mi vědět a já se vrátím.“

„Pokusím se z něj vytáhnout, o co jde,“ slíbila Hanka.

Potěšilo ji, že je Vron se svým novým posláním spokojený. Dlouho váhal, než si zvykl na představu, že opustí Santarenu. I Zachariáš ho pobízel, aby vyrazil do světa. Argumentoval tím, že je všude klid a že je ho škoda na to, aby jen chodil nakupovat zásoby pro Kouzelné zahrady. Ani kluci Mojeranovi nepotřebují dohled, spořádaně studují magickou školu v Polutě, takže má šanci cestovat a být užitečný. Nik barvitě líčil, do jakých potíží se mohou dostat lidé s výrazným sedmým smyslem, když je škola nenaučí, jak si s magií poradit. A dětí, které nemají příležitost se vzdělávat, je všude po světě plno. Některým stačí jen finanční příspěvek, ale občas je potřeba pomoci i jinak. Prohlásil, že Vron má ty nejlepší předpoklady nadané jedince najít a zachránit je pro spořádaný život. Hledače talentů může dělat jen člověk, který má plnou důvěru Bdělých a ochránců. Nakonec přítele přesvědčili.

„Učíš se, nebo si povídáš s Plamem?“ drcnul do Hanky Rafan, když šel kolem jejího křesla.

„Už jsme dopovídali,“ usmála se a odlovila tulíka ve svých vlasech. Chvilku se nechal drbat na krku, pak se vysmekl a prudce vyrazil, aby Svát'ovi ukradl poslední sušenku ze stolu.

„Jak se má?“

„Je nervózní. Matka prý má starosti. Chtěl mluvit s Vronem a ptal se na Prokleté hory.“

„Co je s nimi?“

„Vím já?“

„Z tebe to dneska leze jak z chlupaté deky. Co mu odpověděl Vron?“

Hanka postřehla, že i Svát'a se zájmem zvedl hlavu od knihy. Pokrčila rameny a vyličila jim rozhovor slovo od slova. Když zmlkla, všimla si, že Rafan ztuhl a zasníl se. Netrvalo to déle než pět vteřin, ale Hanku zamrazilo v kostech. Znala jeho pohled. Kamarád měl vizi. Rty stažené do přísné linky signalizovaly, že nepatřila mezi příjemné.

„Cos viděl?“ uhodila na něj a měla co dělat, aby se jí nezachvěl hlas.

Rafan se k nim pomalu otočil a olízl si rty. Chvilku se zamyslel, jako by zvažoval, zda je má zasvětit, ale nakonec přece jen promluvil: „Moc jsem toho nerozeznal, byla tma. Nik se odhodlával se svým tulíkem k nějaké akci. Připravovali se na to, že zemřou. Smrt číhala hned za rohem...“

„Ale umírat jsi je neviděl?“ ujišťoval se Svát'a.

Rafan zavrtěl hlavou.

„Možná bych měla Nika varovat, aby nelezl do tmy,“ navrhla Hanka.

„A co myslíš, že by ti na to řekl?“ ušklíbl se Rafan.

„Že je ochránce a musí jít, kam je potřeba.“

„Přesně.“

„Už dlouho jsi neměl vize.“

„Měl, jenže je umím potlačit nebo usměrnit. Tahle byla silná, nedokázal jsem se jí ubránit. Ale k čemu mi je? Jak můžu zachraňovat Nika? Před čím ho mám varovat, když nebylo pořádně nic vidět?“

Rafan vstal z křesla a rozčileně přecházel po pokoji. Tulík se krčil na jeho rameni a při jedné prudké obrátce zaťal drápky i do krku.

„Nešiko!“ hrábl po něm nevlídně Rafan a vzal ho do dlaně. „Co kdybys mi radši poradil, co mám dělat?“

„Tulík ví a poradí. Ty zachráníš Lotrandu,“ promluvil Plavík nahlas.

„Cože? A před čím?“

„Až bude čas, tak povím,“ naklonil tulík hlavičku a podrbal se za uchem.

„Vnímal jsi vizi spolu se mnou, že?“ měřil si svého malého přítele přísným pohledem.

„Plavík viděl víc. Nik ztracený, Lotranda sama opuštěná, v nebezpečí. Ale ne teď, přijít až později.“

„Nerozumím ti,“ zaváhal Rafan.

„Obraz možná vůbec nenastat,“ snažil se tulík o vysvětlení, „ale spíš ano. My potom jít a zachraňovat Lotrandu.“

„Máš představu, kdy a kde k tomu dojde?“

„Plavík neví, od čas teď dlouhá mezera.“

„Tulíci umí všechno báječně objasnit,“ usmál se navzdory situaci Svát'a a načal další balíček sušenek. První podal Plavíkovi. Ťukl prstenem na své školní hodinky a zeptal se tančícího jednorožce, kde se nacházejí Prokleté hory.

„Tento název se vztahuje k několika pohořím,“ začal recitovat hodinkový jednorožec a popsal místa, kde je možné se s tímto pojmenováním setkat.

„Ještě se ho zeptej na Aberilské podzemí,“ napovídala Hanka.

„Tato informace patří do kategorie nepřístupných,“ oznámily hodinky.

„A zase víme starou belu,“ smutně pokrčila rameny.

„Ne tak docela,“ zamyslel se Rafan, „kdyby místo neexistovalo, hodinky by oznámily, že informace není k dispozici. Ale odmítnutí odpovědi znamená, že je jeho poloha z nějakého důvodu utajena.“

„Musím zítra z Plama vytáhnout, proč se Vrona na Prokleté hory ptal,“ ukončila Hanka debatu.

Láska na první pohled

Druhý den na ně ve škole čekalo první testovací dopoledne. Profesorka Stínová zavedla všechny, kdo u ní studovali vizualizaci, na louku, kde se tyčil průhledný hranol, velký asi jako školní skříňka na šaty. Hanka se jako obvykle posadila co nejdál od Patrika a Reného Pohromakových, protože od nich člověk nemohl čekat nic dobrého. Zato Tulian se s nimi rychle skamarádil. Každou chvíli se něčemu společně smáli, až je musela profesorka napomínat. Svát'ra na vizualizaci nechodil, zapsal se na práci s rostlinami. Rafan se posadil vedle ní.

„Dávejte pozor, prosím, nebudu to znovu opakovat,“ zatleskala profesorka Stínová a všichni ztichli.

„Zatím nejste natolik zdatní, abyste obraz převedli do vzduchu vlastními silami. Proto použijete hranol, jehož vnitřní podpůrná energie vám pomůže. Vaším úkolem je zjistit, co se v místě, kde teď hranol stojí,

odehrálo včera odpoledne v šest hodin. Snažte se o poctivé zobrazení toho, co vycítíte, a nenechte se zmást tím, co viděli ostatní. Dvanáct bodů dostanou ti, kdo vizi znázorní naprosto přesně, za každou chybičku vám strhnu tři body. Můžeme začít. Vidím, Patriku Pohromaku, že máš plno energie, tak se pojď předvést jako první.“

Hanka pozorně sledovala spolužáky. Obraz v hranolu byl až na drobné odchylky vždycky stejný. Přiletěl hnědý strakatý ptáček a usedl na větev. Největší rozdíly byly v podobě větve. Občas se zasmáli, když byl někdo nešikovný a ptáčkovi chyběly nohy nebo zobák. Nakonec došlo na Hanku.

Nespěchala a dopřála si plné soustředění. Překvapeně zjistila, že větev vůbec nevidí a dokonce i ptáčkův zobák chybí. Poctivě zobrazila svou vizi a zaslechla řehot spolužáků.

„Kdyby neopisovala, možná by se nezmohla ani na ptáka,“ rozeznala posměšný Patrikův výrok. Zrudla a spěchala se posadit. Po ní nastoupil Rafan. Překvapeně konstatovala, že jeho obraz má ještě méně podrobností než její. Ptákovi chyběl zobák, nohy... a ocásek byl sotva viditelný.

„Hele, měl by sis od ní sednout dál, třeba je blbost nakažlivá,“ chechtal se René. Rafan si ho nevšímal a vrátil se k Hance.

Jako poslední přistoupily k hranolu Julie s Gitou. Sestry se předháněly v podrobnostech. Jejich obrazy byly barevné a pták měl nejen dlouhý barevný ocas, ale i krásnou chocholku na hlavě.

„Výborně,“ pokývala Stínová hlavou, když se všichni vystřídali, „nyní už víte, jak se s hranolem zachází a dovedete do něj promítnout obraz. Příští testovací hodiny budou individuální a nebudete mít šanci opisovat, ani se inspirovat tím, co jste viděli u ostatních. Teď si ukážeme, jak se kdo dokázal přiblížit skutečné vizi.“

Pohlédla na hranol a v něm se objevil přesně stejný obraz, jaký předvedl Rafan. Všichni zaraženě ztichli a dívali se jeden na druhého.

„Jak vidíte, dokáže vaše představivost doplnit i to, co ve skutečnosti chybělo. Je nutné se na vizi soustředit a interpretovat ji přesně. Jakékoliv přikrašlování ubírá na věrohodnosti vašeho umění. Naučte se zkoumat podrobnosti, jinak nedokážete v tomto oboru uspět.“

Postupně jim přidělila body. Jediný Rafan získal plný počet. Hanka za nohy a ocásek přišla o polovinu bodů. Další dva spolužáci získali tři body a ostatní odešli z hodiny s prázdnou.

„Jak to, že tě jejich nechutné poznámky vůbec nevyvádějí z míry?“ otočila se Hanka na Rafana, když Pohromakovi zmizeli v bráně.

„Těší mě, že si to myslíš,“ ušklíbl se na ni kamarád, „dokážou mě pořádně nadzvednout, ale nedávám na sobě nic znát a tím jim беру vítr z plachet.“

„Kéž bych to taky uměla,“ zavrtěla bezradně hlavou.

„Zkus to. Oni se baví tím, že tě vytočí. Když nebudeš reagovat, přestane je popichování bavit.“

„Hm. Na můj účet se nikdy bavit nepřestanou. Nechápu, co na nich Tul vidí.“

„Miluje supervolon stejně jako oni. A je princ. Pohromakům lichotí jeho zájem.“

„Když je vidím, ani nemám chuť jít po obědě na setkání kroužku. Zase tam budou zaclánět.“

„Nebud' labuť. Proletíme se, okoukneme, jaké talenty se letos urodily a pomůžeme Ferinové, kdyby s nimi měla moc práce. Bude legrace. Práce s nováčky tě přece baví.“

„Docela jo. Máš pravdu. Nenechám si dvěma hloupými kluky zkazit celý školní rok.“

„Moje slova,“ souhlasně přikývl Rafan.

„Teď mám Dianu Renu a magické předměty, co ty?“

„Vyšší mimodruhovou diplomacii, ale nevím, nevím jestli vydržím, zatím je neuvěřitelně nudná.“

Očarovávání předmětů a fixaci magie si Hanka zvolila jako doplňkový kurs. Z toho, co se nabízelo v době, kdy měla volno, vypadal nejzajímavěji. Sem naštěstí žádný z Pohromaků nechodil a mohla se bez problémů soustředit na učivo. Zástupkyně ředitele naštěstí dávala přednost praxi před teorií, což Hanku těšilo. Každý z nich obvykle dostal na svůj stůl dva stejné předměty. Jeden byl očarovaný, druhý ne. Tentokrát na ni čekaly dvě hůlky a peříčko. Když se pírka dotkla první hůlkou, zdvihlo se na chvíli do vzduchu. Jejím úkolem bylo přijít na to, jak hůlka funguje a pokusit se vložit podobnou magii i do té druhé, zatím prázdné. Profesorka jim vždy nechala dostatek času na vlastní zkoumání a teprve potom jim pomohla radou nebo ukázkou. Hanka se soustředila na svůj úkol a ani si nevšimla, že do místnosti vstoupil někdo další. Teprve když učitelka zavedla příchozího k prázdnému stolu vedle ní, zdvihla hlavu. Překvapeně vykulila oči na novou spolužačku. Anděla! Anděla Pohromaková! Kde ta se tady vzala? A že Rafan nic neřekl? Nebo o ní snad neví?

„Ahoj, Hanko,“ kývla na ni známá tvář.

„Ahoj. Kde se tu bereš?“

„Táta nás chce mít pohromadě a znovu mě přihlásil sem. Akorát jsem v Renoru musela dokončit pár zkoušek, takže jsem dorazila až dnes.“

„Rafan o tobě ví?“

„Ještě ne. Doufám, že bude překvapený,“ usmála se rozzářeně Anděla.

„Zaskočí mu oběd, až tě uvidí v jídelně,“ ušklíbla se Hanka vesele.

„Ale, ale, dámy! Prosím o klid! Povídat si můžete, až skončíme. Teď se věnujte úkolům, a neztrácejte zbytečně čas,“ napomenula je profesorka.

Obě se na ni provinile koukly a sklonily se k předmětům na lavici. Na konci hodiny Hanka klepla Anděle na rameno: „Odpoledne se jdeme kouknout na úvodní setkání supervolonového kroužku. Jestli můžeš, zastav se.“

„Díky. Moc ráda,“ usmála se na Hanku Anděla a zmizela v rámu dveří.

Už není tak protivná jako dřív, pomyslela si Hanka. Na rozdíl od svých bratrů se nechovala povýšeně ani arogantně. Zapátrala v paměti, proč ji kdysi nesnášela. Pak nad svými úvahami mávla rukou. Prostě je z ní normální docela fajn holka.

V jídelně se sešla se Svát'ou a Rafanem. Dokonce byl volný jejich oblíbený stůl. Než se usadili, odstrčila Rafa k židli v rohu: „Dneska si sedni sem!“

„Změna zasedacího pořádku? Co se děje?“ zajímal se, ale bez odmlouvání se posadil na nové místo.

„Abys měl přehled.“

„A co má sledovat?“ divil se Svát'a. Otočil se tázavě na Rafa, jestli ví, o co jde, a zastihl ho fascinovaně zírajícího s otevřenou pusou.

„Co je?“ otočil se směrem do místnosti, avšak Hanka ho připlácla zpět na židli a přitiskla si prst na ústa. Rafan se mezitím vzpamatoval a sáhl po lžici na polévku.

„Ale polévka už není horká,“ smála se Hanka, když viděla, jak lžící jezdí v talíři a vůbec nejí.

„Kde se tu vzala? Proč mi nic nenapsala? Jak o ní víš?“ zasypal Hanku přívalem otázek.

„Zase chodí do školy s námi. Na zbytek se musíš zeptat jí. A nečum tak nápadně, nebo si tě její bráchové všimnou,“ napomenula kamaráda.

„Páni,“ rozzářil se Rafan a odstrčil polévku, „letos se mi bude ve škole líbit.“

Tulík mu sklouzl po rukávu, přeběhl po stole a vyšplhal na Svátovo rameno. Přitiskl se k jeho tváři a obtočil mu ocásek kolem krku.

Hanka udiveně sledovala Plavíkovu reakci: „Co mu je?“

Svát'a se na ni podíval se zvláštním výrazem v očích.

„Možná vnímá, na co myslím. Právě jsem uvažoval o nabídce, kterou jsem dnes dostal,“ podrbal malého tvorečka za oušky, „jenže když na ni kývnu, studium u druidů by trvalo půl roku a během té doby bych se musel zříct všech kontaktů s vnějším světem. Je to lákavé, ale odloučení od vás a od domova... Zdá se mi dlouhé.“

Svát'ova řeč konečně vytrhla Rafana z transu.

„Co ti vlastně, brácho, nabídli?“ otočil se na něj.

„První z dvanácti stupňů, kterými musí každý druid projít.“

„To je úžasné! Něco podobného jsi přece vždycky chtěl,“ usmál se Rafan.

„Ano. Ale proč takové dlouhé odloučení od světa?“

„Asi mají ke své podmínce důvod. Pokud tě jejich nabídka láká, neváhej a jdi do toho!“

„Mám tři dny na rozmyšlenou a nejsem si jist, jestli nastala pravá chvíle.“

„Večer doma si o tom popovídáme,“ ukončil najednou Rafan debatu

a zvedl se, aniž pozřel jedině sousto. Tulík jen tak tak stihl vyšplhat zpět na jeho rameno.

„Klidně běž, já tvůj tác odnesu,“ chápavě se usmál Svát'a a přitáhl si Rafanův talíř. Omluvně pohlédl na Hanku a pustil se i do porce svého kamaráda.

„Jen aby tě druidové uživili,“ zavrtěla nechápavě hlavou Hanka, když do štíhlé postavy zmizel druhý příděl jídla.

Po obědě zašli na chvíli k řece. Teplý podzim roznášel kolem plno vůní a plynoucí voda uklidňovala. Hanka Svát'u přesvědčovala, že by měl podobně jako Vron jít za tím, co ho baví. Podobná příležitost se mu už nikdy nemusí naskytnout. Mohl by litovat, že ji promarnil.

„Půl roku uběhne jako voda,“ kývla směrem k říčnímu proudu.

„Snad máš pravdu,“ vzdychl a strčil si do pusy stéblo trávy.

„A ve vzdělání postoupíš o kousek dál. Možná budeš jednou ve velké radě rozhodovat o osudu Magického lesa.“

„To sotva. Mám jinou představu o životě.“

„Jasně. Budeš mít dům uprostřed krásného zdravého lesa.“

„Uprostřed zeleně, květin a ptáků... Kdo ví, co bude za pár let. Vím jen, co bude za pár minut.“

„A co?“

„Začne supervolonový kroužek. Jestli si nepospíšíš, přijdeš pozdě.“

„A hrome, ani jsem si nevšimla, jak čas letí,“ oprášila si Hanka písek z oblečení a oba vyrazili branami k louce jednorožců.

Na ní už bylo živo. Snad ještě nikdy se tu nesešlo tolik lidí najednou.

Malí zájemci se nejistě rozhlíželi po starších kamarádech a Rafan pomáhal Ferinové dopravit na louku všechna použitelná prkna. Dalšího pomocníka neznali. Vypadal dospěle a Hanka přemýšlela, kdo to asi je.

Profesorka pokynula přítomným, aby se rozsadili kolem na travu. Počkala, až se zklidní šum a kývla na neznámého pomocníka.

„Všechny vás tu vítám a jsem nadšená, že vás dorazilo tolik. Kdo ještě nezná našeho nového asistenta, představuji vám Vincenta Šarmanta. V prvním ročníku bude pomáhat při výuce základů magie a povede zájmový kroužek zaměřený na speciální magické efekty. Zároveň je vítanou posilou našeho supervolonového kroužku. Skvěle létá a co hlavně, je výtečným choreografem hromadných vystoupení. Jestli si, vy starší, ještě vzpomínáte na vydařené vystoupení sedmi princezen, bylo nacvičené právě podle jeho návrhu.“

Všichni uznale zatleskali mladému muži na uvítanou. Zářivě se usmál a veselé, uhrančivě tmavé oči podtrhly jeho okouzující zjev. Hanka skoro zapomněla dýchat, když na ní na okamžik spočinul jeho jiskřivý pohled.

V následující chvíli profesorka požádala nově příchozí, kteří už někdy létali, aby předvedli, co umí. Dva malí kluci vypadali slibně a malá holčička, která prkno pomalu ani neunesla, všechny překvapila svou obratností a radostí z létání. Pak přišla řada na ostatní. Tulian se vytasil s prknem nejvyšší kategorie. Všichni kolem si se zájmem prohlíželi nejnovější supervolonový model.

„Špičkový model nikomu sám o sobě úspěch nezaručí,“ zamračila se profesorka na Tuliana, „vím, že dobře létáš, ale ve škole bys měl možná používat zdejší vybavení. Tohle ještě není povoleno ani na závodech.“

„To je jen otázka času, paní profesorko,“ zašklebil se na ni René a Hanka nechápala, kde bere tu drzost se chovat k Ferinové tímhle způsobem. Ani učitelka nevypadala, že ji těší, jak se k ní bratři Pohromakovi chovají. Když si Hanka vzpomněla na problémy, co v minulosti profesorce způsobili... Divila se, že je tu učitelka vůbec snese.

„Možná by ses, Vincente, mohl věnovat našim největším talentům,“ oslovila asistenta a kývla směrem k nejstarším klukům.

„To bych jistě udělal s největší radostí,“ zazubil se oslovený na Tuliana a kluky kolem něj, „ale dostal jsem úžasný nápad na skupinové vystoupení starších dívek a malé Jasny. Ještě na tom trochu zapracuji a garantuji vám, že to bude fantastický úspěch. Jen si malinko prověřím umění zdejších slečen, jestli proti tomu nic nemáte.“

Profesorka se zatvářila, jako by kousla do šťovíku, ale přikývla: „No dobrá, jak myslíte. Nechci vám bránit v rozletu.“

„Mohu vás poprosit, dívky, abychom se společně kousek proletěly,“ oslovil Hanku, Gitu, Julii a Andělu.

Chtě nechtě musela Hanka obdivovat jeho eleganci a vybroušený styl. Působil sice maličko agresivně, ale jí to připadalo vzrušující. Doletěly s ním na druhý konec louky a přistály těsně vedle něj. Ukázal jim několik postojů a radil, jakým způsobem přejít do další pozice. Ke každé dívce přišel jednotlivě a opravoval postoj nebo polohu rukou.

Hance jemně natočil dlaň a vedl její předloktí požadovaným směrem. Jeho dotyk způsobil, že se celá zachvěla.

„Je úžasné, jak létáš,“ řekl tiše, „vidím, že to máš v krvi. Pár drobných detailů a budeš dokonalá. Nikdy jsem neviděl větší talent.“

Podívala se mu do očí a málem se jí podlomila kolena. Je možné, že by někdo úžasný a dokonalý měl zájem právě o ni? Nemohla tomu uvěřit. Ale mladíkův pohled skoro pálił. Jestli existuje něco, jako láska na první pohled, pak mě to postihlo právě teď, pomyslela si cestou zpět a její srdce zpívalo štěstím. Než se vzpamatovala, byli už na cestě domů.

Rafan jí luskl prsty před obličejem: „Probud’ se, spící princezno, na sny je dost času v posteli. Chováš se dneska hůř než já.“

„Asi jsem se zamilovala,“ pokrčila rameny. Rafan se koutkem oka podíval na Svát'u, který se tvářil jako smutné zatoulané štěně. Hanka si ve své euforii ničeho nevšimla. Hned po večeři zapadla do své malé ložnice, kde mohla nerušeně dát průchod krásným snům a představám. Kluci zůstali v pokoji a Rafan přinesl Svát'ovi čokoládu, kterou měl schovanou právě pro krizové situace.

„Rozhodl jsem se, že jejich nabídku přijmu,“ vzdychl, zatímco čokoláda pomalu mizela v jeho puse, „nemohl bych se koukat, jak Hanka flirtuje s tím nechutným krasavcem, co se dnes objevil na supervolonu. Já ji pořád miluju, a i když jsem poslechl tvou radu, abych na ni nedotíral, není to nic platné. Jako kdybych neexistoval.“

„Jo, kámo, s ženskejma to není jednoduchý,“ chápavě přikývl Rafan, „nikdy nevíš, co je napadne. Ale věřím, že ses rozhodl dobře. Než se vrátíš, určitě ji poblouznění přejde.“

„A co když bude vzájemné?“

„To bych se divil. Tenhle maník je sice přitažlivej a navoněnej, ale mám z něj nepříjemný pocit a Anděla taky. Hádal bych, že naše Hanka nebude typ partnerky, kterou hledá. Vsad' se, že holkám plete hlavu jen pro zábavu, aby nevyšel ze cviku.“

„Myslíš?“

„Netrap se tím a zkus zabodovat u druidů.“

„A co když tu zatím Hanka provede nějakou pitomost?“

„Máš pocit, že pořád ještě nedostala rozum?“ zasmál se Rafan.

„Nevím,“ odpověděl Svát'a nešťastně, „ona má vzácný dar se vždycky dostat do potíží, aniž by přemýšlela. Budu o ni mít strach.“

„Nemůžeš ji držet za ruku, když o to nestojí.“

„Ráno se sbalím a odejdu.“

Rafan mu tulíka posadil na rameno a šel se umýt. Víc pro svého brášku udělat nemohl. Jeho beznadějná láska ke starší Hance neměla řešení. Snad mu půlroční odloučení udělá dobře.

Ráno Hanka překvapeně hleděla na Svát'u, který svíral zavazadlo a přišel se rozloučit. Usmála se na něj a dala mu pusu. Nejdřív mu ji chtěla dát na tvář, ale v poslední chvíli si to rozmyslela a zvolila kamarádova ústa.

„Měj se tam hezky,“ popřála mu.

„Nápodobně,“ odpověděl vlídně, „hlavně se tu zatím nenamoč do žádného maléru.“

„Bez starosti,“ zašklebila se na něj rošťácky a přátelsky ho plácla po zádech.

Dívala se se smíšenými pocity, jak odchází. Vzpomněla si na svůj nucený pobyt u sirén a na to, jak se u nich cítila opuštěná. Potřásla hlavou, aby zahнала nevíтанé myšlenky.

Pocit ztráty ji opustil v okamžiku, kdy při příchodu do školy zahlédla Vincenta. I on ji spatřil a s úsměvem jí zamával. Celá zrudla a rozzářila se. Najednou jí každý den připadal jako zázrak. V učení sice trochu pokulhávala, ale kvůli tomu se svět nezboří. Upínala se hlavně na jediné odpoledne strávené v supervolonovém kroužku. Vincentova pozornost, kterou jí při nácviku nových obrátů a figur projevoval, pro ni znamenala vrchol štěstí.

„Neměla bys zítra čas mi pomoci při úklidu skladiště?“ zeptal se jí jednou tiše.

Rozzářeně přikývla.

„Tak zítra ve čtyři,“ mrkl na ni spiklenecky.

Měla pocit, že se zítřka ani nedočká. Střídavě ji zaplavovalo štěstí a hned potom strach, že pro Vincenta nebude dost dobrá. Když viděla, jak nad ní Rafan bezradně vrtí hlavou, neodvážila se přiznat, kam se chystá, a vymluvila se na žaludeční potíže.

„Baf,“ ozvalo se za ní, když otvírala dveře do skladiště. Příšerně se lekla. Byl to ale Vincent a rozesmál se, když uviděl její výraz.

„Moc se omlouvám, má vílo, nechtěl jsem tě vyděsit,“ pohladil ji po rameni.

Vstoupili dovnitř a v šeru začali rovnat věci, které někdo jen tak naházel na zem a už se neobtěžoval je umístit do regálů. Uličky byly úzké, takže se každou chvíli museli vzájemně vyhýbat a moc se nasmáli, když jim to nešlo. Náhle si Vincent Hanku přitáhl blíž k sobě a velice něžně ji políbil. Ještě nikdy nezažila nic tak úžasného. Tělem se jí rozlilo zvláštní rozechvění. Doufala, že bude pokračovat, ale Vincent ji jen něžně líbnul na nos a znovu začal uklízet. Když skončili, políbil ji ještě jednou.

„Přijdeš příští týden zase?“ zeptal se jí.

„Budu se těšit,“ přikývla a pomyslela si, že svět je prostě nádherný.

Už chápala Rafana a Andělu. Toužila, aby její vztah s Vincentem vydržel stejně jako jim. Vznášela se na svém soukromém růžovém obláčku a na všechny se vlídně usmívala. Jako by najednou žila v úplně jiném světě. Dokonce začala naslouchat i rozhovorům Gity a Julie, když probíraly, co se klukům líbí a co ne.

„Ona se snad zbláznila,“ nemohl Rafan pochopit, jak se mohla jeho kamarádka tolik změnit.

„Nech ji,“ uklidňovala ho Anděla, „je zkrátka zamilovaná. To časem přejde.“

Nová móda

Jednoho dne přišla do školy dvojčata Julie a Gita se zvláštní ozdobou. Julii zdobily na čele tři nádherně zářivé kamínky. Třpytily se jako diamanty ve slunci. Gita měla tři podobné kamínky zasazené v nehtech levé ruky. Každému své nové šperky ukazovaly a nesmírně je těšilo, s jakým obdivem se u všech holek setkávají. Dokonce i v jídelně se k jejich stolu trousili zvědaví návštěvníci.

„Jedná se o magické kamínky,“ vysvětlovala opakovaně Gita, „můžete si do nich schovávat energii. Nevěřili byste, kolik se jí do nich vejde.“

„Kde se dají sehnat?“ padaly zvědavé dotazy, ale holky dělaly drahoty a nikomu nic neřekly.

Odpoledne na supervolonu okouzila jejich ozdoba především Vincenta. Hanka žárlivě sledovala, jak jim rozesmátý asistent skládá poklony. Ovšem když Hance na konci hodiny zašeptal do ucha „tak zítra zase ve skladu“, oddychla si. Umínala si, že ještě dnes musí zjistit, odkud holky své kamínky mají. Vzhledem k tomu, jak se Vincentovi líbí, si je musí pořídit co nejdřív.

Její problém nakonec vyřešila Anděla. Čekala na ni u východu ze školy.

„Poslala jsem Rafana pro něco do knihovny a bráchům nakecala, že mám ještě jednu konzultaci u profesorky,“ mrkla na Hanku.

Ta se na ni nechápavě podívala. Anděla se zatvářila spiklenecky.

„I tobě se přece ozdobné kameny líbily, nebo ne? Vymámila jsem z holek, kde je dostaly. Můžeme si je pořídit ještě dnes, jestli máš zájem.“

„Jasně že mám zájem,“ zajiskřily Hance vzrušením oči, vzápětí se však zklamaně zamračila, „jenže s sebou nemám žádné peníze.“

„Snad bude stačit, co mám já,“ vzala ji Anděla za loket a vyrazila zkratkami na kraj města poblíž řeky. Dovedla Hanku k podivnému látkovému stanu.

„Tady to je,“ zašeptala vzrušeně, když došly blíž.

Jako by je obyvatelka stanu vycítila. Vyšla ven v okamžiku, kdy Anděla promluvila.

„Ale, ale, kohopak tu máme?“ usmála se starší žena a pokynula dívkám, aby ji následovaly dovnitř.

„Ano, kameny nabízím, nemůže je však získat každý. Mohou si je u mě koupit jen ti, co mají dostatečně vyvinutý sedmý smysl.“

„Kolik stojí?“ zeptala se Anděla a vysypala své peníze na stůl.

Žena si promnula bradu a všechno shrábla: „Bude to stačit na jeden kamínek pro každou z vás. Kam si ho přejete zasadit?“

„Mohu do ucha?“ zeptala se Anděla.

„Ale jistě, jak si přeješ, panenke,“ odpověděla žena a vytáhla z kapsy dva kameny. Jeden položila na stůl a druhý Anděle vtiskla do ucha. Hanka zatím sáhla po druhém kameni a položila si ho na dlaň. Vzápětí vyjekla, protože se kamínek sám od sebe zavrtil do její kůže.

„Jenže já ho chtěla na čelo,“ namítla nespokojeně.

„Je mi líto,“ otočila se k ní žena, „ale jakmile je šperk umístěn, už ho nelze přesunout. Leda by sis přinesla další peníze na druhý kámen.“

„Uvidíme, možná si pro něj přijdu,“ řekla Hanka rozladěně a obě dívky vyrazily zpět do města. Obloha se zatáhla a začalo drobně mrholit.

„Už se těším, jak Rafa překvapím,“ nadšeně se usmívala Anděla, „myslíš, že se mu moje nová ozdoba bude líbit?“

„Jasně že jo,“ odpověděla Hanka bez nadšení. Začala ji svědit dlaň. Zítra si vezme peníze, zaplatí Anděle dluh a nechá si dát ještě kámen na čelo. Pak se teprve může pochlubit Vincentovi. Mrzelo ji, jak to s tím prvním kamenem hloupě zvorala. Zrovna když má mít zítra rande ve skladu.

Domů dorazila napůl mokrá, a když zahlédla své vlasy v zrcadle, usoudila, že si je musí ještě dnes bezpodmínečně umýt. Odbyla Rafana, který s ní chtěl procvičovat vizuální techniky, a zapadla do koupelny.

„Poslední dobou ti to ve škole moc nejde, měla bys víc trénovat,“ podotkl, když se vrátila do pokoje a začala si rozčesávat vlasy.

„Dnes ne, nemám na učení náladu,“ zamumlala a usadila se do křesla. Zalovila v balíčku sušenek a chrastivý zvuk přivolal Plavíka. Vyhopkal na stůl a zarejdl čumáčkem. Hanka se natáhla, aby mu podala sušenku, ale tulík jen odskočil, prskl a utekl na rameno k Rafanovi.

„No, když nechceš, neubude,“ pokrčila rameny a čechrala si vlasy, aby rychleji uschly.

„Kdy jsi naposledy mluvila s Plamem?“ zeptal se kamarád.

„Už ani nevím. Poslední dobou se nějak neozývá,“ odpověděla nevzrušeně.

„Společné učení odkládám na zítřek, tak s ním počítej,“ zadíval se na ni podmračeně Rafan.

„No jo, to víš, že jo,“ přikývla automaticky, ale myšlenkami byla jinde.

Druhý den ráno po snídani, když se vypravovali do školy a Rafan zmizel do koupelny, chtěla Hanka jako obvykle podrbat Plavíka za oušky. Tulík se však bleskurychle otočil, hryzl ji do prstu a utekl před ní.

„Jauvajs, co blázníš?“ udiveně se po něm koukla. Za celou dobu

nepamatovala, že by tulík někoho hryzl. Do krve sice prst neprokousl, ale bolelo to. Nejdřív na něj chtěla žalovat Rafanovi, jenže pak nad ním mávla rukou. Třeba měl jenom špatnou náladu.

Ve škole se objevilo několik dalších dívek s kamínkovou ozdobou. Jedna si dokonce nechala na ruce udělat zářivý ornament. Vypadalo to překrásně. Kamínková mánie se šířila jako lavina. Každá holka je chtěla mít. Hanka přemýšlela, kolik asi peněz by do nové parády mohla investovat, aby se na ni Rafan a Zachariáš nezlobili. Zeptá se Vincenta, co by se mu nejvíc líbilo.

Tentokrát na ni ve skladu už čekal. Vtáhl ji dovnitř a na uvítanou ji políbil. Pohládila ho a on odtáhl její ruku a podíval se na její dlaň, proč to pohlazení nebylo tak hebké, jako obvykle.

„Kamínek v dlani? To je ale rafinovaně rozkošné, má vílo. Ani nevíš, jak po tobě toužím. Taky ses nemohla dočkat?“

„Celým svým srdcem, Vinci. Já tě miluju.“

Přitáhl si ji k sobě. Jejich rozechvění bylo vzájemné. Vincent natáhl ruku a zablokoval dveře. Vlna vzrušení sílila a dovedla je až k milování. Hanka cítila směsici vzrušení, studu, lásky i bolesti. Chvillemi byla nevědomá a rozpačitá, ale Vincent si věděl rady. Když skončili, pomohl Hance se obléknout a upravit.

„Ne aby ses chlubila spolužačkám,“ řekl jí škádlivě na rozloučenou.

Zamyšleně se vydala domů. Takové to tedy je, říkala si a s uspokojením usoudila, že právě s Vincentem překročili práh nezávazného chození. Teď k sobě patří. Za půl roku jí bude sedmnáct a bude plnoletá. Potom už nic nebude bránit tomu, aby se vzali. Ale kde budou bydlet? Nebo by měli počkat, až dokončí studia? Najednou se jí škola nezdála důležitá. Vlastně se jí vůbec nechtělo jít domů.

Vydala se ke stanu, kde včera získala kamínek. Narazila na mimořádně

dlouhou frontu lidí. To ji odradilo. Raději se otočila a pomalu kráčela úzkou pěšinou podél řeky. Posadila se na břeh a nechala své myšlenky volně plynout. Teprve když ucítila chlad a všimla si, že se stmívá, šla se znovu podívat ke stanu. Nyní byla fronta ještě delší. Znechuceně se přece jen vydala k domovu.

„Kde se prosím tě couráš?“ sjele jí pohledem Rafan.

„Asi mám vážnou známost, Rafe,“ vzdychla zasněně.

„Máš na mysli Vincenta?“

„No jasně! Koho jiného!“

„On ti něco slíbil?“

„Ne, ale máme se rádi.“

Rafan se na Hanku pátravě zadíval. Sklopila oči a cítila, jak rudne. Přistoupil k ní, vzal ji za bradu a natočil tak, aby jí viděl do očí. Usmála se a pokrčila rameny.

„Kdybys nebyla moje kamarádka, označil bych tě za hloupou husu,“ řekl tiše a pomalu.

Pustil ji, zavrtěl hlavou a udělal místo na stole. Sáhl do trouby pro večeři. Postavil ji před Hanku a sám se uvelebil naproti ní. Rozpačitě se nimrala v jídle a pokukovala po kamarádovi. Jeho reakce ji nepotěšila. Ach jo! Byla si jistá, že bratrské kázání ještě neskončilo.

„Nechci ti brát iluze, Hanko, ale můj instinkt mi napovídá, že Vincent není kluk pro tebe. Copak sis nevšimla, jak laškuje skoro se všema holkama? On není partner do nepohody. Je frajírek, co se nechá obskakovat a obdivovat. Po prvním problému od tebe uteče, to mi věř.“

Hanka po něm jen loupla očima a rozhodla se mu neodporovat.

„Vidím, že nevěříš nebo nechceš věřit,“ vzdychl Rafan. Zamračeně se zvedl a přemístil se s knihou do křesla. Hance se ulevilo, že nepokračuje. Jak může o Vincentovi mluvit tak opovržlivě?! Vždyť ho vůbec nezná! Ona ví své a pomluvy nemohou na jejím názoru nic změnit. Rafan ani netuší, jak je úžasně pozornej a něžnej, jak chápe ženskou duši a neztrácí dobrou náladu... Nikoho lepšího potkat nemohla! Byla si tím stoprocentně jistá.

Po jídle uklidila nádobí a vytáhla džbán s osvěžujícím moštem.

„Chceš taky?“ nabídla mu.

Když kývl, nalila ještě jednu sklenici a zvědavě se zeptala: „Viděl jsi dnes Andělu?“

„Viděl. No a?“ zvedl oči. Náhle mu došlo, na co se ptá. „Jo ty myslíš tu její novou ozdobu v uchu?“

„Mhm. Líbí se ti?“

„Kapku nepraktická paráda. Nedá se sundat. Nechápu, co na těch třpytkách vy holky vidíte. Ještě že si ji nedala na obličej, to by mě asi kleplo.“

„Fakt se ti nelíbí?“

„Chceš slyšet pravdu? Na oslavu bezva nápad. Ale co s tím v praktickém životě?“

„Dá se do nich ukládat magie.“

„Kvůli tomu si nic podobného nemusím cpát do kůže.“

Pátravě se na ni zadíval: „Neříkej, že i ty...?“

Hanka mu ukázala dlaň.

Rafan otočil oči v sloup: „No, aspoň že sis to nenechala přilípnout na

čelo, to už bych na mou duši pochyboval o tvojí inteligenci.“

Hanka polkla a pomyslela si, že k tomu moc nescházelo.

„Chceš jablko?“ hodila jedno po kamarádovi a do druhého se s chutí zakousla.

Jak Rafan chytal ovoce, probudil se v jeho kapse tulík a začal se drápat ven. Odepnul knoflík a pustil Plavíka na vzduch.

„No, ty mi taky děláš starosti,“ chytil ho za ocásek, když se mu chtěl vyšplhat do vlasů. Položil ho na stůl a nabídl mu kousek jablka.

„Nevím, co s ním je,“ řekl Hance, „najednou se začal chovat divně k lidem.“

„Co provedl?“ zajímalo dívku.

„Kousl Julii a utíká i od těch, se kterými se dřív kamarádil. Včera dokonce prskal i na Andělu.“

„Vždyť mluví. Proč se nezeptáš, co mu je?“

„Už jsem se ptal.“

„No a?“

„Chceš slyšet jeho vyjádření?“ nabídl Rafan a otočil se k tulíkovi. „Pověz Hance, proč jsi včera prskal na Andělu.“

„Ona vybrala chybu. Otrocká krása.“

„Co je otrocká krása? Něco špatného?“ ptal se ho dál.

„Není síla, není člověk.“

Rafan bezradně pohlédl na kamarádku: „Zdá se, že mu vadí magické

kameny v kůži.“

„Ale jsou hezké a dokážou uchovávat magii,“ řekla Plavíkovi.

„Otrocká krása požívá sílu,“ odpověděl tulík a couvl z dívčina dosahu.

„Co všechno o třpytivých kamenech víš?“ zeptala se ho přímo.

„Ne člověk! Odpadek, smrt,“ zahodil Plavík zbytek jablka a znovu zalezl do Rafanovy kapsy.

„Sama vidíš, jaké plácá nesmysly,“ pokrčil rameny kamarád, „snad poprvé nerozumím, co se pokouší říct. Ty snad ano?“

Zavrtěla hlavou a podívala se na kamínek ve své dlani. Poprvé ji napadlo, jestli neudělala chybu, když si ho koupila. Večer před spaním se do něj pokusila uložit trochu magie. S překvapením zjistila, že to jde samo, že ani nepotřebuje relaxaci. Kamínek magii spolkl jako malinu. Páni, ten má kapacitu, pomyslela si ohromeně a rozhodla se, že se ho v nejbližších dnech pokusí naplnit, aby věděla, kam až je možné zajít.

Ráno je při cestě do školy odchytil Zachariáš a zeptal se, zda by mu o víkendu nepomohli vymalovat pár pokojů pro hosty.

„Jasně,“ souhlasil Rafan, „to není problém.“

„Já nemůžu,“ pokrčila rameny Hanka, „jsem domluvená s otcem, že mě večer vyzvedne, a volno strávím u jednorožců. Ale příští víkend jsem k dispozici, jestli těch pokojů máš víc.“

„Beru tě za slovo,“ ušklíbl se Zachariáš.

Ve škole Hanka schytala napomenutí Diany Reny, aby se víc učila, ale jinak to bylo fajn. U oběda zahlédla Vincenta. Hned se k němu rozběhla, aby ho pozdravila.

Vzal ji za loket a tiše řekl: „Promiň, tady se to nehodí. Nemusejí o nás

všichni vědět. Ale příští týden ve skladu jako vždycky, ano?“

Přikývla a smutně sledovala skupinu učitelů, ke které si přisedl. Jak se kolem sebe rozhlížela, pomalu už nebyla k vidění dívka bez zářivé kamínkové ozdoby. Nová móda se rozšířila rychlostí blesku. I někteří z chlapců měli na hřbetu ruky obrázek z kamenů. Možná by mohla požádat R'íhana, aby jí o kamínku v dlani něco řekl. Třeba jí vysvětlí, proč se nová móda nelíbí tulíkům. Docela se k jednorožcům těšila. Napadlo ji, jak se jim bude líbit Vincent, až ho přivede.

Sitbel

Otec pro ni vykouznil přístupovou bránu na zahradě. S úsměvem prošla k němu. Otevřela mysl, aby se s ním jako obvykle vřele přivítala. Jednorožec však couvl a rozčileně zafuněl.

„H'anaríjo, dcero, cos to provedla?!“

„Já?“ zmateně se zarazila Hanka. Náhle si uvědomila, co je jinak. Vincent! Vyspali se spolu. Vlastně ani netušila, jak se jednorožci dívají na lidskou lásku. Polekala se, že porušila nějaké zvyky a tradice.

„Omlouvám se, jestli jsem se nějak provinila...“

Jednorožec ji ale nenechal domluvit a zarazil ji mentálním pokynem: „Mýlíš se, důvodem mého zděšení nejsou intimní lidské vztahy. Nesoudíme tě. Každý ve stádu má nárok poznávat jedince rozdílného pohlaví podle vlastního uvážení. Tvoje neštěstí má jinou příčinu. Vidím, že si ani neuvědomuješ, cos provedla. Obávám se, že tentokrát nebude náprava možná...“

Nestihl domluvit, protože se u nich znenadání objevila strážkyně

S'faidea a K'lumonideotis.

„Není žádoucí, aby se zdržovala na našem území, už není členem stáda,“ namířil proti Hance svůj roh K'lumonideotis.

„Ještě není plnoletá,“ namítl R'íhan, „nemůžete ji vyloučit bez možnosti obhajoby. Netušila, co činí.“

„Nehledej pro ni omluvu, žádná neexistuje.“

„Chceš snad přijmout dračí hanbu na své území?“ zeptala se výhružným tónem strážkyně.

„Odpovím-li ano, co uděláte?“ zeptal se opatrně Hančin otec.

„Vypálíme krystal a uzavřeme do oka. Nákaza však z jejího těla nezmizí. Jen jí tím umožníme návrat na území stáda, až dosáhne plnoletosti. Jen jeden jediný návrat! Vyslechneme ji a vyřkneme konečný ortel. Pak si svou dračí hanbu musí odnést do svého světa a vyrovnat se s ní sama.“

„Jiná možnost by se nenašla?“ zeptal se smutně R'íhan.

„Co navrhuje S'faidea je veliký ústupek a milost, správně bych s tím neměl souhlasit,“ odfrkl K'lumonideotis, „ale kvůli její výjimečné osobnosti, jí tu šanci poskytnu. Tobě R'íhane, s ní však zakazují navazovat jakýkoliv kontakt.“

„Musím jí přece vysvětlit...“ pokusil se o námitku R'íhan.

„Ne! Ať prokáže své kvality a odhalí pravdu sama!“ rozhodl K'lumonideotis. „A nyní mě prosím následujte na temnou louku.“

Hanka těkala pohledem z jednoho na druhého a naprosto nechápala, o co jde. Vníkala, že se děje něco děsivě neodvratného, co ji vyžene ze světa jednorožců. Čím se provinila? Jaký mají důvod s ní jednat tímhle ponižujícím způsobem? Proč je najednou R'íhan tak ustrašený a zdrženlivý?

Následovala jednorožce bránou na louku zahalenou v mlze. Došli k podivnému kameni. Připomínal vyšší pařez, na který umělec připevnil kruhovou skleněnou desku, aby vytvořil iluzi stolu.

„Natáhni ruku,“ přikázala dívce S'faidea, „tuhle ne! Druhou!“

„Proč mi nevysvětlíte, o co jde? Co se bude dít?“ prosebně se na strážkyni zadívala Hanka.

S'faidea jí vždycky byla sympatická a měla pocit, že i ona má pro ni slabost. Netušila, co může v následující chvíli očekávat, a velice se bála.

„Vyjmeme *sitbel* z tvé ruky,“ odpověděla jí strážkyně, „předpokládám, že mírnou bolest zvládneš. Dračí hanbu až do tvého návratu k obhajobě bude místo tebe strážit tvůj otec R'íhan. Měla bys vědět, že je to od něj velká oběť, když s tím souhlasil.“

Skleněná deska se rozmihotala světelnými záblesky a uprostřed se vytvářel jasný bod. Hanka ucítla, jak jí tuhne tělo a nemohla se pohnout. V natažené ruce ucítla nepříjemné mravenčení v místě, kde byl zasazen kámen. Tlak sílil a mravenčení se měnilo v palčivou bolest. Chtěla zasténat, ale ve své zatuhlosti nemohla. Když tlak narostl až na samu hranici snesitelnosti, udeřil do její dlaně blesk a ztuhlost zmizela.

Podívala se na dlaň a zhrozila se. Spálenina v tvaru hvězdy vypadla velice ošklivě. Kamínek zmizel. Pohlédla na desku. Nad ní se vznášelo skleněné oko. V něm spatřila svůj zářivý kamínek. Svítil jako malá lampička. Hance se až zastavilo srdce nad tou krásou.

„Je to smrtící krása, dračí hanba, a nyní se postavila mezi tebe a tvůj domov. Právě kvůli ní od této chvíle ztrácíš rodiče, bratra i své stádo. Už s tebou nikdo z nás nepromluví. Přestali jsme pro tebe existovat. Setkáme se pouze jednou, až se přijdeš obhájit. Ale nečekej, že se ti to podaří. Není ve tvých silách zvládnout působení *sitbelu* a prokázat víc, než jen slabost pro parádu.“

Náhle stála před bránou a S'faidea ji prostrčila skrz. Hanka se ocitla v zahradě u jejich domečku s bolavou rukou a zmatkem v hlavě. Hleděla na zjizvenou dlaň, která začala pronikavě bolet. Vhrkly jí slzy do očí. Nemohla uvěřit, že ji odvrhli. A jen kvůli jednomu pitomému kamínku! Vztek se mísil s panikou. Co znamenalo označení dračí hanba? Ucítla Plamův dotek a konejšivé pohlazení. Jenže tentokrát nějak nepomáhalo.

„Co se skrývá za slovy dračí hanba, Plame?“

„Nevím. Proč se ptáš?“

„Právě mě jednorožci vyloučili ze stáda kvůli jednomu hloupému kamínku. Nechtěli na svém území dračí hanbu. Jakou dračí hanbu? Moc bych potřebovala vědět, co je podráždilo.“

„Odvrhli tě?“ nemohl uvěřit jejímu tvrzení dračí kamarád. „Počkej, zkusím se zeptat matky.“

V příštím okamžiku do jejich vzájemného kontaktu prudce vstoupila Karmaneuduna. Její hlas zněl stroze a přísně.

„Otvírám bránu na vaši zahradu. Všeho nech a okamžitě přijď sem k nám,“ nařídila jí nekompromisně.

Hanka vstoupila do oblouku otevřené brány a překvapeně se rozhlédla. Místo známého okolí jejich jeskyně se ocitla v podivné cizí pustině. Tohle přece nebyl Plamův domov.

„Kde to jsme?“ podivila se.

„V posledních týdnech už nepatříme do starého hnízda,“ zastřeně odpověděl její dračí kamarád, „a matka nezastává funkci Uzané starší. Žijeme jako vyhnanci bez domova.“

„Nic jsi mi neřekl...“

„Byla jsi tolik šťastná..., a matka mě nabádala, abych tě ušetřil starostí, které nesahají do tvého světa.“

„Máš pravdu, i já jsem tě poslední dobou zanedbávala,“ zastyděla se.

Karmaneuduna mezi ně strčila čumák a syna odsunula stranou.

„Kde máš sitbel?“ zasyčela ostře.

„Myslíš třpytivý kámen?“

„Ano.“

Hanka ukázala dlaň s hvězdicovitou popáleninou: „Jednorožci mi ho vypálili z ruky a uzavřeli ho do skleněné koule. Tu teď opatruje můj otec.“

Hanky se zmocnila závrať, jak do její mysli proniklo silné dračí kouzlo. Karmaneuduna rozhodně neplýtvala něžností. Dívčinu hrud' zaplavilo palčivé teplo a vzápětí se dračice stáhla.

„Ale nevyběhli tě! Pořád patříš aberilům.“

„Všichni mluvíte tak nesrozumitelně,“ ohradila se Hanka, „uvítala bych aspoň malé vysvětlení.“

„Dosáhnou na tebe a mohou ovládat tvou energii a emoce. Sitbel ukončil svobodnou existenci tvé osoby.“

„Pořád mi uniká, o co jde...“

Dračice se zamyslela a kradmo pohlédla na svého syna. On i Hanka napjatě čekali, co odpoví. Čím déle trvalo její mlčení, tím nervóznější oba byli. Nakonec zafuněla.

„Ale ty jsi svým způsobem poloviční drak. A moje přítelkyně...“ řekla pomalu Karmaneuduna a znovu je oba zamyšleně přejela zkoumavým pohledem.

„Ráda bych ti vrátila tvůj život zpět, avšak nejsem si jistá tím, že se zásah podaří. Žila jsem v bláhové představě, že naše problémy se lidí netýkají, ale mýlila jsem se. Celá věc najednou dostává úplně jiný rozměr. Pověz mi, Hanko, jak moc jsou mezi lidmi rozšířené sitbely?“

„Ty zářivé kamínky? Momentálně jsou v módě. Z holek u nás ve škole je má skoro každá a dokonce i pár kluků. Zájem o ně se rychle šíří a chce je mít kdekdo. Pověz mi o nich víc, co jsou zač? Proč jednorožci reagovali tak přehnaně?“

„Není mi dovoleno o sitbelech mluvit. Jsem vázaná přísahou, která mi neumožňuje cokoli říct. Jejich tajemství bylo dlouhá léta přísně střeženo. Rozšíření sitbelů může mít katastrofické následky, ať už mezi draky nebo mezi lidmi. Je horší než epidemie a trpět budou všichni.“

„Jenže já o nich musím něco zjistit,“ posmutněla Hanka, „jednorožci mi za půl roku poskytnou jedinou šanci k nim promluvit a obhájit se. Ale já žádnou vinu necítím. Proč se mám obhajovat? Je zločin se ozdobit kamínkem?“

„Prodala jsi za kamínek svůj život.“

„Už ho nemám,“ natáhla Hanka k dračici svou spálenou dlaň.

„Máš ho v krvi a myslí. Jednorožcům se nepodařilo zastavit jeho působení. Museli by ti ho vypálit z celého těla a to bys nepřežila.“

„Takže umřu?“

„Neumřeš. Budeš sloužit vládci sitbelu.“

„Otrocká krása,“ vybavila se najednou Hance v myslí tulíkova slova.

„Přesně tak,“ přikývla dračice.

Hanka svěsila ruce a zmocnila se jí beznaděj.

„Zachraň ji, mami,“ tiše poprosil Plam.

„A co když ji při tom zabiju?“

Plam bezradně pohlédl na dívku.

„Nechci nikomu sloužit,“ řekla tiše Hanka a ucítila v hlavě vibraci bolesti. Něco jí signalizovalo, že se rouhá proti nejvyšší moci a už jen samotná myšlenka, kterou vyslovila nahlas, zabořila.

„Opakuj to,“ vyzvala ji dračice.

Hanka zaťala nehty do bolavé dlaně, až bolest vystřelila do celého těla a nahlas zarputile vyštěkla: „Nechci nikomu sloužit!!!“

„Ohřeju tvou krev a vypálím z tebe nákazu,“ zasyčela dračice, „ale bude to bolet, hodně bolet. Můj syn se s tebou spojí a část té bolesti vezme na sebe, aby ses z ní nezbláznila. Snaž se přežít a opakuj si, že to jinak nejde. Drž se života zuby nehty a nevzdávej se! Rozumíš?!“

Hanka přikývla a vzápětí se sesunula na zem a tělem jí projela bolestivá křeč. Zimnice se střídala s návaly palčivosti a z dálky slyšela dračí úpění, jak Plam sdílel její utrpení. Už kvůli němu se zařekla, že nepovolí a zvládne to. Zatnula zuby. Čas se stal podivnou veličinou, která tepala mimo ni a plynula kolem jako řeka. Držela se veškerou svou vůlí, aby ji proud nestrhl s sebou. Najednou se přehoupla přes nejhorší vlnu a tlak začal polevovat. Síla z ní krvácela všemi póry pryč z těla. Stálo ji značné úsilí, aby nepodlehla mdlobám. Nad sebou uviděla obrovské dračí oko.

„Škoda že nejsi drak,“ zaslechla Karmaneudunu, „ted' můžeš na chvíli usnout, všechno zlé je z tvého těla pryč. Už jsem málem nedoufala, že se to podaří, ale ty máš statečné srdce a dračí odhodlání. Máš slušnou naději se z mého zásahu vykřesat.“

„Co je s Plamem?“ vysoukala ze sebe obtížně.

„Neboj se, postarám se o něj. Uzdraví se dřív než ty.“

Hanka ještě ucítila, jak dračice jemně bere její tělo a odnáší ho někam pryč. Vzápětí usnula. Klidný spánek ale nepřicházel. Obrazy snů byly plné ohně a blesků.

Někdo jí přidržel hlavu a do vyprahlé pusy vteklo pár kapek vody. Namáhavě polkla a otevřela oči. Cítila se příšerně.

„Hej, hej, neusínej a podívej se na mě,“ řekl známý hlas a Hanka zaostřila na Vronovu tvář.

„No, to je dost, že ses probrala,“ usmál se, když zareagovala, „už skoro týden se tě pokouším udržet při životě. Musím do tebe dostat aspoň trochu tekutin. Zkusíme to po lžičkách, ano?“

Nedokázala přikývnout, ale Vron na nic nečekal a hned jí do pusy vpravil další vodu. Znovu vklouzla do spánku.

Podruhé se probrala, když jí někdo přikládal obklad na popálenou dlaň. Zavrtěla se a otočila hlavu.

„Jak ti je?“ zeptal se Vron.

„Nic moc,“ odpověděla chraptivě.

Položil jí dlaň na čelo a Hanka ucítila, jak do ní proudí uklidňující síla. Pokusila se pohnout, ale tělo bolelo tolik, že to nedokázala.

„Neusínej, přinesu ti trochu vývaru,“ řekl a vzápětí ji nakrmil řídkou polévkou.

Znovu usnula.

Po dalším probuzení se najednou cítila lépe a podařilo se jí posadit. Vedle lůžka měla hrnek s čajem. Napila se a rozhlédla kolem sebe. Byla v jeskyni, do které proudilo světlo škvírou ve stěně. Podívala se na svou

dlaň. Zhrozila se. Nateklé červené jizvy vůbec nevypadaly hezky. Jak se na to asi bude tvářit Vincent? Uvědomila si, že zmeškala rande. Ale co, jistě mě pochopí, pomyslela si.

„No vida. Už jsi vzhůru?“ ozvalo se za ní.

Vron se k ní posadil na lůžko a vzal ji za ruku. Opět cítila příliv energie.

„Asi mám hlad,“ oznámila mu.

„To je dobře. Hned přinesu polévku.“

Když dojedla, vzal ji do náruče a přenesl do vedlejší jeskyně, kde z teplého pramene stoupala pára.

„Dokážeš se svléknout a vykoupat?“ zeptal se.

Přikývla a muž jí podal velkou osušku: „Po koupeli se pořádně zabal, ať ti mohu vyprat šaty. Až budeš hotová, zaťukej kamenem, pomůžu ti do postele.“

„Doma mám spoustu šatů, stačilo by říct Rafanovi.“

„To nejde. Ohlásil jsem v Santareně, že jsi z rodinných důvodů zůstala u rodičů. Dokud se nezotavíš, nikdo nebude pátrat, co s tebou je. Proti rozhodnutí jednorožců nemůže nic namítat ani škola, ani tvoji přátelé.“

„K čemu taková lež?“

„Karmaneuduna by se dostala do problémů, kdyby se rozkřiklo, že tě zbavila vlivu sitbelu. Požádala, abychom se o tvé léčbě nikomu nezmiňovali. A teď nemudruj a vykoupej se. Budeš se cítit líp.“

Vron měl pravdu. Po koupeli si opláchla vlasy a velice se jí ulevilo. Jako by spolu se špínou smyla i část svých špatných zážitků. Přišel, znovu ji odnesl do postele a položil na čistou podložku. Netušila, na jak dlouho

usnula, ale když se vzbudila, ležely vedle postele čisté a suché šaty. Hbitě si je oblékla, vypila čaj a vydala se chodbou na průzkum. Vrona našla v malé jeskyni, kde připravoval polévku a zeleninu.

„No sláva,“ ušklíbl se, „dnes nevypadáš jako kandidát na mrtvolu. Vítej do života.“

Společně se najedli a Hanka pocítila vděčnost, že tu má lidskou společnost. Začínala si, ač nerada, zvykat na myšlenku, že už nikdy nebude patřit k jednorožcům. Ztrátu čtyřnohé rodiny vnímala jako velkou ztrátu. Ale zároveň stádu zazlívala, jak ji za nepatrné provinění nekompromisně vyhnalo. Copak v sobě nemají kousek citu?! Těžce postrádala otcův vlídný kontakt a citlivě formulované moudré rady.

„Jsi unavená?“ zeptal se starostlivě Vron.

„Ani ne,“ vzdychla a začala mu vyprávět, co se přihodilo od okamžiku, kdy naposledy vstoupila na území jednorožců. Konečně se mohla někomu svěřit. Sice by raději přijala útěchu od Vincenta, ale nutnost zachovat tajemství jí to neumožní. Má-li vyhovět přání Karmaneuduny, bude muset ve škole lhát. Pořád nechápala, proč je kolem malého kamínku tolik povyku a tajností a proč bylo nezbytné se zbavit údajných účinků. Vůbec se necítila jinak než dřív.

Nechci nikomu sloužit, zkusila si přeříkat v duchu. Určitý rozdíl postřehla. Dřív stejná myšlenka bolela, nyní necítila nic.

„Co víš o sitbelech ty?“ zeptala se Vrona.

„O nic víc, než jsi mi řekla,“ odpověděl, „ale vyhrabal jsem několik zmínek o aberilech, jestli tě zajímají.“

„Jasně, že jo. Povídej.“

„Pamatuješ, jak se Plam ptal na Prokleté hory a Aberilské podzemí?“

„Ano. Víš, kde se nachází?“

„Vím, ale neprozradím. Aberilové jsou, zdá se, mimořádně nebezpeční tvorové, kteří milují krev. Sice podle údajů vůbec nevycházejí na denní světlo, ale ti, kdo zabloudí na jejich území, se dostávají do beznadějná situace. Aberilové jsou měňavci, což znamená, že dokážou tvarovat tělo podle potřeby a dokonce zvládají mimikry. Většinou jejich přítomnost odhalíš příliš pozdě. Jakmile se ocitneš v dosahu, mentálně tě ovládnou a zavedou k sobě. Od té chvíle se živý tvor stává jejich otrokem nebo jídlem.“

„Otrocká krása...“ vydechla Hanka, „je možné, že by sitbely vyráběli právě oni?“

„O kamenech jsem žádnou zmínku nenašel. A Karmaneuduna, jak víš, odmítá odpovédět. Vlastně ti mezi řečí prozradila mnohem víc než mně. Usuzuji z toho, že sitbely nějakým způsobem s aberily souvisejí. Ale jak, to je zatím záhada.“

„Nezdá se mi, že by kameny představovaly mimořádné nebezpečí...“

Vron na ni pátravě pohlédl: „Myslíš?“

Dívala se mu do očí a pak velice pomalu zavrtěla hlavou: „Podle reakce jednorožců a Karmaneuduny je asi situace horší, než vypadá. Mám strach o své spolužáky. Někdo by je měl varovat.“

„Už jsem upozornil zástupkyni ředitele, aby se novou módu pokusila zarazit.“

„A co Anděla? I ona má kámen.“

Vron pokrčil rameny: „Podobnou léčbu jako ty by nepřežila. Jsi napůl drak, a přesto po dvou týdnech vypadáš jako přízrak. A Plam taky!“

„Cože?! Co se mu stalo? Musím ho vidět!“

„Pomalů! Mírní se! Sotva jsi vstala!“

„Ale...“

Vron jí zatlačil zpět na židli: „On je fyzicky v pořádku, jen do tebe celou tu dobu cpal spoustu energie. Stejně jako já.“

„Mrzí mě, že vás zatahuji do svých malérů,“ vzdychla.

„Jestli už se cítíš silnější, můžeme Plama navštívit. Ale pomalu a v klidu.“

Zuřivý plamen ležel natažený na zemi prohřívané teplým spodním pramenem. Vypadal pohuble a šupiny byly špinavě matné. Hanka se posadila k jeho hlavě a něžně se k němu přitiskla. Nemuseli mluvit. Zase byli spolu. Tentokrát zachránil život on jí. Jejich osudy se stále prolínají. Únava jí zmohla a spokojeně vedle něj usnula. Vron se usmál a opustil je. Vypravil se za dračicí. Našel ji v místnosti s knihami a svitky. Listovala ve starém rukopisu.

„Co je?“ zavrčela nevlídně.

„Je z toho venku. Najedla se, vykoukala, došla až k Plamovi a teď vedle něj usnula.“

„Bude se muset vrátit do školy, než její nepřítomnost upoutá pozornost.“

„Mohu pro ni ještě něco udělat?“

„Je čistá a zdravá, co víc bys chtěl?“

„Nebude její uzdravení někomu vadit? Třeba vládci sitbelu?“

„Vidím, že se ti svěřila.“

„Ano.“

„Podle Hančiny informace je mezilidmi velké množství sitbelů. Vládce by si nemusel všimnout, že mu jeden zmizel.“

„Kdo kamínky vytvořil? Vládce sitbelů?“

„Ne.“

„Kdo je vládcem sitbelu?“

„Nesmím odpovědět.“

„Některý z aberilů?“

„Nedotýkej se dračího tabu, musela bych tě zabít.“

„Proč jste se odstěhovali z vašeho hnízda?“ změnil raději téma.

„Přikázala jsem strážcům, aby zabili pár černých draků. Nechtěli. Složila jsem svou funkci a odešla. Nechci být svědkem zkázy dopadající na hnízdo, které jsem se ze všech svých sil snažila chránit. Neposlechnou-li mou radu, budou ztraceni.“

„Asi bych se neměl ptát, co...“

„To tedy neměl!“ odbyla ho.

„Jakmile to jen trochu půjde, odvedu Hanku zpátky do školy.“

„Jsem ti vděčná, že jsi přišel a postaral se o ni. Máš velkou zásluhu na jejím přežití.“

„Dlužím jí mnohé. Krátká péče byla jen nepatrnou splátkou.“

Bylo jasné, že víc podrobností z dračice nevypáčí. Celá záležitost se točila kolem tajemství, které všichni velice úpěnlivě střežili. Z toho, co slyšel, se dalo odvodit, že i sami draci jsou zranitelní a je ohrožen jejich svět. Informace, že Karmaneuduna opustila své hnízdo, zaváněla průšvihem.

A její slova o příkazu k zabití černých draků signalizovala téměř katastrofu. Co si pamatoval, a on si toho pamatoval opravdu hodně, nikdy nepoznal mírumilovnější dračici, než byla ona. Snažila se udržovat kontakty s lidmi i s draky jiných barev a nutila své soukmenovce se chovat tak, aby nevznikl válečný konflikt. A úspěšně. Pravda, byly chvíle, kdy s ní mnozí nesouhlasili a kdy nebyly vztahy s lidmi zrovna skvělé, ale tohle? Vron vzal v úvahu i drsnou léčbu, kterou použila na Hanku. Skoro dívku zabila a navíc způsobila dočasné ochromení i svému synovi. Ani jednoho z nich by netrápila, kdyby hrozba nebyla vážná. Kameny musí být nebezpečnější, než se zdá. Ale jak o nich zjistit pravdu? Možná ani dračice nemá dostatek informací. Proč by jinak trávila tolik času mezi svitky a knihami?

Vron dopřál Hance pár dní odpočinku. Jednoho rána ji ale probudil a oznámil, že je čas vrátit se domů.

„Zrovna dnes jsem se chtěla jít s Plamem trochu proletět,“ protestovala.

„Na zábavu není čas. Musíš do školy,“ nenechal se obměkčit Vron, „běž se rozloučit s draky, přesuneme se ještě před obědem.“

„Když myslíš,“ nehádala se a odběhla za Plamem. Vronovi jí bylo líto. Stále vypadala přepadle a zdála se být pouhým stínem zdravé Hanky. Doufal, že ve škole se její stav srovná a rychle se zotaví. Škoda, že ji nemůže poslat k jednorožcům, jejich léčebné metody patřily mezi nejúčinnější. Ale i tihle mimořádně zdatní kouzelní tvorové měli strach před malým zářivým kamínkem. Takový strach, že bezbranné děvče vyhnali pryč. Zatraceně! Vrona rozčilovalo, jak všude naráží na samé tajnosti. Copak mohou kameny zničit svět?! Nemohl se dočkat návratu do Santareny, aby se vydal hledat přesnější informace. Může projít knihovny ve všech větších městech, může navštívit staré kouzelníky... To by bylo, aby o sitbelech někdo něco nevěděl!

Hanka se rozloučila s Plamem a šla poděkovat jeho matce.

„Byla bych ti vděčná,“ nabádala ji Karmaneuduna, „kdyby ses nikomu nezmiňovala o mém ozdravném zásahu. Všichni pochopí, že tě léčili jednorožci, když jsi jejich dcera. Ale mně by velice zkomplikovalo život,

kdyby se rozneslo, že jsem ti pomáhala se sitbelem. Nikomu se nechlub, že ses ho zbavila.“

„Tohle neutajím,“ promnula si Hanka zjizvenou dlaň.

„Asi ne. Budeš s tím mít starosti.“

„Já? A proč?“

„Jednou lidé zjistí, že jim jsou kameny na obtíž a budou se jich chtít zbavit. Jenže ono to nepůjde. Budou požadovat, abys jim pomohla.“

„Třeba se podaří odstranit sitbely i někomu dalšímu.“

„Nepodaří. Nikdy se to nikomu nepodařilo. Pouze tobě. A jen díky tomu, že napůl patříš k jednorožcům a napůl k nám, drakům.“

„To nezní nadějně.“

„Ne. A bude hůř. Dej pozor, aby ses nedostala do blízkosti volného sitbelu. Jinak by veškerá naše snaha byla zbytečná.“

„Děkuji za pomoc.“

Dračice pokývala hlavou a Hanka vycouvala z její pracovny. Vron už na ni čekal u východu z jeskyně společně s Plamem. Dračí přítel škádlivě foukl do jejích vlasů a vyloudil na Hančině tváři slabý úsměv. Naposledy do pohladila a vstoupila do Vronovy brány.

Léčba šokem

Byla neděle a ona se po dvou neradostných týdnech vracela do normálního života. Vyšplhala do stromového domečku, ale Rafan tu nebyl.

Nalila si mošt a zapadla do pohodlného křesla. Jak se asi vede Svát'ovi u druidů, napadlo ji při pohledu na otevřené sušenky. Kdyby ho měla vedle sebe, určitě by dokázal zahnat únavu, kterou pociťovala. Možná by jí nabídl i čokoládu a trochu své zářivé nálady. Velice ráda by ho kontaktovala, ale pravidla druidů se neodvážila překročit. Zavřela oči a představila si R'íhana.

„Je mi moc líto, tati, že s tebou nemohu mluvit,“ pomyslela si v duchu, „ale kdo by mi mohl mít za zlé, když si to aspoň budu představovat. Vím, co bys mi odpověděl. Byl bys rád, že jsem v pořádku a stejně jako Karmaneuduna bys mi nakázal, abych na sebe dala pozor. Tvoje rodina mi otevřela náruč, která v mém životě chyběla. Je mi smutno, tati, ani nevíš jak.“

„Á, tady jsi,“ rozlétly se dveře domečku a dovnitř vtrhl Rafan, celý zacákaný od barev.

„Vy ještě pořád malujete pokoje?“ zasmála se a vstala, aby ho přivítala.

Chytil ji do náruče a zatočil se s ní po pokoji. Opatrně ji postavil a prohlédl si ji.

„Ženská zatracená, na chvílku tě člověk spustí z očí a hned vyvádíš hlouposti. Nepřeháníš to s odtučňovací kúrou?“

Z Rafanovy kapsy se vysoukal rozhořčený Plavík, kterého během vítání nechtěně pomačkali. Hanka se natáhla, aby ho na usmířenou podržela, ale Rafan tulíka odtáhl z jejího dosahu.

„Bacha na něj, poslední dobou kouše,“ varoval ji. Plavík se mu vymanil ze sevření, oběhl ho zezadu kolem krku a přeskočil na Hančino rameno. Vzápětí začal bláznivě lítat po místnosti takovou rychlostí, že ho ani nestačili sledovat.

„Co jančíš, Plavíku?“ nechápal Rafan.

Tulík najednou skočil dívce na hrud' a nechal se zachytit v jejích

dlaních.

„Hanka, kamarádka zase zpátky. Plavík moc rád.“

Přitiskla si chlupatého Rafanova přítele k tváři a on obtočil ocásek kolem jejího krku. Vnímala jeho radost a nadšení jako mentální ozvěnu. Hned se cítila o mnoho lépe.

„To jsou mi věci,“ pozoroval scénu kamarád bez jediného mrknutí, „poslední dobou se Plavík nechová hezky k lidem, co si pořídili kamínky.“

Hanka natáhla k Rafanovi dlaň. Přistoupil a přitáhl si její ruku blíž k očím, jako by nemohl uvěřit tomu, co vidí. Přejel prsty hvězdicovou jizvu a povytáhl obočí.

„Jednorožci tě zbavili ozdoby?“

Přikývla a s Plavíkem v náruči se slastně uvelebila v křesle. Rafan svlékl pocákanou košili a umyl se. Ke stolu si přinesl sklenici s vodou a posadil se proti Hance.

„Do oběda zbývá trochu času. Tak povídej.“

Vylíčila mu vyhoštění ze stáda i zákrok u draků. Rafan pozorně naslouchal a na čele se mu prohlubovala starostlivá vráska. Když Hanka skončila, hodně dlouho trvalo, než promluvil.

„Anděla si nechala svůj kamínek z ucha odstranit, a žádná jizva jí nezůstala,“ prohlásil zamyšleně.

Hanka jen pokrčila rameny: „Co vím já, víš teď i ty. Ani jednorožci, ani dračice neuznali za vhodné mi prozradit, oč běží. Jen samé tajnosti a náznaky. Dokonce ani Vron s vyzvídáním neuspěl.“

„Nepřinesla jsi povzbudivé zprávy,“ napil se vody Rafan a vstal. Prohrábl si vlasy a kývl na Hanku: „Pojď, Zachariáš nás čeká na oběd.“

Zbytek neděle proběhl v poklidné atmosféře. Odpoledne pomáhala při malování pokojů a uklízela cákance barvy z podlahy a oken. Večer téměř padala únavou a hned po jídle tvrdě usnula.

Bála se, že bude muset svou dvoutýdenní nepřítomnost ve škole vysvětlovat, ale učitelé se podívali na její přepadlou tvář, kruhy pod očima a na nic se neptali. Každý si domyslel, že prodělala těžkou nemoc.

Snažila se soustředit na výuku, ale myšlenky poletovaly sem a tam jako splašení ptáci. Pořád se ohlížela, jestli nepotká Vincenta. Divila se, že ji hned první den ve škole nevyhledal. Těšila se na kroužek supervolonu jako malá. Vincent je zárukou, že ji žádná nepřízeň osudu nezdolá. Sevře ji do náruče a utěší. Představovala si jeho rozzářený pohled, až se setkají tváří v tvář.

Cestou na louku jednorožců potkala Andělu. Zdálo se, že na ni čeká, aby ji seznámila s novinkami. Hanka zdvořile poslouchala, jak byly minulé dva tréninky náročné a co všechno si na ně asistent vymyslel.

„Místo tebe s námi začala létat Siena. Je o rok starší než my, ale v létání je výborná. Navíc má úžasné vlasy – snad nejdelší, co jsem kdy viděla. Vincent pro ni hned připsal několik figur, aby využil tu její hřívu v efektním sólu.“

Hanka se zarazila: „Se mnou už nepočítá?“

„Budeš létat místo mě a já zůstanu jako náhradnice,“ vysvětlovala překotně Anděla. Hanku zarazil její tón. Měla podezření, že se jí spolužačka snaží něco naznačit.

Vtom zahlédla Vincenta a okolní svět pro ni rázem přestal existovat. Měl černé priléhavé triko s obrázkem stříbrného draka a hrozně mu to slušelo. Musela se hodně ovládat, aby se nerozběhla přímo k němu a nevrhla se mu do náruče. Tajně doufala, že to udělá on.

Zvedl oči a usmál se na ni: „Ahoj, konečně ses vrátila? Sienu asi

neznáš, že? Bude s námi vystupovat.“

Po vzájemném představení dívkám nezbylo, než si potřást rukama. Siena byla vyšší oslnivá kráska se zářivým úsměvem a dokonalým chrupem. Hanku bodl osten žárlivosti. Všimla si, že má dívka na předloktí obrázek mořského koníka vytvořený z kamínků.

„Pěkné, vid’?“ zasmála se Siena, když si všimla, kam kouká. „Víš, já na ty jejich kecy, že jsou kamínky pro studenty nevhodné, moc nedám. Vždycky si prosadím všechno, co chci.“

Pak popadla prkno a ladně naskočila.

„Možná by ses dnes měla jenom dívat,“ starostlivě se na Hanku koukl Vincent, „jsi celá pobledlá. A připsal jsem pár figur, které neznáš.“

„Já to s Hankou do příště nacvičím,“ nabídla se Anděla, „a potom vám můžu dělat náhradnici.“

Vincent se podíval z jedné na druhou a pokrčil rameny: „Proč ne, záleží na vás dvou, jak se domluvíte.“

„Zítra zase ve skladišti?“ zašeptala Hanka, když i Anděla zmizela ve vzduchu.

„No... víš, já zítra nemám čas.“

„A pozítří?“

„V nejbližší době nebudu mít čas vůbec,“ zadrmolil, odvrátil oči a zamával na Jitku s Gitou, že je čas se připojit.

Šokovaná Hanka sledovala, jak si bere prkno a spolu s dvojčaty letí nad louku.

„Nemohla bys mi prosím tě pomoci se začátečníky?“ oslovila ji Ferinová.

„Samozřejmě,“ přikývla s nepřítomným výrazem a připojila se k profesorce, která s dětmi procvičovala nízké přelety.

Když vypršel čas, pomohla Ferinové sebrat cvičná prkna a postupně je odnášela do skladu. Jedno po druhém je rovnala do polic a dumala nad tím, proč se s ní Vincent nechce sejít. Vždyť ji miluje! Copak může láska za dva týdny vyhasnout? Do skladu se začali trousit i ostatní. Hanka zalezla do kouta za nepoužívané harampádí, aby se s nimi nemusela potkat. Bála se, že se každým okamžikem rozbřečí. Postupně naházeli do polic svá prkna kluci i holky. Doufala, že bude moct konečně vylézt, když se objevila Anděla. Uložila prkno a zvědavě nakoukla za harampádí, kde se krčila Hanka.

„No vida! Celou dobu si říkám, kam jsi zmizela,“ ušklíbla se chápavě.

Opět cvakla klika a Anděla se hbitě přikrčila do úkrytu k Hance. Dveře vrzly a ozvaly se kroky.

„Je úžasné, jak zvládáš sestavu,“ důvěrně zavibroval známý mužský hlas, „hned je vidět, že máš létání v krvi. Opravíme pár drobných detailů a budeš dokonalá. Nikdy jsem nepotkal větší talent.“

„Ale jdi, Vinci, trochu přeháníš. Ostatní holky zvládají sestavu stejně dobře jako já.“

„Protože trénují a dřou, kdežto ty máš nadání, tohle já poznám.“

Zarachotila prkna, jak je ukládali do police. Anděla využila hluku a rozpustile zašeptala Hance do ucha: „Jsi jako horský vánek, co roznáší vůni divokých květů...“

„Víš, Sieno,“ řekl vemlouvavě, „jsi jako svěží horský vánek, vonící divokými květy. Jsem z tebe celý omámený.“

„Dej pokoj, Vinci! Nebo si začnu myslet, že to říkáš každé.“

„Žádná z těch, co jsem poznal, ti nesaťá ani po kotníky.“

Hanka zaťala nehty do dlaní, aby potlačila zuřivost. Ucítila, jak jí Anděla varovně tiskne předloktí. Našťěstí znovu vrzly dveře. Jejich hlasy pokračovaly v hovoru venku a nakonec se vytratily úplně. Anděla vstala a oprášila se od pavučin.

„Jak jsi věděla, co jí řekne?“ podezřívavě si ji změřila Hanka.

„Je to jeho oblíbená lichotka. Vyzkoušel už ji na všechny holky.“

„Na mě ne.“

„Hm. Asi ses nechala sbalit moc brzo.“

„Nenávidím ho,“ prohlásila Hanka procítěně.

„Co bys čekala od hloupého frajírka? Namlouvá si, že se mu všechny baby v okolí samy vrhnou kolem krku. Vykašli se na něj. Nestojí za jedinou slzu.“

Jí se to mluví, pomyslela si hořce Hanka. Anděla opatrně vykroukla ze dveří a otevřela dokořán: „Vzduch je čistý, můžeme jít.“

Smutně se loudala za spolužačkou a snažila se najít výmluvu, aby s ní nemusela až domů.

Anděla se však najednou zarazila a obrátila se k Hance.

„Víš co? Když už léčba šokem, tak důsledně! Pojd', ukážu ti ještě něco. Ale slib mi, že zůstaneš potichu a neprozradíš nás. Jinak mě bráchové zabijou.“

Zavedla Hanku k řece, kde ve vykotlané části břehu seděli na naplavených dřevěch kluci a kouřili. Byl tu René Pohromak, jeho bratr Patrik a Tulian. Právě on zhmotňoval do obrazu jakousi vizi. Hanka se přitáhla o kousek blíž, aby lépe viděla. Zamrazilo ji.

„Kdepak, tuhle kočku neuloví,“ podotkl Patrik, „vsad’ se.“

Nad vodou se vznášel průsvitný obraz Vincenta a Sieny.

„Nepodceňuj ho. S babama to umí. Nezapomeň, jak oblbnul Vronovou. Vrhнул po ní uhrančivej kukuč a roztála jako máslo.“

Hanka se rozhořčeně nadzdvihla, ale Anděla ji silou přitiskla k zemi. Potlačila své rozčilení a snažila se uklidnit.

„Akorát že nemáme důkaz, jestli ji fakticky dostal.“

„Nejspíš jo. Julii minulý týden taky skoro zmáknul.“

„Škoda, že je vyrušila Gita, vyvíjelo se to slibně.“

„Hele, Tule, nějak ti bledne obraz. Nemůžeš ho kapku vylepšit?“

„Můžu, ale nerozptyluj mě žvaněním o holkách,“ ohradil se Tulian. Vize se opět zaostřila.

„Nepadla ti náhodou do oka Julie?“ popichoval ho René.

„Ta slepice?“

„A co Vronová? Stála by za hřích, ne?“ nedal si pokoj.

„Nevím. Neumím si představit, že bych s ní flirtoval. Navíc má problematické kamarády a rodiče,“ odpověděl Tulian.

„Tak kterou by sis vybral?“

„Vaši ségru.“

„Tobě se fakt líbí? Pro mě za mě to na ni vybal. Ale věděl bych o lepších,“ ztlumil René hlas a dál mu nebylo rozumět. Všichni tři kluci se

nahlas rozesmáli. Hanka se zavrtěla a chtěla vycouvat z pozorovatelny.

„Hele, kluci, tohle začíná bejt zajímavý,“ dloubl do bratra Patrik.

Hanka zaváhala a podívala se na vizi Vincenta a Sieny. Obraz zakolísal a vyjasnil se. Asistent a dívka se zastavili v důvěrném rozhovoru. Vtom Vincent popadl dívku a začal ji vášnivě líbat. Hance se z pohledu na ně udělalo zle. Jenže Siena ho prudce odstrčila a ubalila mu s rozmachem pořádnou facku. Zavrávorál a pokusil se ji chytit za ruku. Vrazila mu loket do břicha. Hanka by si moc přála slyšet, co říká. Zřejmě nic lichotivého. Vincent se napřímil, otočil se k dívce zády a odcházel. Siena jen rozhodila rukama a něco na něj zavolala. Pak se i ona obrátila k odchodu. Kluci celou scénu komentovali procítěnými citoslovci.

Anděla ji zatahala za rukáv a naznačila, že je nejvyšší čas se stáhnout. Odplížily se za křoví, kde vyčkaly, než kluci odešli nedalekou bránou.

Dívky si začaly navzájem obírat z oblečení nečistoty a větvičky.

„Proč jsi mě sem zavedla?“ zeptala se Hanka.

„Rafan mě poprosil, abych ti nějak šetrně otevřela oči. Jenže pro tato účely žádná šetrná metoda neexistuje. Buď některé věci víš, nebo nevíš. Vincent je ubožák bez kapky zodpovědnosti. A jak jsi právě viděla, člověk tu vlastně nikdy nemá soukromí. Právě proto jsi tady. Abych tě ušetřila případných trapasů.“

„Jak dlouho už takhle šmírujou?“

„Nevím. Našla jsem je tu minulý týden a viděla, jak sledují Julii. Vincent ji napůl svlékl, když je načapala Gita. Nenašla jsem odvahu bráchům říct, že jsem je pozorovala. Měli jsme s Rafem kliku, že se nezaměřili na nás.“

„Dneska toho na mě bylo nějak moc,“ vzdychla Hanka unaveně.

Mlčky vyrazily domů. Ve městě se jejich cesta rozdělila. Hanka byla zamlklá celý večer. Viděla na Rafanovi, jak je zvědavý a jak by si rád povídal, ale neposkytla mu příležitost. Neměla sílu čelit jeho pohledům a poznámkám. Postel považovala za nejbezpečnější útočiště.

Doufala, že v samotě najde klid, ale opak byl pravdou. V plném rozsahu si uvědomila, jak ji Vincentova zrada bolí. Pořád ho milovala, pořád toužila po jeho společnosti, a současně ho i nenáviděla. Byl konec, protože se rozplynula důvěra. Proč jen má takovou smůlu na kluky?! Její první láska ochránce Nik se zamiloval do její nejlepší kamarádky, a teď tohle! Musí ji zblbnout největší záletník ve škole! Konečně se dostavily slzy a Hanka napůl prospala a napůl probřečela noc.

Měla obavu, jak zvládne setkání s Vincentem. Na veřejnosti se rozbrečet nechtěla. Osud jí ho přivedl do cesty hned další den při obědě. Právě si vybírala mezi jablky to nejčervenější, když se za ní ozvalo: „Co to tu máme za divokou květinku mezi jablky?“

Polekaně se postavila a setkala se s Vincentem tváří v tvář. Jeho pohled vřele zářil a podával jí jedno z nejhezčích jablek.

„Dík, já mám svoje,“ odmítla jeho nabídku.

„Snad se na mě nezlobíš,“ usmál se na ni a pak dodal šeptem, „odpoledne jsem vyšetřil trochu času. Co ty na to? Můžeme se sejít.“

Dívala se na něj a ulevilo se jí. Sám jí nabídl šanci.

„Víš, Vincente, tentokrát nemám čas já. Promiň,“ řekla se zadostiučiněním a chtěla se protáhnout kolem něj.

Zastoupil jí cestu: „Ale no tak. Trucovat je dětinské. Přece po mně toužíš stejně jako já po tobě. Budu čekat. Však víš kde.“

„Víš co? Trhni si protézou!“ zdvihla hlas a připlácla mu ták s jídlem na břicho. Se škodolibostí viděla, jak pokouší zachytit talíř s lívanečky, miskou

s polévkou, sklenicí a pudink, ale naprosto bez úspěchu. Zničila mu triko s drakem i kalhoty. V ruce jí zůstalo pouze jablko. S chutí se do něj zakousla a opatrně, aby do něčeho nešlápla, obešla Vincenta a odkráčela středem jídelny se vztyčenou hlavou.

Kousek za jídelnou ji doběhl Rafan. Podal jí dva k sobě připláclé lívanečky a sám se zakousl do dalších dvou.

„Řeknu ti: tohle nemělo chybu! Málem jsi sklidila potlesk na otevřené scéně. Klobouk dolů! Jak se cítíš?“

„Momentálně skvěle. Ten chudák mi sám naběhl na pěst.“

„Jestli bude žalovat, počítej s kázáním od zástupkyně.“

„Hodláš dosvědčit, že jsem mu tác vyrazila schválně?“ usmála se smutně.

„Jsem rád, že to bereš s humorem.“

„No... S humorem asi není nejpřesnější výraz, ale složit se nehodlám.“

Tvářila se statečně, do smíchu jí však nebylo. Nejhorší deprese mívala večer. Život se zahalil šedivou oponou. Jako by někde uvnitř vyhořela.

V dalším týdnu si Hanka všimla Anděly. Změnila se. Úsměv se vytratil z její tváře a chodila jako tělo bez duše.

„Co je?“ zeptala se jí.

Spolužačka jen mlčky odhrnula vlasy a ukázala ucho. Místo jednoho sítblu měla v lalůčku tři.

„Nechala jsem si kamínek odstranit a místo něj se objevily tři nové. Nevím, co s nimi.“

„Někdo, komu věřím, mi řekl, že není možné se jich zbavit.“

Anděla ji chytila za ruku a otočila ji vzhůru tak, aby byla vidět jizva na dlani: „Ale ty už ho nemáš!“

„Byla jsem u jednorožců...“

„Samozřejmě, jsi jejich dcera,“ konstatovala hořce, „tebe vyléčí a o ostatní se nezajímají.“

„Proč se chceš kamenů zbavit?“

„Berou mi magii.“

„Jsi si tím jistá?“

„Naprosto. Ukládala jsem si energii do kamene, ale když jsem ji chtěla zpět, žádná v něm nebyla. Přestala jsem ukládat, jenže kámen mi ji v nepravidelných intervalech odsával sám od sebe. Nešlo tomu zabránit. Zkoušela jsem vzdorovat, ale vždycky mě rozbolela hlava tak příšerně, že se to nedalo vydržet. Proto jsem požádala, aby mi ho magicky vyjmuli...“

„Netrap se, na něco s Rafem přijdeme,“ snažila se Andělu utěšit a modlila se, aby dívka nevycítila lež.

Večer je Zachariáš pozval na jídlo k sobě. Když k němu s Rafanem dorazili, zjistili, že má trpaslík hosta. Stará vrásčitá žena upíjela z kalíšku Zachariášovu oblíbenou medovinu a přejela je zvědavým pohledem.

„Mladík s tulíkem se jmenuje Rafael a dívka vedle něj Hanka,“ kývl směrem k nim trpaslík. Ukázal na svou návštěvnici: „A tohle je moje stará dobrá známá čarodějka Gherta. Přála si vás vidět a na něco se zeptat. Snad vám to nevadí.“

„Ale ne, rádi si popovídáme,“ odpověděl zdvořile Rafan. Lehce se uklonil, ale nepřistoupil k ní blíž. Posadil se naopak co nejdál a pečlivě si zapnul kapsu s tulíkem, což byl pro Hanku signál, aby zůstala ve střehu. Zachariáš začal podávat jídlo a zapředl se ženou rozhovor o problémech

kolem obchodu. Nakonec zabrousil i na téma zářivých kamínek.

„No jo, vůbec není snadné je sehnat,“ přikývla Gherta, „většina měst je označila jako nežádoucí zboží a zakázala jejich prodej. Což akorát nahrává podloudníkům na tržištích. Prodávají je za nehorázné peníze. K čemu takový nesmyslný zákaz?“

„Třeba jsou opravdu nebezpečné,“ podotkl trpaslík.

„Já slyšela,“ přidala se Hanka, „že už se jich člověk nikdy nedokáže zbavit.“

„A já zase slyšela,“ zabodla do ní žena pohled, „že tobě se to podařilo. Co kdybys mi prozradila svůj fígl? Přidám k němu svoje zkušenosti a dáme věci kolem nás do pořádku.“

Hanka si vzpomněla na Andělu a nadchla ji představa, že se někdo chce pokusit o nápravu. Jestliže ji k sobě pozval Zachariáš, určitě ženě důvěřuje.

„Když jsem byla u jednorožců, použili na mě kouzlo a kamínek uzavřeli do skleněné koule,“ začala vyprávět a vzápětí ucítla na noze pod stolem Rafanův kopanec, „a dlaň mi vypálili bleskem. Ale jejich kouzlo bych zopakovat nedokázala.“

„A nemůžeš se jich zeptat na podrobnosti? Je to důležité!“

„Nemůžu. Vyhnali mě ze stáda. Už se mnou nemluví.“

„Hm, cítím, že mi říkáš pravdu,“ zamumlala žena nespokojeně, „nic dalšího s tebou nedělali?“

„Od toho okamžiku jsem s jednorožci neměla jediný kontakt,“ smutně odvětila Hanka.

„A co kdyby ti někdo znovu nabídl kamínek?“ ptala se Gherta dál a vytáhla z kapsy malý černý váček. Uvolnila šňůrku a uvnitř spatřili známý

lesk.

Hanka se prudce odstrčila i se židlí dál od ní.

„Ne, díky, nemám zájem!“ odsekla ostře.

Žena zdvihla ruku se sáčkem a vzápětí se semlelo v rychlém sledu za sebou několik událostí. Od Rafanovy kapsy vystřelil utržený knoflík, mladík převrhl stůl a věci na stole katapultoval proti Ghertě. Hanka se sehnula a částečně krytá převrženým stolem se vrhla ke straně. Žena přesto vymrštila kamínky jejím směrem. Hanka proti ní vztyčila magický štít, ale neuspěla, neboť Gherta kouzlo rozpustila a pohltila použitou magii. Kolem Hančina obličeje se mihl chlupatý ocásek a odpálkoval do kouta několik kamínků, které by zasáhly dívčinu tvář. Vtom ji silná drsná ruka odhodila stranou, Zachariáš odstrčil stůl, aby se dostal blíž k ženě a ozval se podivný zvuk. Hanka se nadzvedla, aby nad převrženým stolem zahlédla, co se stalo. Z pohledu se jí udělalo nevolno. Žena ležela na zemi, měla téměř odseknutou hlavu a všude kolem ní se rozlévala krev. Nad ní stál Zachariáš se zuřivým výrazem a zkrvavenou sekerou. Hanka se otočila a vyklopýtala na chodbu, kde se jí zvedl žaludek.

Rafan vyběhl za ní: „Ukaž se! Nezasáhlo tě něco?“ Prohlédl ji od hlavy k patě a bylo znát, jak se mu ulevilo, když na dívce neobjevil žádný sitbel.

„Běž se umýt studenou vodou, já pomůžu Zachariášovi uklidit,“ řekl a vrátil se do jídelny. Hanku by tam nikdo nedostal ani párem volů. Obraz mrtvé ženy měla obtisknutý v očích a nemohla se děsivého obrazu zbavit. Trpaslíka už párkrát se sekerou viděla, ale nikdy ji před nimi nepoužil. Rychlost a síla, kterou při akci vyvinul, Hanku překvapila. Pravděpodobně jim zachránil kůži. Žena vykazovala všechny znaky mocné čarodějky a kdo ví, jak by dopadli, kdyby jí poskytli čas kouzla použít. Bylo udivující, jak vmžiku zlikvidovala Hančino obranné kouzlo. Teprve teď se dívka rozklepala strachy v důsledku prožitého šoku. Znovu na ni přišlo zvracení. Zatracená večere! Jak by asi dopadl Svát'a, kdyby tu byl? Zvracel by teď vedle ní, nebo by hrůzný zážitek ustál? Rozhodla se poslechnout Rafanovy rady a vydala se do kuchyně hledat vědro se studenou vodou. Ani si

nevšimla, že ji dohonil tulík. Lekla se, když vyšplhal na její rameno, ale neodehnala ho.

Po chvíli do kuchyně dorazili i kamarád s trpaslíkem. Ruce měli špinavé od krve. Hanka měla co dělat, aby se jí při tom pohledu znovu nevzbouřil žaludek. Důkladně se umyli a usedli na hrubé pracovní stoličky. Návrat do jídelny vzhledem k okolnostem nepřípadal v úvahu. Nikomu z nich nebylo do smíchu.

„Nešlo to jinak,“ po chvíli ticha s povzdechem prohlásil Zachariáš.

„Myslela jsem, že se jedná o tvou dobrou známou, že jí věříš,“ obdařila ho vyčítavým pohledem Hanka.

„Správná úvaha,“ zavrčel trpaslík zamračeně.

„Celé tělo měla poseté sitbely,“ promluvil chraptivě Rafan.

„Otrocká krása,“ pronesl nahlas tulík.

„Chceš říct, že ji někdo ovládal?“ pohlédl na Plavíka Rafan.

„Ona ne už ona, ona pohlcená v mysli. Krvavá otrocká krása, víc otrocká krása.“

„Abych se přiznala, Plavíku, vůbec nerozumím tomu, co říkáš,“ zavrtěla hlavou Hanka.

„Máš na mysli ten červeně zbarvený sitbel, co měla žena na ruce?“ zeptal se svého malého přítele Rafan.

„Červený lidi otrocká krása, zelení draci otrocká krása,“ odpověděl.

„Jak je možné, že víš o kamenech víc než my? Kde bereš informace?“

„Tulík vidí, tulík probudí dávnou paměť. Z ní občas jako blesk užitečná informace.“

„Co ještě vidíš?“

„Paměť spí. Plavík žádný blesk, žádná informace.“

„No, jestli byla Gherta pod vlivem kletby, všechno se tím vysvětluje,“ zabručel Zachariáš, „nechápu, jak mohli tak zdatnou čarodějkou dostat.“

„Stačí na sitbel sáhnout a máš ho v kůži. Normální člověk nemá šanci se ho zbavit,“ promluvila tiše Hanka, „Anděla si nechala jeden kamínek vyndat a místo něj jí narostly hned tři.“

„Pořád ještě nevíme, do jaké míry mohou sitbely ovlivnit lidskou osobnost,“ souhlasně přikývl Rafan, „ale nepochybně se jedná o pěkně hnusné svinstvo.“

„Pohřbím Ghertu jako zabitého válečníka,“ podrbal se ve vousech trpaslík, „dokud byla sama sebou, byla dobrý přítel. Moc rád bych dostal do rukou lumpa, co ji ovládl.“

„Propánakrále, co se tu dělo?!“ ozval se v chodbě Vronův rozčilený hlas.

„Řešili jsme drobný problém,“ vstal Zachariáš, aby zkontroloval, jestli náhodou není očarovaný i Vron.

„Všechno v pořádku?“ nakoukl nově příchozí do kuchyně a podrbal tulíka, který někde vyhrabal zapadlý kus oplatky a ládoval se, až se mu tvářičky nadouvaly.

„Když nepočítám šok, jsme v pohodě,“ prohlásila Hanka a trochu ji rozveselilo, jak Zachariáš zkoumá Vrona.

„Neboj se, Zachu, žádný sitbel na sobě nemá,“ uklidňoval trpaslíka Rafan, „kdyby měl, Plavík by se mu zdaleka vyhnul, nebo by ho kouzl.“

„Zatraceně,“ zaklel Vron když dovyprávěli, „to abych vás během

prázdnin nespustil z očí. A přitom jsem měl v úmyslu projít ještě pár knihoven.“

„Zjistil jsi něco?“ zajímalo Hanku.

„Zatím nic moc,“ povzdechl, „akorát to, že knihovníci nemají rádi, když se čtenář zajímá o aberily. Tohle slovo je nepochopitelně znervózňuje. Ale žádný z nich nebyl ochoten přiznat proč.“

„My ti o prázdninách pomůžeme hledat,“ nabídla mu Hanka, „třeba nás v útulku omluví.“

„Jsem pro,“ přikývl, „zítra se s nimi domluvím.“

„Hlavně se teď nikde sami necourejte a mazejte ze školy rovnou domů,“ nařídil Zachariáš.

Mlčky přikývli a zamířili ke stromovému domečku.

Tulík běžel před nimi, jako kdyby jim kontroloval cestu.

„Budu mít strach usnout, aby se mi o dnešku nezdálo,“ vzdychla Hanka.

„Taky se bojím snů,“ tiše přiznal Rafan, „poslední dobou se mi příliš často zdá o Anděle. Jednou mi umírá před očima, jindy se mění v krvelačnou bestii...“

Hanka pocítila nelogickou vděčnost, že není sama, koho zužuje strach.

První prázdninový den se vyznačoval nejhorším počasím, jaké v poslední době zažili. Byla zima a lilo jako z konve. Potěšilo je, že Vron nechtěl vyrazit hned ráno a s chutí se povalovali, pili teplý čaj a mlsali sušenky. Vzpomínali při tom na Svát'u a představovali si, jak musí být druidové nadšení jeho nadáním.

Tajnosti kolem informací

Odpoledne je Vron vzal poprvé na výlet do knihovny. Celé odpoledne strávili prohlížením záznamů, svitků a kronik. Knihovník vyzvídal, co hledají, že by jim možná mohl pomoci. Zeptali se na Prokleté hory. Knihovnickovy rady směřovaly k místům, která se sice jmenovala stejně, ale v jiných oblastech. Když se zmínili o Aberilském podzemí, jeho vstřícnost vyprchala. Stejně nic užitečného nenašli.

Zklamaně zamířili k domovu.

„Zítra to zkusíme v Dubovníku a stavím se pro vás hned po snídani,“ upozornil je.

V Dubovníku pátrali celé dva dny. Nakonec objevili několik svitků psaných drakonštinou.

„Jedná se o starou drakonštinu,“ zarazil se u jednoho svitku Vron, „nedokážu ji rozluštit. Možná by Plam nebo Karmaneuduna dokázali záznam přečíst.“

„Ne, ne, ne, to vám nemohu půjčit s sebou domů, dokumenty z chráněné sekce smíte prohlížet jenom tady,“ bránil se knihovník nápadu, že si svitek zapůjčí.

„Co teď?“

„Poradím se s Plamem,“ řekla Hanka a oslovila v duchu svého dračího přítele. Vzájemné spojení fungovalo okamžitě.

„Potřebuji, aby ses na něco podíval mýma očima,“ požádala ho a pozvala ho do svého komunikačního krystalu.

„Ano, tohle znám,“ zareagoval spokojeně, „něco podobného jsme četli

při vyučování. Máte v ruce mírové ujednání z doby, kdy skončily válečné střety mezi draky a lidmi.“

Hanka tlumočila zjištění přátelům. S povzdechem vrátili svitek a přemístili se do další knihovny.

Plam byl zvědavý a požádal Hanku, jestli může nahlížet spolu s nimi. Jediné, co v průběhu odpoledne našli, byla zmínka o tom, že se aberilové množí bezpohlavním dělením a že potřebují k rozmnožování dostatečný přísun čerstvé krve.

„Fuj,“ otrásla se Hanka, „ještě že nevyhlézají z podzemí. Nechtěla bych je potkat.“

Večer se Hanka s Rafanem posadili k papíru a začali zapisovat údaje i náznaky informací o kamenech. Hanka do práce zapojila i Plama, ačkoliv mohl přispět jen tím, co vyslechl tajně nebo odvodil z chování dračice.

Pod poznámku „*co je sitbel*“ připsali: *mimořádně nebezpečný kámen, který se běžnými metodami nedá z kůže odstranit, po magickém vyjmutí se časem objeví znovu a bývá jich i víc. Odčerpává magii – jenže kam ta magie mizí? Ovlivňuje mysl člověka, ale není doloženo, do jaké míry. Barevné sitbely jsou podle tulíka nejnebezpečnější. Dosud nevíme, jak sitbely vznikají či kdo je vyrábí a kdo má prospěch z jejich šíření mezi lidmi.*

Další poznámka zněla: *Prokleté hory jsou pro draky tabu a někde pod nimi se nalézá Aberilské podzemí. Vron místo zná, ale tají ho.*

Pod heslem „**aberilové**“ bylo také víc otazníků než faktů. *Beztvarý živočich, který k rozmnožování potřebuje krev, má pravděpodobně podivné psychické schopnosti, neboť podle báje přiměl draka, aby šel s ním. Něco drakovi udělal (sitbel?) a vyvíjel na něj nátlak. Proč bylo nutné zabít draka, který vlezl do podzemí? Čím byl ostatním nebezpečný?*

„Pořád mi na tom něco nesedí,“ položil Rafan tužku a zadíval se z okna.

„Draci i jednorožci si tely znají a bojí se jich,“ uvažoval nahlas, „to znamená, že už tu v minulosti podobná situace byla. Museli problém s kameny nějak vyřešit! Proč proboha tají informace a neřeknou nám, co se proti nim dá dělat?!“

„Asi čekají, že odhalíme pravdu sami,“ vzdychla Hanka, „už jenom ty podivné názvy! Dračí hanba, otrocká krása... Proč proboha dračí hanba?“

„Žádné vysvětlení jsem z matky nevypáčil,“ podotkl Plam, „ale pokud trvala na tom, aby draci, kteří porušili tabu Prokletých hor, byli zabiti, musí jít o něco krajně nebezpečného, dokonce i pro nás draky.“

„A co vlastně Karmaneuduna dělá přes den? Sedí doma?“ zeptal se Rafan.

„Ani náhodou,“ odfrkl Plam, „odlétá ráno a vrací se pozdě večer. Jen tu trčím zalezlý jako nějaký vězeň.“

„A co má za lubem?“

„Jednou jsem se ji snažil sledovat, jenže mě přistihla. Ubalila mi takovou ocasem, že jsem měl jiskřičky před očima ještě večer. Doprovodila mě domů a řvala na mě tak, že málem zbořila naše nové jeskyně.“

„Ani ses nepochlubil,“ popíchl ho Hanka.

„Nebylo čím,“ zahučel nasupeně.

Nakonec dospěli k názoru, že nezbývá, než dál hledat informace po knihovnách, což také činili až do konce prvního týdne prázdnin.

V neděli pro ně sice Vron přišel jako obvykle, ale tentokrát prohlásil: „Mládeži, dnes navrhuji malou změnu plánu. Mojerana mě požádal, jestli bych si nevzal jeho kluky ve zbylém týdnu na starost. V poledne si je máme vyzvednout v útulku pro magická zvířata. Paula nás při té příležitosti zve na oběd.“

„Senza,“ rozzářila se Hanka, „aspoň se jí zeptám, jaké to je po svatbě.“

Vzápětí její radost pohasla, když si vzpomněla na Vincenta a jeho zradu. Kdykoli o něj zavádila vzpomínkou, vynořil se stesk a bolest.

V útulku pro nemocná magická zvířata panoval nezvyklý klid. Pár drobných zvířat bylo umístěno v hale, ale nic vážného. Svát'ův otec Dundar je krátce pozdravil, na kus řeči se s nimi však nezastavil. Nejsrdečněji je vítala Sidi s malým Pét'ou. Vron je ale popoháněl, aby se nezdržovali, že na ně čeká s jídlem Paula. Hanka se těšila, že uvidí celou její rodinu, jenomže v domku vládlo nezvyklé ticho.

Kamarádka ji přivítala objetím a hned vysvětlovala: „Giro vzal děcka na výlet do rezervace, abychom tu měli trochu klidu aspoň v neděli. Nik by měl dorazit každou chvíli, za čtvrt hodiny mu končí služba. A kluci Mojeranovi někde v okolí dovádějí na prknech. Pojd'te dál a udělejte si pohodlí.“

„Pomůžu ti v kuchyni,“ nabídla se, zatímco se Rafan s Vronem uvelebili v pokoji.

Konečně měla Hanka možnost někomu dopodrobna vyprávět o své nešťastné lásce. Paula pozorně naslouchala a ani slůvkem nekomentovala slzy, které kamarádce tekly po tvářích.

„Naletěla jsi pěknému mizerovi,“ konstatovala, když si vyslechla celý příběh, „bud' ráda, že jsi ho prokoukla tak brzo. Představ si, kdyby ti tohle začal dělat po svatbě... Jak tě znám, vylepšila bys mu fasádu, že už by ho žádný léčitel nedal dohromady. Bud' šťastná, že ho máš z krku.“

Hanka přikývla a s úlevou si otřela vlhké tváře.

„A co ty? Jak se vede?“ zeptala se Pauly.

„Řeknu ti tajemství,“ mrkla na ni spiklenecky kamarádka, „asi budu příští rok maminou.“

„Tak brzo?“

„A proč ne? Stejně se starám o sourozence, jedno mrně navíc se tu klidně ztratí.“

„A co Nik?“

„Úžasně si rozumíme. Bez něj bych rodinu těžko zvládla. On je prostě bezva partner.“

„Kéž bych jednou taky našla někoho podobného,“ vzdychla Hanka.

„Sakra, dávej pozor, co tam sypeš,“ zasmála se najednou Paula, „slaný čaj jsme už dlouho neměli. Nemá u tebe náhodou puberta špatný dopad na inteligenci?“

Hanka po kamarádce plácla utěrkou a obě se rozesmály, až jim tekly slzy. Rafan k nim nakoukl, a když viděl, jak svíjejí smíchy, mávl nad nimi rukou a prohlásil: „Jdu zatím najít Toma a Sama. Doufám, že nepřipálíte oběd.“

„A do háje,“ polekala se Paula, „má pravdu. Slaný čaj a připálené maso, to bychom se moc nevyznamenalý.“

Poplach však nebyl na místě. Jídlo bylo vynikající, všichni si spokojeně pomlaskávali, jen Nik působil trochu zaraženě. Zato jeho Lotranda s Plavíkem bez zábran dováděla kolem nich. Brzo tulíci zjistili, že Tom a Sam jsou ochotni se s nimi honit a byli v sedmém nebi.

„Nějaké starosti?“ zeptal se Nika Rafan.

„Ále... nic co by stálo za řeč,“ pokusil se ho odbýt mladý ochránce.

„Jestli máš zakázáno mluvit, řekni to rovnou,“ zamračil se na něj Rafan, „protože něco podobného poslední dobou slýcháváme častěji než je nám milé. Každý něco tutlá.“

„Dokonce i Karmaneuduna,“ posteskla si Hanka.

„Na co jste se jí ptali?“ ožil najednou Nikův zájem.

„Na aberily a sitbely.“

„Vy znáte kameny pod skutečným jménem?“ zarazil se Nik a s podezřením se zahleděl na Vrona.

„Na mě nekoukej,“ ohradil se Vron, „jenom pomáhám Hance hledat informace. Bez nich by se nemohla obhajovat u jednorožců.“

„Obhajovat? A proč proboha?“ nechápal Nik.

Hanka vylíčila své potíže a vzdychla. Mladý ochránce si prohlédl jizvu na dlani a všichni byli zvědaví na jeho vyjádření.

„Abych se přiznal, ani u nás nejsou informace volně dostupné. Kameny představují závažný problém. Sice byl jejich prodej zakázán a dost přísně hlídáme trh, ale bohužel se šíří téměř nekontrolovaně. Zatím je ze své kůže nikdo nedokázal natrvalo odstranit. A léčba, kterou prodělala Hanka, je pro ostatní nepoužitelná. Marně hledáme nějaké východisko.“

„Kdo kameny vyrábí?“ zeptala se Hanka.

„To netuším. Ale prodávají je lidé, kteří jsou sami pod vlivem sitbelů. Zkusili jsme získat informace od nich, žádný vyslýchaný však nepromluvil. I psychická sonda selhala. Jako by ani neměli vlastní identitu. V jejich mysli je prázdno a nevědomost. Někteří nás dokonce napadli a pokusili se ochránce zabít. Jiní po nás hodili sitbely, aby je vpravili do naší kůže. Pár mých kolegů na to doplatilo. Tento týden jsme ztratili dva, které jsem osobně znal. Přiznám se, že mě vývoj situace deprimuje.“

„Copak ve vašem archívu nejsou zmínky o tom, jak jste podobnou situaci řešili v minulosti? Bdějí přece musejí mít k dispozici záznamy, které člověk běžně nenajde...“

„Ujišťuji tě, že naši nejlepší kouzelníci chodí v poslední době s kruhy pod očima z nevyspání a že jim rozhodně není do smíchu. Vlastně dělají totéž co vy, hledají způsob, jak vyvést lidi z bludného kruhu. Kdyby něco zajímavého objevili, rozkřiklo by se to.“

„A tušíte aspoň, co všechno kameny člověku provádějí?“

„Ano. Všechny bez výjimky odčerpávají magii a přenášejí ji k nějakému neznámému zdroji. Postupem času ale ovlivňují i emoce a osobnost člověka. Jako kdyby místo něj jednal někdo jiný...“

„Aberilové,“ skočila Nikovi do řeči Hanka, „co když za tím vším stojí právě aberilové?“

„Tyhle potvory ale žijí pod zemí a nikdy nevycházejí na slunce. Jak by se dokázaly spojit s lidmi a přinutit je ke spolupráci?“

„Někdo k nim náhodou vešel do jeskyní a oni ho zhypnotizovali.“

„To jsi někde četla nebo si vymýšlíš?“ podezřívavě po ní koukl Nik.

„Kdyby měla informace, nemusela by fantazírovat,“ podíval se mu do očí Rafan. „A ty bys nemohl nahlédnout do vašich záznamů a zjistit něco víc?“

„Žádáš po ochránci, aby tajně z hlavního centra vynášel zprávy pro své kamarády? Nezdá se ti to kapku postavené na hlavu?“ ušklíbl se Nik.

„Hm, bál jsem se, že takhle nějak zareaguješ.“

„Pusťte do knihovny nás a máte informace natotata,“ prohlásil sebevědomě Sam.

„Jsi si jistý, Vrone, že dvojčata zvládneš?“ zapochybovala Paula.

„Jasně že nás zvládne,“ rozhořčeně se ohradil Tom, „v poslední době jsme skoro vzorní.“

„To bych fakt ráda viděla,“ zazubila se Hanka.

„Vrone, kdybyste objevili něco důležitého,“ požádal naléhavě Nik, „nenechávejte si informace pro sebe. Situace je vážná a jednotlivec ji nevyřeší. Můžeš se mi ozvat kdykoliv, ve dne i v noci. A buďte opatrní.“

„Ty na sebe taky dávej pozor,“ podotkl Rafan, „a rozhodně nelez nikam do podzemních chodeb.“

„Žádný strach! Já se o sebe postarat umím,“ usmál se ochránce, ale Rafan zůstal zachmuřeně vážný. Pomalu se zvedli k odchodu.

„A ty mi slib, že se do ničeho nezapleteš,“ zašeptala Hance do ucha těsně před jejich odchodem Paula, „úplně mi stačí, že se skoro každý den zoufale bojím o Nika.“

„Slibuju, že budu opatrná,“ mrkla na ni Hanka.

„Do háje! Čím to je, že ti ani trochu nevěřím?“ objala ji Paula.

Znovu začali obcházet knihovny, tentokrát ve společnosti Mojeranovic dvojčat. Copak s Tomem, ten se rychle přizpůsobil a ani nevnímali, že ho mají s sebou. Zato Sam dlouho u čtení nevydržel. Když se začal nudit, prošmejdil spolu s tulíkem kdejaký kout a nejednou je knihovnick načapal na místech, kde neměli co dělat. Vron se musel sáhodlouze za oba omlouvat, aby je nevykázali z budovy. Sam většinou zkroušeně slíbil, že už bude sekat dobrotu, ale předsevzetí mu vydrželo s bídou dvě hodiny. Největší ironií bylo, že právě Sam díky své neposednosti narazil na zmínku o sitbelech jako první.

V jedné zapadlé soukromé knihovně v Polutě se mu při dovádění s Plavíkem podařilo shodit několik knih, odložených na úzké policiče. Sesypaly se na zem a Hanka hned přiběhla, aby pomohla věci uvést do pořádku. Z jedné polorozpadlé staré knihy se dokonce vysypaly listy. Jak se je snažila podle čísel zastrkat zpět, než jim někdo přijde vynadat, zarazil ji

v myslí Plamův hlas.

„Počkej, tenhle list by nás mohl zajímat. Podrž ho chvílku před očima.“

Hanka mu vyhověla a drak pomalu četl: „...se ukázalo jako jediná možnost. Následovalo krveprolití nebývalých rozměrů. Nikdo se sitbelem nesměl uniknout, jinak by akce skončila neúspěchem. Ti, kdo zachránili magický svět, ale nebyli oslavováni. Někteří zemřeli uprostřed rozzuřených davů, jiní si dříve či později sáhli na život. Ti, kdo krveprolití nařídili, se stáhli do ústraní a nepřáli si být jmenováni. Nastal čas zvolit nové Bdělé a znovu vybudovat základnu ochránců, která se po exekuci rozpadla. Všichni zúčastnění se zavázali velkou přísahou mlčení a draci uvalili na Prokleté hory nejprísrnější tabu. Vzpomínky byly vymazány a záznamy spáleny. Kéž ti, kdo u toho byli, dojdou pokoje.“

„A dál?“

„Dál už autor popisuje novou volbu Bdělých. Zajímavá by byla spíš ta stránka před tím.“

Hanka listovala knihou, ale předchozí stránku nemohla najít. Vtom se za nimi rozlétly dveře a vzápětí jí někdo vyrval desky z rukou. Ohlédla se a uviděla rozzuřeného starého muže.

„Tohle není volně přístupné!“ zvýšil přísně hlas. Zdálo se, že chce rukopis odnést, ale z otevřených dveří kolem něj vylétl chlupatý blesk. Nejdřív je nenapadlo, o co se jedná, jenže když Plavík se šťastným vypísknutím vyrazil za chlupatou koulí, došlo jim to. Takhle se dokázali honit pouze tulíci.

„Žijete s tulíkem?“ přistoupil Rafan blíž a zvědavě si muže prohlížel. „Můj se jmenuje Plavík. Je ještě mladý, omluvte prosím jeho divoké způsoby.“

„Ano, Fulmík je už trochu starý na bláznivé dovádění. Dlouho jsem ho neviděl pobíhat. Co v mojí knihovně hledáte? Rád vám poradím.“

„Potřebujeme informace o sitbelech,“ risknul Rafan přímou odpověď. Stařík se mu líbil a doufal, že bude vstřícný.

Muž zamířil ke krbu a posadil se na židli poblíž hořících polen. Velice důkladně si prohlédl své návštěvníky. Pomalu otevřel desky, které svíral. Jenže místo aby listy podal návštěvníkům, hodil celou první půlku záznamů do ohně.

„To ne,“ vykřikla Hanka a vrhla se k ohni.

Muž ji ale pevnou rukou zadržel: „Věř mi, že bys nechtěla znát, co tu stojí psáno. Nemáš ani tušení, jak špatné sny mohou člověka pronásledovat.“

„Špatné sny budu mít i já, když neseženu informace,“ namítla rozhořčeně.

„Sitbelům se zdaleka vyhni, děvče, a osobám, které je mají, taky. Odjed' s rodinou hodně daleko a nevracejte se, dokud nezmizí poslední kámen.“

„Proč tulíci nesnášejí lidi ozdobené kameny?“ zeptal se Rafan.

„Protože cítí nebezpečí. Kdysi je lidé se sitbely zabíjeli. Možná v nich uvízla dávná vzpomínka.“

„Proč je zabíjeli?“

„Netuším. Tulíci vykazovali odolnost proti sitbelům, snad proto.“

„Víte něco i o aberilech?“

„Nebezpeční měňavci. Mám pocit, že žijí v jeskyních.“

„Škoda, že jste spálil záznamy.“

„Věřte mi, že v nich nebylo nic, co by vám mohlo pomoci. Jen hrozivé vyprávění o smrti a utrpení. Nic pro vás!“

Tulíci se mezitím vyřádili a pomalu se vraceli ke svým lidem. Oba vylezli starému muži na kolena a nechali se drbat.

„Jsi moc milý, Plavíku, rád jsem tě poznal,“ řekl tiše muž.

„Plavík těší návštěva u bystrooký muž,“ odpověděl nahlas Tulík.

„A hezky mluvíš,“ pochválil ho stařík.

„Umí to i líp,“ usmál se Rafan, „ale musel jste na něj udělat dojem, když se s vámi baví nahlas hned při prvním setkání.“

„Nečekal jsem, že na vlastní oči uvidím i jiného tulíka než toho svého. Říkají mi Aktun.“

Rafan představil sebe i ostatní. Navzdory přátelskému postoji majitele knihovny však z něj už nevymámili nic užitečného. Blížil se večer. Zdvořile se rozloučili a vrátili do Santareny.

Dvojčata spala společně s Vronem ve staré budově, ale večereli ve stromovém domečku společně s Hankou a Rafanem. Tom se Samem se ukázali jako dobří společníci. Nevyhýbali se servírování ani úklidu a byla s nimi legrace. Zážitky ze školních dnů v Polutě uměli podat se smyslem pro dramatičnost i humor. Hanka i Rafan se na společné večere s nimi vždycky těšili.

Tentokrát byl Sam během jídla poněkud zamlklý. Hanka ho po očku pozorovala a vrtalo jí hlavou, co za tím vězí. Přece byli celý den spolu...

Když Tom sklidil nádobí a na stůl postavil mísu jablek, konečně se Sam rozhoupal a vylovil z kapsy zmačkaný list. Uhladil papír na stole a postrčil ho blíž před Hanku.

„Tohle jsem ukradl v knihovně. Sice se za svůj prohřešek stydím, ale co bych pro tebe neudělal.“

Pohlédla na pomačkaný list a překvapeně zjistila, že se jedná o stránku, kterou odpoledne hledala. Zaplňovala ji divně kostrbatá drakonština, jako by ji psal člověk. Znovu musela oslovit Plama.

„Vidím, že jste našli chybějící část textu,“ podivil se a prostřednictvím Hanky se zadíval na rukopis.

„Společnost se ocitla v bezvýchodné situaci,“ četl drak, „a nikdo nedokázal najít cestu ke zlepšení. Sitbely zamořily celé vesnice a rovněž ve městech se nacházely rizikové skupiny poznamenaných. Cesty přestaly být bezpečné, lidé se začali zamykat v domech. Ochránci neměli šanci být všude. Množily se případy napadení a násilného zamoření kameny. Nebyly ušetřeny ani ženy a děti. Ochranné tábory pro zamořené přestaly plnit svou funkci. Bdělí a členové rady kouzelníků usoudili, že kvůli sitbelům zahynou všichni lidé se sedmým smyslem. Matkám se rodily mrtvé děti a muži ztráceli zájem o ženy. Podobný osud čekal i ostatní magicky aktivní tvory. Poznamenaní začali hromadně vyvražďovat tulíky a hřejiváčky. Po poradě s draky bylo nakonec přijato zoufalé opatření. Do poslední chvíle bylo drženo v tajnosti. Teprve v den akce se ochránci dozvěděli, oč půjde. Mnoho z nich bylo šokováno tím, co po nich nadřízení žádali. Ale po dlouhé diskuzi, při níž se ukázalo, že jiná eventualita skutečně neexistuje, uvolili se provést zoufalý plán. Zabití všech tvorů poznamenaných sitbelem... Tady text končí.“

Hanka otočila list, kde byla ilustrace. Bylo na ní vyobrazeno zabíjení lidí, draků, fuňů, šelem a dalších zvířat.

„Konečně víme, proč před námi řešení z minulosti tajili,“ jako první narušil ticho Rafan. Vypadal zdrceně. Hanka si uvědomila, že myslí na Andělu. Slova útěchy se jí zadrhla v krku.

„U nás ve třídě se tím ozdobily snad všechny holky,“ vyděšeně poznamenal Tom. Obava, že i tentokrát sáhnou Bdělí k podobnému řešení, v nich vystupňovala hrůzu. Kolik přátel a známých by muselo zemřít? Nemohli se dopočítat a už jen z té představy se jim dělalo zle.

„Ukaž list i Vronovi,“ podala Hanka Samovi zmačkaný papír.

Kluci mlčky odešli a bylo vidět, že je informace hluboce zasáhla.

„Já to nedopustím. Nenechám ji umřít,“ šeptal spíš pro sebe Rafan a Hanka se raději tvářila, že ho neslyší. Nebyla si jistá svým hlasem a bála se, že by nedokázala zadržet slzy, kdyby se pokusila na jeho vyjádření reagovat. Ani trochu se jí nechtělo myslet na budoucnost. Nyní už chápala, proč byly všechny záznamy vymazány. Tohle nebylo řešení, ale masakr. Starý Aktun měl pravdu.

Večer před spaním Hanka opět vedla monolog s R'íhanem. V skrytu duše doufala, že ji slyší, i když nesmí odpovědět. Vyprávěla mu všechno do nejmenších podrobností. Tady v ložnici se nemusela stydět za slzy, které smáčely její polštář. Tolik si přála pocítit úlevu...

Osiřelá Lotranda

Druhý den ráno se přiřítla do stromového domečku dvojčata, ale bez Vrona.

„Máme vyřídit,“ vpadli kluci dovnitř jako lavina, „že návštěva další knihovny se odkládá na odpoledne, protože Vron něco zařizuje. Abyste se nenudili, navrhujeme supervolonový trénink. Co vy na to?“

„Venku je pěkná zima,“ namítla Hanka.

„No a? V Airbowanu byla větší,“ mávl rukou Sam a s radostným očekáváním pohlédl na Rafana. Ten ho nezklamal.

„Jsem pro. Od hrbení v knihovnách už mi tuhnou záda.“

Sebrali prkna a vyrazili do sportovního areálu. Po ránu tu nikdo nebyl.

Kluci létali perfektně, ukazovali Hance nové akrobatické prvky pro dvojice a smáli se, když se je Rafan s Hankou snažili napodobit. Všichni si pohyb na čerstvém vzduchu velice užívali. Přesněji řečeno užívali si do okamžiku, kdy tulík v Rafanově kapse začal vyvíjet zoufalou aktivitu, aby se vyhrabal ven přes všechny vrstvy oblečení, které na sobě Rafan měl.

Slétl dolů, aby malého přítele vysvobodil a vytáhl na vzduch.

„Rychlá pomoc! Honem! Ted' hned,“ začal povykovat Plavík, sotva vystrčil hlavičku.

Rafan si ho přitáhl přímo před oči: „Mluv pomalu a srozumitelně.“

Mezitím dolů slétli i ostatní.

„Lotranda! Přítel boj o život! Zraněný v podzemí. Rychle pomoc, jinak pozdě!“

„Rychlá pomoc, rychlá pomoc! Ale jak se k němu máme dostat? Vron je bůhví kde a lokalizovat Nika vlastními silami nezvládneme,“ namítla Hanka.

„Já umím bránu! Když mi Plavík ukáže cílovou oblast, dostanu nás přímo na místo,“ nabídl Sam.

„Ty ses asi zbláznil, ne?“ vyštěkl na něj Rafan. „Dokud nejsi plnoletý, nesmíš bránu používat. A už vůbec ne naslepo do oblasti, kterou neznáš!“

Tulík se ale neohlížel na názor svého člověka a v mžiku vyšplhal na Samovo rameno.

„Plavíku! Zakazuji ti...“ natáhl po něm ruku Rafan, ale dořící nestačil, protože Sam otevřel bránu a spolu s tulíkem a Tomem do ní vstoupil.

„Snad bys je tam nepustil samotné,“ vyhrkla Hanka, popadla kamaráda za loket a společně proskočili skrz.

Ocitli se ve skalnaté polopouštní krajině. Neměli čas se rozhlížet, protože tulík ze všech svých sil pelášil k nejbližší skále. Poklusem ho následovali. Pořád nebylo vidět nic než nízké křoviny, spoustu kamenů a skalní masiv. Proběhli křovím a zastavili se.

Před nimi zel ve skále temný otvor a hned u něj se krčila pocuchaná Lotranda. Plavík jí olízal čumáček a ona jen nešťastně kývla směrem dovnitř.

„To ne!“ zařval Rafan, jenže dvojčata jako by ho neslyšela. Oba kluci se řítili přímo do temné chodby. Rafan odstrčil Hanku a skočil za nimi. Nikovo tělo našli hned za prvním ohybem. Během několika vteřin ho vyvlekli ven na světlo. Byl zraněný, ale při vědomí.

„Rád vás vidím,“ řekl, „díky za pomoc.“

Opatrně ho opřeli o velký kámen. Měl krvácející bodnou ránu v boku.

„Co ty na to, Hanko? Dokážeš mu poskytnout první pomoc?“ zeptal se Rafan.

„Nejsem dobrá jako Svát'a, ale zkusím to,“ přikývla.

Sklonila se k Nikovi a snažila se maximálně soustředit na narušenou tkáň kolem rány. Pomaličku napravovala nejhlubší poškození. Musela postupovat krůček po krůčku, aby zmírnila krvácení a přinutila poraněnou část těla k hojení. Rána pohlcovala magii jako houba.

„Plame, pomoz mi prosím,“ oslovila dračího kamaráda ve své mysli. Ucítla příval jeho energie a pokračovala v léčení. Náprava zraněného místa však postupovala pomalu a přísun magie nezadržitelně slábl.

Vtom ji někdo odstrčil, až neudržela rovnováhu a kecla si na zadek.

„To stačí,“ vecpala se mezi ní a zraněného dračí hlava. Poznala Karmaneudunu a podivila se, kde se tu vzala.

„Jo, krvácení ustalo,“ naklonil se k mladému ochránci Rafan, „asi bychom tě měli co nejdřív dostat do postele. Byl jsi tu sám?“

„Já...“ vypadal Nik otupěle a zmateně, „ne, nebyl. Dora šla dovnitř se mnou, jenže pak mě bodla. Asi jsem ji zabil. Ale nevím to určitě.“

„Lotrando! Proč nejdeš blíž?“ podivil se Rafan.

„Tulík? Je tu můj tulík?“ ožil najednou ochránce. „Pojď ke mně, Lotrando!“

Všichni upřeli pohled na rozcuchané stvořeníčko. Udělalo dva nesmělé krůčky kupředu a potom jeden dlouhý vzad. Jako by se nemohlo rozhodnout.

„Okamžitě ke mně! Copak jsi neslyšela?!“ zdvihl ochránce hlas.

Hanka se po Nikovi překvapeně podívala. Tohle snad ani není on, zarazila se nad jeho tónem.

„Podej mi ji, Tome,“ oslovil Nik chlapce, který stál hned vedle jeho tulíka.

Tom se shýbl a Lotranda se nechala vzít do dlaně. Chlapec zaváhal.

„No tak! Podej mi ji,“ přikázal Nik ostře a zamračil se.

„Jenže,“ pomaličku k němu Tom nesl Lotrandu, „ona k tobě nechce.“

„Co to vykládáš? Přestaň si vymýšlet a hned mi ji podej! Ona může za to, že je Dora mrtvá, musím ji potrestat!“

Najednou měl v ruce nůž a natáhl se po svém tulíkovi. Lotranda se pokusila uniknout, ale Nik ji bleskurychle uchopil za ocásek a zdvihl ruku s nožem. V příští vteřině dopadl ochránci ze strany na hlavu kámen, který svíral v ruce Rafan, a omráčil ho.

„Niku,“ sehnula se k bezvládnému tělu Hanka a začala mu prohlížet

tvář, krk, uši a nakonec otočila postupně jeho ruce dlaněmi vzhůru. Na okraji jedné dlaně svítil sitbel.

„To se dalo čekat,“ zasyčela dračice, která zatím pouze přihlížela. Nyní odstrčila dvojčata i Hanku a nahrbila se.

„Ne, to ne!“ zamávala rukama Hanka, protože si uvědomila, že se Karmaneuduna chystá použít svůj oheň. Rázně se jí postavila do cesty.

„Ustup,“ nařídila dračice podmračeně, „není jiná možnost.“

„On za své chování nemůže,“ bránila ho odhodlaně Hanka.

„Nikdo to neví líp než já,“ přešla Plamova matka do drakonštiny, „ustup, nebo tě spálím společně s ním.“

„Nemůžu, zachránil mi život. Není správné ho zabít,“ odpověděla dívka rovněž v drakonštině.

„Nemá nejmenší naději na záchranu! Proč trápit jeho i vás? Marně se snažíš o něco nemožného.“

„Totéž jsi kdysi říkala i o Plamovi,“ odsekla Hanka, když jí došly argumenty.

Dračice naklonila hlavu a chvíli se navzájem měřily pohledem.

„Jsi přesvědčená o správnosti svého rozhodnutí?“ zeptala se tiše Karmaneuduna.

„Nejsem,“ odpověděla po pravdě Hanka, „ale vím docela určitě, že by měl dostat šanci.“

„Jen kvůli tobě,“ odfrkla dračice a dotkla se bezvládného těla drápem. Hanka na těle neviděla žádnou změnu.

„Malé kontaktní kouzlo zimního spánku,“ vysvětlila Karmaneuduna,

„používají ho soukmenovci na severu, když je málo potravy. Metabolismus se zpomalí a tvůj přítel bude pár měsíců spát. Během března ho buď probudím, nebo nechám ve spánku zemřít.“

„Děkuji,“ ulevilo se Hance, že nemusela být svědkem Nikovy smrti. Jak tohle proboha sdělí těhotné Paule? A co tulík? Ohlédla se po Lotrandě. Stále ještě se choulila v Tomově náruči a třásla se prožitým šokem. Plavík očichával bezvládné ochráncovo tělo a ocásek měl naježený jako kartáč.

„Nechám ho do jara v naší jeskyni,“ nabídla dračice.

Náhle se zarazila a naslouchala.

„Hledá vás Vron. Nařídila jsem Plamovi, aby zůstal doma a přivolal ho. Sejdeme se před naší jeskyní,“ rozhodla za ně. Opatrně vzala do drápů Nikovo tělo a otevřela pro všechny bránu, která je přivedla k nervózně přešlapujícímu Plamovi. Nemohl se dočkat, až uslyší, co se přihodilo. Vzápětí dorazil i Vron a všichni se trochu uklidnili.

Nika uložili do chladného výklenku vystlaného mechem, kde se před časem zotavovala Hanka. Ani teď se k jeho tělu Lotranda neodvážila přiblížit. Zalezla Tomovi pod košili a odmítala komunikovat.

„My ale její svědectví potřebujeme,“ vzdychl Vron rozpačitě, „musíme podat zprávu ostatním ochráncům.“

„Mně se svěřila,“ ozval se Tom, „povím vám, co zažila ve skálách.“

„Jak se s ní dorozumíš?“ podivil se Rafan.

„Jednoduše. Jsem průvodce a umím naslouchat každému.“

„Dobrá. Tak povídej,“ vyzval ho Vron.

„Ochránci sem přišli prověřit jedno podivné oznámení. Uvádělo, že obyvatelé z Pustinky zmizeli náhle a beze stopy. Ve vesnici skutečně

objevili opuštěné domy, kde všechno zůstalo na svém místě, uvařené jídlo i věci denní potřeby. Jako kdyby si lidé jen odskočili k sousedům a už se nevrátili. Pomocí vizualizace ochránci zjistili, že se vesničané jako na povel společně vydali směrem ke skálám. Úplně všichni měli v kůži jiskřivé kamínky. Stopy vedly ke vchodu, u kterého jsme Lotrandu našli. Dora se rozhodla jít dovnitř, ale Lotranda se pokoušela Nika přesvědčit, aby do chodby nevstupoval. Marně. Nechtěl opustit kolegyni a bez ohledu na riziko ji následoval. Asi po pěti minutách je oba zasáhl silný mentální útok. Žena se magické vlně neubránila, ale Nik vzdoroval. Pak se objevil beztvarý a hodil po nich kamínky. Dora schytala plný zásah. Zbytek Lotranda stihla od svého přítele odklonit, takže Nik vyvázl bez úhony. Jenže beztvarý poručil Doře, aby svého partnera a tulíka zabila. Žena vytáhla nůž a ohnala se po Nikovi. První ránou ho zasáhla, dalším už se Nik dokázal vyhnout. Mrštil po své kolegyni kamenem a rozrazil jí hlavu. Nikovi se z pohledu na její zkrvavenou tvář udělalo zle. Dalším kamenem zasáhl beztvarého, jenž ustoupil a protekl puklinou ve skále někam pryč. Nik se potácel k východu, ale zmocnila se ho závrať. Jak se opřel o stěnu, zaryl si do dlaně jeden ze sitbelů, které ležely všude kolem. Potom se podle Lotrandy začal chovat divně. Rozhodla se utéci ven. Pronásledoval ji, dokud mu nedošly síly. Strach jí nedovolil se ke svému lidskému příteli vrátit.“

„Má správné instinkty,“ podotkla dračice a obrátila se na Vrona, „doufám, že záležitost s ochránci vyřídíš sám a nebudeš mě do toho zatahovat.“

„Budou si chtít prohlédnout Nika,“ namítl Vron.

„Přijde-li se podívat pouze Demit, nic nenamítám,“ odpověděla Karmaneuduna.

Se smíšenými pocity se přesunuli zpět do Santareny. Když Zachariáš viděl, jak jsou zdrchaní, nařídil společný oběd.

„Neměli bychom probrat, co vlastně ochráncům řekneme?“ nadhodil při obědě Rafan.

„A co takhle pravdu?“ navrhl Vron.

„Že Sam otevřel divokou bránu, aby nás dostal za Lotrandou?“

„Opravdu?!“ zamračil se Vron na Sama. „A já myslel, že vás k němu vzala Karmaneuduna...“

„Verze s dračicí by rozhodně zněla líp,“ ušklíbl se Rafan.

„Tak u ní zůstaneme, kdyby se někdo ptal,“ přikývl Vron.

Nakonec lhát nemuseli. Ochránkyni zajímalo hlavně tulíkovo svědectví. Když Vron nabídl, že Nikovu rodinu vyrozumí osobně, vděčně se na něj usmála. Slíbila, že ona na oplátku doručí informace nejvyššímu vedení.

„A co Lotranda?“ zeptala se Hanka, když ochránkyně odešla.

„Přijala mou nabídku, že jí budu dělat průvodce,“ oznámil Tom, „a než přijde čas Nika probudit, pokusíme se společně najít způsob, jak ho vyléčit.“

„Pěkně nevděčný úkol,“ podotkl Rafan.

Do konce prázdnin zbývalo pár dní. Smířili se s tím, že si tentokrát mnoho zábavy neužijí, a vrátili se k prohledávání archívů a kronik. Prošli ještě tři knihovny, ale přes veškerou snahu žádnou další informaci neobjevili.

Ukradený nožik ze školní jídelny

Prosincové dny přinesly záplavu sněhu a mráz. Ale tentokrát byly nějak smutnější než jindy. Hanka zjistila, že jí velice vadí Svát'ova nepřítomnost. Rafan chodil zadumaně a nebyla s ním žádná legrace. Ve škole panovala všeobecná nervozita, neboť už všichni tušili, že kamínky znamenají hroživě

nepříjemný průšvih. Ti, co je měli v kůži, teď vypadali unaveně a pohuble. Nikdo nediskutoval nahlas, jako kdyby mlčení mohlo napomoci tomu, aby problém sám od sebe zmizel.

Hanka opustila supervolonový kroužek s výmluvou, že se musí víc učit. Zjistila, že se cítí lépe, když se s Vincentem nepotkává. Aby potlačila nepříjemné pocity, začala se opravdu víc věnovat školním povinnostem.

Po večerech si povídala s Plamem, ale ani drak nehýřil dobrou náladou. Stěžoval si na nekonečné dny, kdy nesmí vystrčit čumák z hnízda, zatímco matka si lítá bůhvíkde. Chyběli mu kamarádi, létání a dokonce i hodiny výuky, které mu dřív připadaly nezajímavé. Hanka ho utěšovala, jak uměla, ale všeobecný smutek byl jako nakažlivá epidemie.

Mnohokrát se jí zastesklo po jednorožcích. Jako obvykle si v duchu představila R'íhana, mluvila k němu a přemýšlela, co by jí asi poradil, za co by jí vynadal. Mohla si sice postěžovat Vronovi, ale uvědomovala si, že Paula momentálně potřebuje jeho pomocnou ruku mnohem víc. Přijít o milovanou bytost je nejen bolestivé ale o to horší, že se Nik s Paulou milovali vzájemně. Neuměla si představit, jak její kamarádka dokáže unést beznadějné odloučení. Rozhodla se, že stráví Vánoce u ní, aby ji o svátcích utěšila a pomohla jí s dětmi.

A protože Rafan plánoval zůstat v Santareně a dál s Vronem pátrat po záznamech v knihovnách, rozdělili se. Hanku Vron doprovodil k Paule a pak s jejím kamarádem vyrazil hledat informace. Oba odmítali uvěřit tomu, že sitbely není možné zlikvidovat.

Bohužel se zdálo, že ani sami Bdělí neznají východisko ze současné situace. Ať se kouzelníci snažili, jak snažili, sitbely se sice daly vyndat nebo vyříznout, ale během dvou týdnů se samy znovu obnovily a vždy jich bylo víc než předtím. Nepomohla ani amputace končetiny. Už neexistoval nikdo, kdo by si kámen koupil. Obchodníci náhle nevěděli, co se zásobami, protože kameny byly příliš nebezpečné i na to, aby se vyhodily spolu s odpadky. Ani do šperků je pochopitelně nikdo nechtěl. Jakmile se objevil zájemce, ochotně vše prodávali za směšnou částku. Přebytky skoupily skupiny, které

přepadávaly pocestné a sitbely svým obětem násilně sypaly na kůži. Ochránci nedokázali lidem zajistit bezpečnost.

Během vánočních svátků se Hance ozval nešťastný Plam. Dívka vycítila, jak je zděšený a rozrušený, a velice dlouho trvalo, než se odhodlal prozradit, co ho vyvedlo z míry.

„Sledoval jsem matku, abych zjistil, co celé dny dělá, a viděl jsem něco naprosto šokujícího. Ona zabíjí lidi! Normální neozbrojené lidi, kteří jdou jen tak okolo! Přiletí, spálí je a dál čeká, až zase někdo půjde. Strašný pohled! Nemohu uvěřit, že...“

„Co to bylo za lidi, Plame?“

„Já nevím. Obyčejní lidé na veřejné cestě.“

„Kde tvoje matka hlídkuje?“

„U jedné opuštěné vesnice. Poblíž místa, kde jste našli Nika.“

„To mi k ní vůbec nesedí,“ zapochybovala Hanka, „určitě má pro své jednání pádný důvod.“

„Máš na mysli třpytivé kameny?“

„Co když ji ochránci požádali, aby zabíjela nebezpečné jedince?“

„Nebyli ozbrojení a vražda se přece nedá nařídit...“

„Ale Plame! Vždyť jsi sám četl, jak podobná záležitost proběhla v minulosti. Bojím se, že se ani tentokrát nenajde jiné řešení.“

„Máš dojem, že už to začalo?“ nejistě se zeptal drak a Hanka vycítila šok v jeho myšlenkách.

„Kdoví... Kéž někdo hodně rychle přijde s nějakým nápadem.“

Hanka poslala dračímu příteli psychické pohlazení a vlnu přátelství. Věděla přesně, co cítí, byli stejně naladěni a oba měli veliký strach z budoucnosti.

Se strachem se potýkala i Paula. Hanka ji málem nepoznala, když přijela. Jakoby za poslední týdny zestárla o dvacet let. Bolest usazená hluboko v očích zadusila jiskru štěstí a kruhy pod očima svědčily o proplakaných nocích.

„Všechno bude dobrý. Já to zvládnu,“ opakovala Paula snad desetkrát denně, ale Hanka ji znala příliš dobře, než aby jí uvěřila. Bylo očividné, že konejšivé věty říká hlavně kvůli sourozencům. Ti nesli Nikovu nepřítomnost mnohem lépe než Paula. Užívali si Vánoce a dárky, kterými je zaplavil Vron. Hanka sedávala se svou kamarádkou dlouho do večera v kuchyni a dlouze si povídaly o všem možném.

„Díky, že jsi za mnou přijela,“ řekla Hance při loučení Paula, „už je mi mnohem líp. A nemusíš se bát, já to zvládnu.“

„Budeš muset, nic jiného ti nezbyvá,“ pohlédla na ni smutně Hanka a objala ji. Kéž by ty příští Vánoce byly veselejší, pomyslela si v duchu a zamávala dětem, které ji přišly vyprovodit.

Vron pro ni otevřel bánu do Santareny a z jeho zadumaného mlčení Hanka usoudila, že se věci během svátků k lepšímu neobrátily. Doufala, že je aspoň Svát'á mezi druidy spokojený.

„Jsem rád, že jsi zpátky,“ vítal ji Rafan, když se objevila.

„O co jsem přišla? Našli jste něco?“

„Vůbec nic. Celé pátrání bych označil za totální beznaděj.“

„To mě mrzí,“ vzdychla Hanka. Plamova novinka o sledování matky kamarádovu náladu také zrovna nevylepšila. Rafan s vážnou tváří naslouchal a mlčel.

„A co ty? Žádné vidění?“ sondovala opatrně, když zprávu nekomentoval.

„Mám tolik špatných snů, že se bojím usnout,“ odpověděl velice tiše, „už vím, co cítí lidé, když uvažují o sebevraždě.“

„O čem se ti zdálo?“

„Vidím louku s nízkými baráky. Kolem leží rozestá mrtvá dětská těla. Nad nimi stojí Demit, v ruce má bezvládného tulíka a tváře mokré slzami.“

„To je strašné...“

„Je mezi nimi i Anděla. Má na ruce podivný magický náramek a ve vlasech bílou mašli s červenou skvrnou.“

„Rafe... to ještě neznamena, že se něco podobného musí stát.“

„Já vím. Ale noci jsou vážně k nevydržení,“ ušklíbl se nevesele.

Skoro se těšili do školy. Při učení člověk přece jen snáz zapomene, čeho se bojí. Nemohli se dočkat lekcí, jak vykouzlit bezpečnou magickou bránu. Doufali, že právě oni prokážou dostatek schopností, aby mohli bránu otvírat oficiálně. Sice měli k dispozici Vrona, který je vždy dopravil tam, kam potřebovali, ale cestovat vlastními silami by bylo mnohem pohodlnější.

V pondělí jako obvykle vyrazili do školy. Měli v plánu projít branami na hodinu vizualizace, ale v prostoru, kam je dopravila kabinka, bylo nezvykle živo. Postávali zde dva ochránci, profesor Smítko a profesorka Stínová.

Jeden ze strážců pořádku přistupoval k jednotlivým žákům a dotýkal se jich holí moci. U někoho hůl nereagovala, u někoho se tyrkysově rozzářila. Tyto jedince ochránce vyzval, aby se zastavili u kolegy. Hanka na zemi zahlédla položený vak, z něhož vyčuhovaly úzké kožené náramky. Při pohledu na ně ji nepříjemně zašimralo kolem žaludku. Během svých ne

právě příjemných zkušeností si už vyzkoušela antimagický náramek i náramek poslušnosti. Zkontrolovala obsah vaku magickým zrakem. Z toho, co viděla, usoudila, že se jedná o náramky poslušnosti. Proč je sem přinesli? Některé z náramků zářily velice silně, některé méně. Jeden dokonce vypadal téměř neškodně.

Vzápětí pristoupili k ochránci i oni. Rafan byl odstrčen směrem k profesorovi, protože hůl na něj nereagovala, zato u Hanky lehce zeleně zablikala a zhasla. Ochránce hůl prohlédl, jako by hledal poruchu, a dotkl se Hanky znovu. Hůl zablikala a zhasla. Pokrčil rameny a vybídl ji, aby zamířila k druhému ochránci. Muž pokaždé hmátl do vaku a opatrně natahoval náramky všem, kdo byli vysláni jeho směrem. Před Hankou stála ve frontě Anděla, Gita a Julie. Hance se udělalo téměř nevolno při pomyšlení, že jí zase někdo přinutí nosit náramek, o který ani v nejmenším nestojí. Rozhodla se zariskovat. Než ochránce nasadil náramek Julii, sehnula se k vaku a vylovila ten, co vykazoval nejslabší účinnost.

„Abych nezdržovala,“ zazubila se na ochránce a navlékla si ho sama. Muž se k ní naklonil, zkontroloval její zápěstí a poslal ji dál. Hanka necítila žádnou změnu. Doufala, že nefunguje. Profesorka Stínová nasměrovala dívky stejně jako ostatní nositele náramků k výrazně světélkující bráně.

„Přesuňte se do jídelny a vezměte si připravený moučník. Jakmile skončí zdejší bezpečnostní opatření, vysvětlíme vám, co pro vás škola naplánovala. Buďte prosím trpěliví a čekejte v klidu,“ nabádala je.

Hanka prošla s ostatními děvčaty určeným směrem.

„Příjemná změna, nezdá se vám?“ zasmála se Gita. „Místo učení hned po ránu moučník, to si nechám líbit!“

„Vůbec nejsi zvědavá, co se tu děje?“ podivila se Anděla, ale znepokojeně nevypadala ani ona. Hanka akci nekomentovala. Kolem žaludku ji však svíral nepříjemný pocit. Proč je nepustili na vyučování? K čemu náramky poslušnosti?

V jídelně se shromáždilo mnoho žáků i z nižších ročníků. Většina z nich byly dívky. Stále nebylo jasné, co má následovat. Všichni přítomní byli označeni náramkem.

Hanka si podobně jako ostatní dopřála moučník. Vybrala si jahodový. Někdo do ní strčil a ona ve snaze udržet rovnováhu zdvihla misku s jahodami a málem ji vyklopila Anděle za krk. Nakonec kolizi ustála, jen bílá mašle kamarádky se namočila v jahodách. Hanka v šoku zírala na červený flek, který způsobila. A sakra! Vzpomněla si na Rafanovy sny a rozhodla se preventivně změnit aspoň maličkost. Vize rozhodně nesmí proběhnout tak, jak ji kamarád viděl!

Odložila misku s jahodami a protáhla se do kuchyňského prostoru.

„Co tu děláš? Nepřekážej,“ rozzlobeně se na ni otočila pomocnice u výdeje.

„Promiňte,“ uhnula Hanka a klidila se pryč. To už ale měla v rukávu schovaný malý nůž, který sebrala u dřezu.

Vyrazila za Andělou. Bylo tu stále víc a víc lidí, měla problém ji najít. Konečně ji zahlédla. Seděla netečně u stolku s Julií a Gitou. Hanka se protlačila za ni a natáhla se po bílé stuze s červenou skvrnou.

„Co blázníš?“ ohradila se Anděla.

„Umazala jsem ti mašli. Odříznu ušpiněný kousek, abys nevypadala jako šmudla.“

„Kašli na ni. Vždyť je to jedno.“

„Vydrž, hned jsem hotová,“ pižlala Hanka mašli, až se jí podařilo zamazanou část oddělit.

Pocítila uspokojení, že pozměnila linii budoucnosti. Přemýšlela, co s nožem. Nejdřív ho chtěla odložit ke špinavému nádobí, ale rozmyslela si

to. Nechtělo se jí znovu prodírat přes celou jídelnu. Mimoděk sebrala z nejbližšího stolu látkový ubrousek a nůž do něj zabalila. Váhavě ho zastrčila do kapsy.

„Klid prosím! Uklidněte se, chci vám něco říct,“ ozval se od vchodu ostrý hlas zástupkyně ředitele Diany Reny.

Šum v místnosti ustal a všechny obličeje se otočily k ní, ačkoliv ti vzadu ji určitě neviděli.

„Milí žáci, jistě vás události dnešního dne trochu překvapily a ptáte se, co se děje. Nemusíte mít strach. Jde o vaše dobro. Ochránci se rozhodli ověřit vaše schopnosti, zesílené magickými kameny, a naučit vás, jak se s nimi vyrovnat. Zúčastníte se mimořádného experimentu, který potrvá nějaký čas, a budete pár dní odloučeni od rodin. Zdůrazňuji, že je především ve vašem zájmu spolupracovat se školou a s ochránci.“

Hance při těch slovech naskočila husí kůže. Ani nepotřebovala Rafanovu schopnost vycítit lež. Konečně pochopila, proč tu všichni jsou. Oddělili všechny děti poznamenané sitbely a nyní je odvedou bůhvíkam. Ale proč je mezi nimi i ona? Přece se sitbelu zbavila. Musí jim vysvětlit, že se zmýlili!

Prodírala se ke vchodu, aby zástupkyni upozornila na omyl, jenže než se dostala ke dveřím, profesorka už byla pryč. Oslovila tedy ochránkyni, která zde stála a dohlížela na pořádek.

„Prosím vás, můžete mě vyslechnout? Já mezi vybrané nepatřím.“

„Proč myslíš?“ podivila se žena.

„Sice jsem měla sitbel, ale zbavila jsem se ho. Jednorožci ho ze mě vyndali, už jsem čistá.“

„Jak se jmenuješ?“

„Hana Vronová.“

„Podívej, Hanko, možná máš pravdu. Ale nejdřív tvé tvrzení ověříme. Bud' trpělivá a zůstaň s ostatními. Když se potvrdí, že v tobě není po sitbelech ani stopy, pošleme tě domů, bud' bez obav.“

Dívala se na ochránkyni a dospěla k názoru, že se přesunu nevyhne. Přemýšlela, jestli nemá utéct, jenže ve škole by ji dřív nebo později našli a ven se dá dostat pouze přes hlídané školní brány. Ustoupila tedy stranou a pokusila se o psychický kontakt s Rafanem. Představila si jeho krystal, spojení však nenaskočilo. Vyzkoušela Vrona, ale marně. Že by ji náramek izoloval od kontaktů? Polekala se, že je úplně odříznutá od přátel.

„Plame, slyšíš mě, Plame?!“ zoufale sáhla po poslední možnosti, jak se s někým psychicky spojit.

„Jasně, že tě slyším, co se děje?“ uslyšela v duchu dračí hlas a zalila ji úleva.

„Ještě nevím, ale ve škole byli odděleni žáci se stibely od ostatních. Mě bohužel zařadili do sitbelové skupiny.“

„Vždyť jsi přece čistá!“

„To jsem si taky myslela. Ale zdá se, že ve mně nějaká stopa po kameni zůstala. Navlékli mi náramek a teď nedokážu kontaktovat nikoho jiného než tebe.“

„Můžeš si ho sundat?“

„Zatím jsem to nezkusila, hlídají nás. Nechci na sebe zbytečně upozorňovat.“

„Bojíš se, že vám ublíží?“

„To nedokážu odhadnout. Jsem z nich nervózní.“

„Spojím se s Vronem a upozorním ho, co u vás ve škole provádějí ochránci. V každém případě mě informuj úplně o všem.“

„Pokusím se. Musím končit, zdá se, že někam půjdeme.“

K ženě u vchodu se připojil muž, který jim navlékal náramky. Vyzval děti, aby následovaly ochránkyni ke vchodové školní bráně. Hanka užasle pozorovala, jak se všichni poslušně řadí a spořádaně krácejí určenou trasou. Děti kolem ní se usmívaly a těšily se na zvláštní dobrodružství. Nenápadně se přidala k Anděle a spolužačkám. I ty vesele štěbetaly, spokojené s nenadálým zpestřením výuky. Hanka usoudila, že jejich bezstarostnost má na svědomí kouzlo náramku, a dusila v sobě paniku. Ničemu by nepomohla, kdyby začala vykřikovat, že jdou na smrt. Nyní i ona byla strážcem tajemství, jehož odhalení by nepřineslo pomoc a úlevu, ale jen zoufalství a strach. Kdybych nebyla zvědavá, pomyslela si roztrpčeně, bylo by mi teď líp.

Prošli bránou. Nepřenesla je však do města, jak Hanka předpokládala, nýbrž do podivné pusté krajiny, kde mlha bránila širšímu rozhledu.

„Jsme tu všichni?“ zeptal se ochránce, který zde čekal a počítal přítomné.

„Ano,“ odpověděl druhý, jenž na skupinu dětí dohlížel vzadu.

„Takže, mládeži, vzhůru do tábora,“ otevřel první ochránce novou bránu a držel ji otevřenou, dokud se průvod nepřesunul na další stanoviště. Menším dětem pomáhala ochránkyně, ty větší procházely samy. Muž vzadu kontroloval opozdilce. Nebyla šance utéct.

Ocitli se před vchodem do provizorně upraveného dvora. Takhle nehostinné místo Hanka už dlouho neviděla. Kousek dál se nacházely tři dřevěné baráky spasované z nahrubo opracovaných čerstvých prken.

Ochránci je zavedli na dvůr a postupně třídili skupiny dětí do baráků. Ty nejstarší dovedli k nejvzdálenější budově.

„Tento přízemní domek vám na čas poskytne ubytování,“ pobídl je ochránce ke vstupu, „není pravda nejluxusnější, ale měl by se vám líbit. Záchody jsou venku podél plotu, sprchy vám ukážeme později. Vyberte si lůžko a můžete si na chvíli odpočinout. Na jídlo vás bude svolávat zvon.“

Hance se z pohledu na postelemi zaplněnou noclehárnu stáhl žaludek. Jako by bylo všechno narychlo a nedbale stlučené, místo slamníků trčely na postelích nejobyčejnější pytle naplněné suchou trávou a u každého byla složená šedá deka. V tomhle že mají bydlet? Bylo tu sice o poznání tepleji než venku, ale přesto cítila chlad. Ohlédla se po ostatních. Vesele si vybírali, kde budou spát a nadšeně komentovali situaci. Prožívali nečekané dobrodružství. V tu chvíli Hanka zalitovala, že se rozhodla pro nejslabší kouzelný náramek. Měla pocit, že je chycená do pasti. Anděla rozestlala postel i pro ni. Poděkovala, usmát se však nedokázala. Mrkla se na hodinky, jak dlouho jim trval přesun, a zamrazilo ji. Nefungovaly. Zaťukala na ně prstenem... nic!

„Kolik je hodin?“ zeptala se Anděly.

Dívka ledabyle pohlédla na zápěstí a pokrčila rameny: „Nevím... ale myslím, že je to fuk. Cítíš, jak tu krásně voní dřevo?“

„Jo,“ ušklíbla se Hanka, „jsme úplně odříznutí od světa.“

Anděla načechrála a uhladila svůj slamník. Zalezla do postele a s blaženým povzdechem zavřela oči.

„Plame,“ pokusila se Hanka oslovit v duchu draka. Místo odezvy ucítila prázdno. Rozbrečela se. Anděla vstala a posadila se k ní. Něžně ji hladila po zádech a utěšovala.

„Nejsi tu sama, neboj se,“ chlácholila ji tiše, „bude nám spolu dobře. Škoda že tu není i Raf, moc bych si s ním přála mluvit. Je něžný, všechno vyřeší a jeho rady mi vždycky pomohly.“

„Já vím. Ale co by asi řekl teď?“

Hanka sáhla do kapsy pro kapesník a nahmatala ukrytý nůž. Hned ji napadlo, jak by Rafan reagoval na její zoufalství. Jeho první věta by zaručeně zněla: ženská, nejanči a použij mozek. Představ si všechny své možnosti a vyber tu nejlepší. Z každé situace existuje nějaké východisko. Pak by se na ni zašklebil typickým provokativním způsobem a přinutil ji se zamyslet. Přestala brečet. Jestli má začít přemýšlet, potřebuje hlavně informace. Musí zjistit co nejdříve, aby neudělala ve svých úvahách chybu. Nejdříve zkusila sundat náramek. Šlo to. Rychle ho šoupla zpět, aby si Anděla ničeho nevšimla. Zvažovala, zda má Andělu požádat o pomoc. Jenže bude jí něco platná, když má náramek a kámen? Lidé ovlivnění sitbelem se většinou začali chovat jinak než dřív. Co když ji zradí? Vzpomínka na Ghertu jí pomohla se rozhodnout. Andělu vynechá.

„Musím si odskočit,“ vymanila se z její péče a vyběhla ven. Dvůr byl veliký a obehnaný plotem. Nebyl to nijak významný plot, protože se jednalo jen o dva provazy natažené mezi zatlučenými kůly. Když se ale přiblížila, zjistila, že kromě provázků tudy proudí i mimořádně účinné silové pole, které ji nepustí ani na dosah k provázkům. Vydala se podél plotu k budkám, v nichž se ukrývaly záchody. Byly stlučeny narychlo a tudíž velice primitivní. Odpadové díry z ohlazeného dřeva neměly poklop. Vylezla znechuceně ven a znovu obešla plot. Nikde neobjevila v silovém poli sebemenší škvírku. Hlavní brána byla zamčená, což se dalo rozeznat i zdálky, ani nemusela blíž. Ochránci byli zalezlí v nevelké budce hned u brány. Nenápadně se loudala kolem. No, nenápadně... Vzhledem k tomu, že nebyl venku nikdo jiný než ona, moc nenápadně její počínání nepůsobilo. Jenže ochránci spoléhali na kouzla, která děti držela v poslušnosti, a užívali si odpočinku. Poblíž strážní budky se dokonce dalo zaslechnout, o čem hovoří. Hanka si nedaleko ní dřepala na bobek a byla přichystaná předstírat, že si zavazuje tkaničku. Příliš vynalézavé to sice nebylo, ale nic geniálního ji momentálně nenapadlo.

„...a teď lituju, že jsem nepráskl do bot spolu s Leonem,“ řekl mužský hlas.

„Leon je srab. Nejde utíkat před nepříjemnými povinnostmi. Kdo jiný

by celou akci zvládl, když ne my?“ oponovala žena.

„Není ti z toho šoufl?“

„Na tohle nemá nikdo dost silný žaludek! Jenže povinnost je povinnost! Nesmíme couvnout!“

„Tobě se to mluví, když nemáš děti ani rodiče.“

„Matěji, nevidíš si do huby. Každý se s tím vyrovnáváme po svém. Kdyby existovalo jiné řešení, kouzelníci by ho našli. Ale neexistuje, jak dobře víme. Je nutné zasáhnout a nám padl černý Petr. Odvedeme svou práci tak dobře, jak jen to půjde.“

„Dobře...?“ do mužova hlasu se vloudil trpký a hořký tón, až Hanku zamrazilo.

„Vždyť se na ně podívej. Jsou spokojené a šťastné. Postupně jim zprostředkujeme možnost promluvit si s rodiči a dopřejeme jim ještě jedny krásné prázdniny.“

„Obrat' list, nemůžu se o tom bavit. Radši půjdu zkontrolovat, jestli je tábor v pořádku.“

Hanka bleskově vyrazila zpět k záchodům, kde se ukryla. Muž zvolna obešel dvůr, nahlédl do baráků, kde se vždycky chvíli zdržel a zamířil zpět ke strážní budce. Zhluboka si oddechla, že ji neviděl. Opatrně vykoukla. Něco se dělo u hlavní brány. Spatřila, jak ochránce odemyká zámek a pouští dovnitř podivný vůz s cisternou, kotlem a bednami. Vzápětí zazněl nad táborem zvon a z baráků se začaly trousit ospalé děti. Hanka se mezi ně vmísila a zvědavě vyrazila k cisterně. Muž ji právě odpojoval od vozíku s kotlem a bednami.

Ochránci, který mu s tím pomáhal, řekl: „Přivezl jsem děckám každému láhev na vodu, takže si tu mohou doplňovat tekutinu podle potřeby. Jinak jsem připravil výživnou kaši. Fakt si myslíte, že jim bude chutnat?“

„Nedělejte si starosti. Vy rozdávajte láhve, já budu servírovat jídlo.“

„Vždyť tu nemají ani stoly, u kterých by se najedli.“

„Najedí se vestoje.“

„A až přijdou mrazy?“

„Řešení se vždycky najde.“

Chlapík se na ochránce nesouhlasně zadíval, ale zmlkl. Hance připadal sympatický. Třeba by jí mohl pomoci... Zatím však nehodlala pokoušet štěstí. Vzala si od něj naplněnou láhev s vodou, pomocí poutka si ji zavěsila na ruku a hned vedle dostala misku s kaší a lžící. Vmísila se mezi ostatní a ochutnala kaši. Sousto nedokázala spolknout. Odporná chuť! Nenápadně jídlo vyplivla zpět do misky a rozhlédla se. Užasle sledovala, jak spolužáci pomlaskávají a jak jim chutná. To snad není možné! Bude muset zbytky vyklopit do záchodu. Jenže jít s miskou přes volné prostranství by bylo nápadné. Najednou si nevěděla rady, co s jídlem. Sníst ho není v jejích silách. Zapadla do nejhustšího chumlu a začala přidávat kaši ze své misky těm, co právě dojídali. Za chvíli mohla odevzdat použité nádobí. Ale jak přežije, když nebude jíst? Musí utéct za každou cenu, žádný jiný konec než špatný ji tu nečeká.

Odpoledne děti opět pospávaly. Možná byl v jídle zklidňující prostředek. Ochránci začali postupně volat k sobě do domku jednotlivé žáky.

Hanka přišla na řadu až večer. Vyzvedl ji ochránce a v domku ji postavil před velké zrcadlo.

„Jak se jmenuješ?“

„Hana Vronová.“

„A hrome, máme problém. Jejími rodiči jsou jednorožci,“ přečetl si ze záznamů druhý ochránce.

„Má nárok na rozmluvu s rodiči, takže se pokus spojit s jednorožcem,“ nařídila žena.

Muž se chvíli snažil čarovat před zrcadlem, ale kontakt nenavázal. Hanku ani nenapadlo mu vysvětlovat, že snaží zbytečně, protože jednorožci s ní momentálně nemluví. Klidně ho nechala trápit a docela dobře se při tom pohledu bavila.

„Nejde to. Nereagují.“

„Jako náhradního zástupce v době školní docházky tu má uvedeného Zachariáše ze Santareny. Zkus tedy oslovit jeho,“ přikázala ochránkyně. Tentokrát naskočil kontakt ihned.

Slova se ujal muž u zrcadla: „Dobrý den, dovoluji vám, abych vás informoval o projektu nejvyšší priority, který se koná z nařízení centra ochránců pod záštitou Bdělých. Dítě vám svěřené bylo vybráno do programu záchranné akce v rámci obnovy magického života. Nyní si s ním můžete svobodně promluvit, abyste se ujistil, že je v naprostém pořádku. Projekt bohužel neumožňuje kontakt častěji než jednou měsíčně. S případnými dotazy nebo stížnostmi se obraťte na centrum ochránců, kde vám jistě rádi poskytnou informace. Nyní máte přibližně dvě minuty na rozhovor s dítětem.“

Postrčil Hanku kupředu a ona v zrcadle uviděla Zachariášův zachmuřený obličej.

„Řekni mi, Hanko, co s tebou provádějí? Proč jsi tam?“

Horečně hledala slova, aby neprozradila nedostatečnost svého náramku, a přitom trpaslíkovi naznačila, co se děje. Zdvihla ruku, aby dobře viděl její zápěstí a podrbala se pod náramkem.

„Ahoj, Zachu,“ odpověděla pomalu a ospale, „mám se naprosto úžasně. Starají se o mně stejně pečlivě jako svého času Seladonin, nic mi neschází. Ubytování může směle konkurovat tvé pohodlné postýlce. A s jídlem to tu fakt nemá chybu, snad jen o malinko slabší, než když nám vařil Franta

Soudek. Moc se mi tu líbí. Jen nevím, kdy se vrátím domů. Snad brzo.“

„A co tvoji kamarádi?“

Hanka se zarazila. Copak nemluvil s Rafanem? Ale vtom jí došlo, jakého kamaráda má na mysli a na co se ptá. Jak jen mu naznačit, že se ani s Vronem ani s Plamem nedokáže spojit?

„Nejsou v programu spolu se mnou, takže si s nimi teď nemohu promluvit.“

Uviděla, jak se Zachariáš podrbal ve vousech sekerou.

„Vyřídím jim, že budeš v pořádku a že se brzo vrátíš. Hlavně buď hodná a poslušná jako vždycky.“

„Konec spojení,“ houkl ochránce a odstrčil dívku od zrcadla. Hance připadalo, že je přerušil dřív, než skončil stanovený časový limit. Přemohla své emoce a ospale na něj zamžourala.

„Můžeš si jít odpočinout,“ pokynul jí a otevřel dveře boudy.

Útěk

Loudala se večerní tmou a zamířila k záchodům. Tady může přemýšlet v klidu a soukromí. Jestli Zachariáše dobře pochopila, naznačoval jí, aby se pokusila utéct co nejdřív. Slovní spojení „*poslušná jako vždycky*“ znamenalo nepochybně, aby vzala věci do svých rukou a neohlížela se na následky. Sekera asi měla naznačit, že ani trpaslík nesloží ruce do klína a pokusí se o její záchranu. Ale dokážou přátelé nalézt tenhle tábor, když s nimi nebude ve spojení? Pochybovala o tom.

Nejraději by utekla okamžitě. Zvažovala, zda by nešlo nějak využít

otevřenou bránu při dovážení jídla. Naději na úspěch by měla jen v případě, že by se jí podařilo vyvolat hodně velký zmatek, aby přehlédli její proklouznutí ven. Ale jak ho vyvolat? Mohla by se spolehnout na pomoc Anděly? Příliš složitý plán s řadou rizikových momentů nebude to právě, usoudila po chvílce. Musí najít jinou cestu. Třeba překonat silový plot. Přelézt nepůjde, tím si byla jistá. Co ho však přeskočit nebo se podhrabat? Pokusila se najít pohodlnější pozici a opřela se o prkna v zadní stěně záchodu. Byla špatně připevněná a povolila. Opatrně, aby nezpůsobila hluk, na ně zatlačila a rozšířila otvor. Kdyby se dostala za záchody, ocitla by se mimo zorné pole ochránců. Zkusila se protáhnout ven. Zadřela si při tom do ruky třísky, ale nevšímalá si jich a drala se ven. Tady někde by měl být plot, hmatala v šeru před sebou, avšak na žádnou překážku nenarazila. Páni! Oni snad zadní stěny záchodů ničím nezajistili. Rychle se vrátila, aby prkna narafičila zpět. Srdce se jí rozbušilo jako o závod. Možná se odtud přece jen dostane. Stáhla náramek, vzteky při tom rozřezala spojovací tkanice a štitivě ho odhodila na zem jako jedovatého hada. Opatrně se plížila tmou pryč od tábora. Používala magický zrak, aby se zorientovala. Moc záchytných bodů v okolí nebylo. Občas kousek křovin a jakási vzdálená skála. Rozhodla se pro směr ke skále. Toužila se rozběhnout, ale v neznámém terénu bez dobrého světla se bála, aby se při běhu nezranila. Kráčela tak rychle, jak troufla. Párkrát otestovala, jestli se neozve Plam nebo Vron, byla však pořád bez spojení.

Když dorazila na okraj skaliska, únavou už jí podklesávala kolena. Zvolila plácek za hustým křovím a na chvílku se posadila. Téměř okamžitě usnula. Probudila se za světla a začala si nadávat, že raději nepokračovala dál. Rozhlédla se a skoro ji zamrazilo. Tábor odtud nebyl vidět. Teprve při použití magického zraku rozeznala chvění vzduchu v místě, kde stál. Zvažovala, jestli má čekat na tmu, nebo riskovat cestu za světla. Ochráncům by ale v pátrání tma nezabránila. Rozhodla se vyrazit okamžitě. Byla ráda, že má u sebe láhev s vodou. Trochu si lokla a mírným poklusem vyrazila směrem pryč od tábora. Několik hodin střídavě běžela a kráčela. Kraj kolem ní se až na pár keříků zdál pustý a jednotvárný. Snažila se vydržet v pohybu do tmy. V šeru se před ní vynořil obrys skály. Jak si ji prohlížela, zmocnilo se jí neblahé tušení. Tady přece přespala první noc. V láhvi už zbývalo vody

jen po dně. Hanka zuřila. Nechápala, jak se jí mohlo stát, že se točila v kruhu. Teď už ji určitě hledají. Co teď? Nutně si potřebovala odpočinout. Rozhodla se vyšplhat na skálu a ukrýt se někde výš. Našla si pozici, která jí poskytovala dobrý rozhled, a zároveň měla možnost se pohodlně usadit. Kolem tábora se nic nehýbalo. Že by na její útěk ještě nepřišli? Měla strach a v ruce křečovitě svírala nožík z jídelny. Věděla, že by se ubránila spíš pomocí magie, ale nemohla si pomoci. S nožem v ruce se cítila lépe. Snažila se nepodat spánku, jenže únava byla silnější. Tu a tam se vyděšeně probouzela, ale kolem se mihotaly jen hvězdy a klidná tichá noc.

Jednou se však probudila s naléhavým pocitem ohrožení a nad sebou spatřila napřaženou bojovou sekeru. Podařilo se jí odkutálet stranou těsně před tím, než zbraň švihla směrem k ní. Narazila při tom na nohy útočníka a ohnala se po nich nožíkem. Zároveň zaútočila magickým zmrazením, jenže cítila, jak kouzlo neúčinně klouže mimo. Zato nožík zasáhl cíl a dunivé zaklení Hance připomnělo Zachariáše. To už k ní nezadržitelně mířila sekera z úplně jiného úhlu. Znovu uhnula a vyskočila na nohy. Pokusila se o další kouzlo, ale zase bez efektu.

„Zatraceně, vždyť je to holka! Jak to, že ještě žije?“ ozval se hlas za Hankou a jen velice rychlá rybička k zemi jí zachránila kůži. První útočník znovu napřáhl sekeru. Hance se vybavil Zachariášův styl, a proto nebyla překvapená, když těžká zbraň změnila směr a zhoupla se k ní z jiné strany. Vtiskla se za výčnělek skály a opět švihla nožíkem. Zasáhla malého muže do paže. Vzápětí ji ale jiná silná ruka uchopila za nadloktí a smýkla s ní k zemi. Zavřela oči a čekala na úder sekery.

„Ne, počkej!“ zazněl ze tmy autoritativní hlas. „Je dobrá, nezaslouží si umřít zákeřnou ranou.“

Hanka otevřela oči a zdvihla se do kleku. Zaplavila ji úleva.

„Setneme ji jako rovnocenného zajatého nepřítele,“ pokračoval hlas a Hanka naprosto nelogicky dostala záchvat smíchu. Tomu se říká spadnout z louže do bláta! Místo zabití ji setnou, to si fakt polepší. Smála se, až se svíjela a nemohla popadnout dech. Všechn stres, všechny strach jako by z ní

vytryskl v nepochopitelném záchvatu. Byli z její reakce tak zmatení, že ji nechali uklidnit bez jakéhokoliv zásahu. Když se vzpamatovala, uvědomila si, že kolem ní stojí tři nebezpečně ozbrojení trpaslíci. Najednou se přestala bát. Posadila se se zkříženýma nohama a zdvihla oči k mluvčímu trpaslíkům. Pak mu nabídla svůj nožík rukojetí napřed.

„Omlouvám se,“ pokrčila rozpačitě rameny, „víte, Zachariáš žertuje velice podobně jako vy.“

„To nebyl žert,“ zavrčel jejich mluvčí, ale nožík si od dívky vzal a prohlížel si ho.

„Ubránit se smrtícímu útoku takovým párátkem, to chce odvalu. Kdo jsi?“

„Chodím do magické školy v Santareně.“

„Ty jsi z toho mlženého tábora?“

„Chtějí nás zabít. Utekla jsem. Uznej sám, že je k smíchu, když člověk uteče před jednou smrtí, aby hned vzápětí zjistil, že je na tom ještě hůř.“

„Zmínila ses o Zachariášovi. Kdo je to?“

„Trpaslík ze Santareny a můj blízký přítel. Nikde se nevychloubej, že jsi mě zabil, nebo si tě najde.“

„Vyhrožuješ?“

„To bylo jen přátelské upozornění.“

Trpaslík sklonil sekeru a opřel se o ni. Chvíli na Hanku zkoumavě hleděl.

„Zachariáše znám. Má na sekeře zlatý ornament. Víš jaký?“

„Tak to znáš nějakého jiného než já,“ odsekla Hanka nevrle, „ten můj“

má přesně takovou sekeru jako ty, jen má na držadle víc zářezů.“

„Proč se s ní vybavuješ?“ zavrčel ten, co Hanku napadl jako první.

Vůdce se po něm nerudně otočil, ale nakonec odpověděl: „Začínám věřit, že opravdu Zachariáše zná. On je bohatý obchodník, možná by ji od nás vykoupil. Snad by to stálo za tu námahu.“

Potom se otočil k Hance: „Co říkáš, dostaneme odměnu, když tě k němu dovedeme?“

„Určitě.“

„A jak bude velká?“

Hanka se zamyslela: „To záleží na tom, jak obratně dokážete smlouvat.“

„Fakticky ho zná,“ zavrčel vůdce a šťouchl sekerou do dívky, „vstávej! Půjdeš s námi.“

„Nejdřív vodu,“ připomněl třetí trpaslík.

„Máš pravdu,“ kývl druhý a přistoupil ke skále. Hanka ve tmě neviděla, co dělá, ale zaslechla zvuk tekoucí vody.

„Naber si taky,“ pobídli ji. Napila se, opláchla si obličej a měla pocit, že veškerá únava zmizela. Pak naplnila láhev.

„Jdeme,“ zavelel vůdce. Zvuk vody utichl a před nimi se otevřela díra do podzemí. Hanka posílila magický zrak, aby nesletěla dovnitř jako zralá švestka. Vklouzli dolů a skřípot naznačil, že někdo vzadu uzavřel poklop nad vstupem.

„Dávej pozor na hlavu,“ doporučili jí a vyrazili chodbami hlouběji do skal. Několikrát se praštila o strop, navzdory varování. Přesto se cítila dobře při pomyšlení, že ji dovedou do Santareny k Zachariášovi. Zatínala zuby,

aby stačila jejich tempu. Když konečně zastavili, sesunula se na nejbližší rovnou plošinu a okamžitě usnula.

Probudili ji dřív, než se jí líbilo. Vůdce jí strčil do ruky kus sušeného masa. Vděčně se do něj zakousla, i když bylo tuhé jako podešev. Znovu se pokusila s někým spojit, ale marně. Nechápala, jak je to možné. Plam byl přece vždycky v dosahu. Poprvé ji napadlo, jestli se mu něco nestalo. Ale ne, to by zaručeně cítila! Její neschopnost připomínala spíš podivnou clonu, přes niž neprojde jediná myšlenka.

Znovu vyrazili na pochod. Zatím nebyla vhodná příležitost se zeptat, kdy dorazí do Santareny. Ve skalních tunelech a jeskyních nedokázala Hanka odhadnout ani čas ani vzdálenosti. Trpaslíci opravdu nepatřili mezi upovídané bytosti. Postupem času jí začalo vrtat hlavou, co je důvodem jejich spěšného pochodu.

Najednou jí trpaslík vzadu podrazil nohy a složil ji k zemi. Natloukla si kolena a lokty a chtěla začít protestovat. Trpaslík ji však vzápětí překročil a mávl něčím, co připomínalo malou síťku na motýly. Překvapeně sledovala, jak vytáhl z kapsy malou lahvičku a velice opatrně přesunul cosi ze síťky dovnitř a pečlivě lahvičku zašpuntoval.

„Máš ho?“ přistoupil k němu vůdce a prohlédl si lahvičku.

„Pěkný exemplář,“ pochválil ho, „poohlédneme se kolem a zkusíme najít další.“

„Ty zůstaň sedět tady,“ ukázal Hance výstupek uprostřed jeskyně, „a ani se nehni. Jestli tě nějaký visák rafne, je po tobě.“

„Mám dalšího,“ vykřikl po chvíli jeden z trpaslíků v blízké chodbě.

„Já taky,“ odpověděl druhý.

„Visáci?“ spekulovala tiše Hanka. „Co to proboha je?“

Náhle se jí před očima začal spouštět obrovský pavouk.

Trhla sebou. Že by měli na mysli... tohle?! Měla sto chutí vyskočit a začít ječet. Jen s velkým sebezapřením zachovala klid. Namířila na pavouka znehybňující kouzlo a odtáhla ruku, aby jí nespádl na kůži. S úlevou si všimla, že strnul v poslední pozici. Visel na své niti a nehýbal se. Když se chtěla odsunout kousek dál, všimla si, že jí po oblečení leze další. Vyslala nové kouzlo a následně zařvala.

„Héééj, pojd'te sem někdo. Jsou tady pavouci!“

„A sakra,“ ozvalo se za ní, „má dva na zádech. Hlavně se nehejbej, kotě!“

„Mám ho!“

„Já taky!“

„A co tihle?“ ukázal vůdce na nehybné pavouky vpředu.

„Kouzlo nehybnosti,“ chraptivě mu oznámila Hanka.

„Nádherné exempláře!“ zašpuntoval je rychle do lahvičky a zdálo se, že má skvělou náladu. Zaklepal lahvičkou a pavouci se probudili. Zahýbali nohama a klouzali po skle. Trpaslík spokojeně mlaskl.

„Měla jsi zatracenou kliku,“ plácl ji po rameni, až hekla.

„Jsou jedovatí?“ zeptala se.

„Zatraceně jedovatí! Nic jedovatějšího neexistuje. Ale na druhou stranu nám pomáhají uhájit podzemí. Dneska jsme měli mimořádně dobrý lov. Doma nás pochválí.“

„Kdy se dostaneme do Santareny?“ odvážila se zeptat.

„Nejdřív zaběhneme k nám domů. Visáky je potřeba zpracovat, dokud

jsou živí. Teprve pak tě odvedu k Zachariášovi. Ale neměj obavy, Nikdo u nás ti neublíží. Zdá se, že jsi nám přinesla štěstí. Ještě nikdy jsme neměli tak bohatý úlovek za pár minut. Jsem rád, že jsi nezklamala mou důvěru a nezpanikařila, když tě ohrožovali.“

Ještě, že neumí číst myšlenky, pomyslela si Hanka, jinak by mě nepochválil.

Dopřáli si krátký odpočinek a malou svačinu. Trpaslík dívce nabídl hlt ze své osobní lahvičky. Neodvážila se odmítnout, aby ho neurazila. Bylo v ní přesně to, co čekala – tekutý oheň. Málem se jí nepodařilo nadechnout. Trpaslík se zasmál a rovněž si vydatně lokl.

„Jmenuji se Gehan,“ houkl vstřícně, „můžeš mi tak říkat.“

„Díky,“ zasípala, když konečně popadla dech.

Znovu vyrazili na pochod. Hance se zdálo neuvěřitelné, jak může existovat taková dlouhá dálnice pod zemí. Sice chvílemi zdolávali méně schůdná místa a přesouvali se pomocí lan, ale nepotřebovali je často. Únava z cestování jí umožnila zapomenout na problémy, které nahoře mezi lidmi narůstaly do nepříjemných rozměrů. Neustále musela věnovat plnou pozornost terénu. Překonala počáteční nemotornost a naučila se pohybovat po zrádném a kluzkém povrchu skal. Boule na hlavě už nepřibývaly a trpaslíkům bez problémů stačila. Jen jí vadilo, jak je pořád špinavá a má trvale vlhké vlasy a oblečení.

„A co když zase narazíme na visáky?“ zeptala se během jedné přestávky.

„To nehrozí. Vyskytují se jen v oblasti, kde jsme tě našli. Proč myslíš, že bychom se jinak harcovali tak daleko?“

„A k čemu jejich jed používáte?“

Gehan sáhl k opasku a odepnul silné kožené pouzdro, kde měl zastrkané

házečí šipky. Jednu velice opatrně vyňal a ukázal dívce. Na špičce byly patrné tmavé skvrny, jak někdo namočil hrot do jedu.

„Koho tím lovíte?“

„Aberily.“

„Cože?!“ užasla.

„Takový hnusný měňavý jeskynní potvory.“

„Vy je fakt umíte zabít?“

„Co se divíš? Ty je znáš?“

„Jen jsem slyšela, že dokážou každého natolik oblbnout, že se napadený na žádnou obranu nezmůže. Pak oběť infikují pomocí sitbelů.“

„Víš, co? Promluvíme si o nich jindy a jinde. Tady se to nehodí,“ zamračil se trpaslík a zmlkl. Hanka nenaléhala. Jsou chvíle, kdy je lepší nediskutovat. Vůdce se zvedl a pokračovali v cestě. Při jednom sestupu Hanka uklouzla a sedřela si kůži na lýtku. Zaklela, když viděla, jak jí krev stéká do bot. Sáhla do kapsy pro ubrousek, aby ránu ovázala.

„Počkej,“ zadržel ji Gehan, který přišel zkontrolovat, proč se zastavila. Nalil jí na ránu kapku ze své placatice, a když už ji měl otevřenou, dal si malý doušek. Nabídl i Hance, ale ta jen zavrtěla hlavou a rychle stáhla látku kolem škrábance, který ve styku s tekutinou páлил jako čert. Potom vůdce mávl na ostatní trpaslíky, že mohou pokračovat v cestě a zařadil se za Hanku. Snažila se udržet jejich rychlé tempo a po chvíli s povděkem konstatovala, že poranění na noze ani necítí.

Po několika hodinách zaslechla, jak se Gehan za ní hlasitě nadechl.

„Pauza!“ zahalekal na ostatní trpaslíky. Zastavili se a počkali na ně.

„Route!“ obořil se zhurta na parťáka kráčejícího v čele. „Ty zatracenej

dračí výměšku, proč nedáváš pozor?!“

Druhý trpaslík hlasitě začichal a zaklel.

„Copak za to můžu, že mám rýmu,“ zahučel nevrle.

Hanka rovněž začichala a snažila se odhalit nějakou změnu v zatuchlém vzduchu skalní chodby. Znovu se nadechla a ucítila cosi neobvyklého – jemný závan příjemné vůně, která se blížila vůni skořice a vanilky.

„Jestli je jenom jeden, jsme v pohodě, ale pokud má kamaráda, bude nás málo,“ huhlal Rout.

Gehan se ohlédl po Hance a ušklíbl se: „Bude nás akorát. Mě bude krýt ona.“

„Prodal jsi rozum?“ uchechtl se Rout.

„Tobě určitě ne!“ naježil se Gehan. „Copak nevidíš, že jinou možnost nemáme?!“

„Umíš házet šipky?“ obrátil se na Hanku.

„Nikdy jsem to nezkoušela,“ vyděsila se, co po ní chce.

„V tom případě máš nejvyšší čas začít. Ale nepřej si mě, jestli se místo do aberila, trefíš do mého zadku!“

Trpaslík vytrhl tři šipky a opatrně si je zastrčil za manžetu rukávu. Kožený zásobník s ostatními šipkami podal Hance.

„Pamatuj! Musíme do něho našít aspoň pět šipek, abych ho dokázal zneškodnit,“ pak se usmál, vycenil zuby a dodal, „dnes je skvělý den na schůzku se smrtí!“

Nestihla ani dvakrát polknout, když trpaslíci s divokým mručením vyrazili kupředu. Popadla kožený zásobník se šipkami a pustila se za nimi.

Zmocnilo se jí vzrušení a přistihla se, jak napodobuje jejich bojový hrdelní tón. Posílila magický zrak a těsně za ohybem chodby ty potvory uviděla. Byly přilepené na stěně, jedna vlevo, druhá po pravé ruce.

První dva trpaslíci se zaměřili na levou potvoru a Hanka spatřila, jak hodili šipky. Aberil v místech, kam měly dopadnout, obměnil tvar a dvě z nich jen neškodně ťukly o skálu. Další tři ho ale zasáhly. První trpaslík popadl sekeru a zabořil ji do beztvareho těla, druhý sáhl pro další šipky. To už však Hanka nestíhala sledovat, protože se ocitla v blízkosti aberila na druhé stěně. Z Gehanových šipek zasáhla tělo potvory jen jedna, přesto hmátnul po seceře. Jeho pohyby byly ale pomalejší, než Hanka čekala. Ucítla proudění magie. Určitě ho ovlivňuje napadený aberil, napadlo ji. Rychle po sobě vrhla dvě šipky a hned magicky pozměnila dráhu jejich letu, aby aberilovi ztížila uhýbání. Okamžitě vytrhla ze zásobníku dvě nové. Ty první měňavce zasáhly, což ji povzbudilo. Vtom do ní narazila neuvěřitelně silná psychická vlna. Sice šipky hodila, ale trefila se jen jednou. Chtěla sáhnout do zásobníku po další, ale jako by jí ochrnula ruka. Aberil ji zaplavil mohutnou vlnou lásky a porozumění. Byla to ta nejprátelejší bytost, s jakou se kdy setkala... Proč se ji chystají zabít? To nesmí dopustit. Tolik lásky, tolik citu... Citu? Něco je špatně! Srdce se jí rozbušilo jako o závod. Emocemi zahlcený rozum odmítal přijmout realitu podobně jako u Vincenta... Ale Vincent ji přece zradil! Jestli má někoho ráda, tak to není Vincent, nýbrž Rafan, Paula, Plam, nebo... Z jejích myšlenek se vynořil Svátův láskyplný pohled, jeho vlídnost, starostlivá péče... Tlak na její psychiku mírně ustoupil. Zaostrila magický pohled a spatřila, jak trpaslík s vypětím všech sil vytrvale seká do aberilova těla, jehož jedno chapadlo se sune směrem k Hance a schází mu už jen několik centimetrů. Těsně u nohy ležel rozevřený Gehanův zásobník, který jí nejspíš vyklouzl z ruky. Zatnula zuby a v duchu zařvala vzteky: za Svátů, za jednorožce, za draky! Vytrhla jednu šipku a vší silou ji vrazila do chapadla. To se zkroutilo a ucuklo. Psychický tlak, který ji svazoval, pominul. Zase ovládala svou mysl i tělo. Gehan vítězně zařval a několika mocnými údery rozsekal aberila na kousky.

Hanka se zhluboka nadechla a zaplavil ji pach vanilky a skořice. Teď ale vůbec nebyl příjemný. Zvedl se jí z něj žaludek.

Ohlédla se vlevo po Routovi a jeho společníkovi. Oba sekali do druhého aberila a zničili ho jen chvílku po nich. Chodbou se ozval další vítězný řev. Teprve teď jí v plné míře došlo, čeho tu byla svědkem. Trpaslíci jí ukázali, jak zabít aberila. A to byli jen dva na jednu potvoru! Ještě nevěděla, jak se svou nejnovější zkušeností naložit, ale doufala, že by tenhle objev mohl sehrát klíčovou roli při řešení zatím neřešitelného problému. Po hodně dlouhé době pocítila záchvěv naděje.

Trpaslíci se konečně přestali poplácávat po ramenou.

„To bylo keců, brácho, co? A nakonec jsme byli první, kdo aberila dostal!“ začal se vytahovat Gehan.

„No jo, seš dobrej,“ uznale přikývl Rout, „obstarat šipky i sekeru sám, tomu se říká výkon.“

„Neříkám to rád, ale byl jsem horší než obvykle. Můžu si připsat jen jeden zásah a práci se sekerou. Ona se trefila čtyřikrát. Byla klika, že jsme ji u pramene nezabili.“

„Měli bychom dokončit likvidaci,“ kývl Rout směrem k rozsekaným aberilům.

Gehan přikývl, vylovil lovecký tesák a začal se hrabat v rozsekaných kusech měňavce. Rout činil totéž u druhého těla. Když Hanka viděla, jak trpaslíci noří ruce do slizkých zbytků, stáhl se jí žaludek. Přesto se neodvrátila. Byla zvědavá, co hledají.

Vylovili jakousi lebku nebo zkostnatělou schránku ve velikosti trpasličí pěsti. Odnegli svůj nález stranou a zaklínili obě schránky, aby se nepohnuly.

Gehan se ohlédl na Hanku: „Zvedni si ochrany.“

„Jaké ochrany?“ chtěla se zeptat, ale nestihla to, protože mezitím trpaslík dupl na zaklíněnou schránku a botou ji rozdrtil. Hanku zasáhl psychický blesk ohromné síly. Měla pocit, jako by se jí uvařil mozek.

Zhroutil se na kolena a rukama si objala hlavu, aby se jí nerozskočila.

„Holka pitomá!“ přistoupil k ní Gehan. „Copak jsem ti neřekl, abys zvedla ochrany?! Tumáš, napij se.“

Strčil jí do ruky svou láhev. Poslechla ho a lokla si. Oheň se jí prodral krkem a zaplavil celé tělo. V hlavě jí začalo zuřivě tepat, ale bolest ustupovala.

„Koukej si zabezpečit psychiku! Musíme zničit ještě druhého.“

„Jak to mám udělat?“

„Uzavři se na chvíli sama do sebe a kolem postav zed’.“

„Dobře, jsem připravená,“ zatnula Hanka zuby v očekávání další bolesti. Obrnila se proti okolnímu světu, ale nebyla si jistá, jestli dostatečně.

Tentokrát kolem ní proletěla jen ozvěna mentálního blesku. S úlevou se zdvihla a šla se kouknout na poničené schránky. Trpaslíci ustoupili, aby se mohla podívat. Mezi šedými úlomky se rozlévala krvavá kaše a v ní se třpytily sitbely. Trpaslíci začali místo zahrnovat hlínou a drobným kamením, které vyhrabali v okolí. Nakonec umístili na vrchol hromady velký šutr.

„Až půjdeme příště okolo, vyryjeme na něj varování,“ spokojeně na šutr poklepal vůdce.

„Umím tvarovat kámen. Řekněte mi, jak má váš symbol vypadat a já ho označím,“ nabídla se Hanka.

Gehan do prachu namaloval sekeru a přes ni přetržené srdce. Dívka přikývla a dala se do práce. Vyhladila viditelnou plochu a vytvořila na ní symbol. Vložila do něj i trochu světla, aby upoutal na první pohled.

„Skvělá práce,“ poplácal ji trpaslík po zádech, až se prohnula.

„Sesbírali jste šipky?“ obrátil se potom na své druhy.

Rout mu podal ty z jeho zásobníku, které minuly cíl. Ostatní trochu očistil a zabalil do hadru. Slizem upatlané sekery otřeli o hlínu.

„Snad už žádného nepotkáme,“ počítal Gehan šipky v pouzdře, „poslední dobou se ty mrchy nějak rozmnožily.“

Trpaslíci posbírali zavazadla a všichni se znovu vydali na cestu. Hanky se zmocnila únava a podepsala se i na její pozornosti. Dvakrát za sebou se praštila do hlavy o nízký strop. Vůdce se na ni mračil, ale vydal pokyn ke krátkému odpočinku. Dívka okamžitě usnula. Dlouho ji však spát nenechali.

„Vstávej, kotě, ještě několik hodin a jsme doma. Tam se můžeš vyspat po libosti,“ zacloumal s ní Gehan.

Bez protestů se zařadila mezi ně. Naštěstí už cesta vedla vyššími a rovnějšími chodbami.

U trpaslíků

Vyčerpaně se vlekla posledním úsekem podzemní cesty a jakmile zastavili, sedla si na nejbližší kámen. Pozorovala, jak se trpaslíci vítají s příchozími. Nescházelo mnoho a téměř usnula vsedě. Z toho ji však vyrušil drsný šťouchanec.

„A hele! Copak to tu máme? Ztracenou princeznu?“ zachechtal se chlapík, který se k Hance připlížil zezadu. Znechuceně ho přejela pohledem a zvedla se. Tím na sebe přitáhla Gehanovu pozornost. Nezdvořák ji zezadu hrubě postrčil blíž ke skupině, až málem upadla. Chtěl ji postrčit ještě jednou, ale vtom zasáhl Gehan a zamračeně srazil jeho ruku stranou.

„Hele, brácho, brzdi,“ zdvihl autoritativně hlas, „tahle se mnou pila z mé placatky.“

„Děláš jí kojnou?“ řehtal se drzoun nahlas. Ostatní trpaslíci natáhli krky, aby jim neuniklo nic zajímavého.

„Teď dobře poslouchej, ty nádhero,“ šťouchl ho Gehan ukazováčkem do prsou, „todle lidský kotě chrápalo u pramene a my se ho rozhodli zabít ve spánku. Jenže vona se probudila a ubránila se nejméně čtyřem smrtelným útokům! A víš, čím se bránila?“

Trpaslík udělal dramatickou pauzu a vylovil z vaku její malý nožík: „Tímhle!“

Ukázal ho i ostatním v přihlížejícím davu.

„Routa tímhle dokonce poznamenala na noze a na ruce. Rozhodl jsem se ji uctít jako bojovníka a nabídl jí setnutí hlavy. Víte, co udělala?“

Gehan měl nepochybně dramatický talent. Hanka si všimla, jak diváci hltají jeho líčení.

„Pokud si myslíte, že žebrala o svůj život, jste úplně vedle. Dostala záchvat smíchu.“

Trpaslíci uznale zahučeli.

„Tvrdí, že je dobrou známou Zachariáše ze Santareny, tak jsem slíbil, že ji k němu dovedu. Navíc nám přinesla štěstí. Během krátké chvíle jsme ulovili spoustu visáků a mohli vyrazit domů. To ale není všechno! Narazili jsme na dva aberily. Nedalo se jim vyhnout, takže jsme museli bojovat. Řeknu to jen krátce. Dělala mi zadáka a má na kontě čtyři zásahy šipkami. Rozsekali jsme ty mrchy na maděru. Takže si dejte bacha, než do ní začnete strkat. Jasně?“

Hanka si pomyslela, že by nebylo marné, kdyby si ho mohla najmout na

obhajobu u jednorožců. Trpaslíci se teď na ni dívali přátelsky a s uznáním. Gehan dosud držel její nožík v ruce a ukazoval ho každému, kdo projevil zájem.

Obyčejný nůž ze školní jídelny, a jakou jí nakonec udělal službu! Zdálo se, že jeho krádeží nejen změnila mašli, kterou měla Anděla ve vlasech, ale i svůj osud...